

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

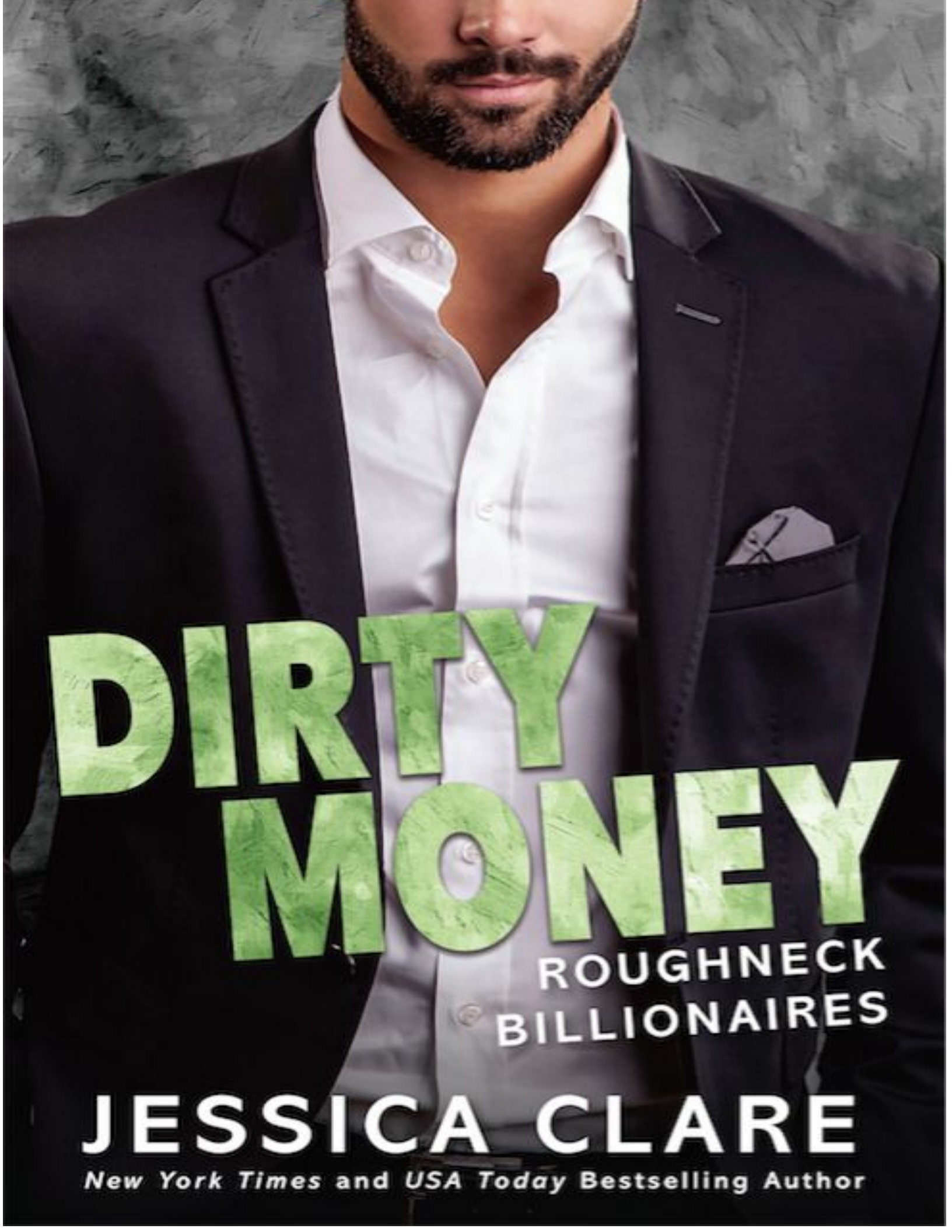
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIRTY MONEY

ROUGHNECK
BILLIONAIRES

JESSICA CLARE

New York Times and USA Today Bestselling Author

DIRTY MONEY

JESSICA CLARE

Copyright © 2017 Jessica Clare

Kapak fotoğrafı ©

Jessica Clare'in Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

InterMix, A member of Penguin Group
(USA) LLC, A Penguin Random House
Company ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır.

İlk olarak 2017 yılında HEADLINE
ETERNAL tarafından bu Ebook baskısında
yayınlanmıştır
HEADLINE YAYIN GRUBU'nun bir baskısıdır

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın yalnızca yayıncıların önceden yazılı izni alınarak veya reprografik üretim durumunda Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların koşullarına uygun olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletilir.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir

eISBN 978 1 4722 4122 1

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.headlineeternal.com
www.headline.co.uk

www.hachette.co.uk

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Copy right Sayfa](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Jessica Clare'e Övgüler](#)

[Jessica Clare](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Milyarder Erkekler Kulübü'ne Hoş](#)

[Geldiniz Milyarderler ve Nedimelerle](#)

[Tanışın Headline Eternal hakkında daha](#)

[fazla bilgi edinin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Yazar Hakkında

Jessica Clare, Bluebonnet serisinin yanı sıra Billionaire Boys Club ve Billionaires and Bridesmaids serilerinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Ayrıca Jill Myles ve Jessica Sims adlarıyla da yazmaktadır. Jessica, kocası ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyor ve zamanını yazarak, okuyarak, yazarak, video oyunları oynayarak ve daha da çok yazarak geçiriyor.

Onu Twitter'da @ [_JessicaClare](#) adresinden takip edin veya Facebook'ta www.facebook.com/AuthorJessicaClare adresinden ona katılın.

OceanofPDF.com

Jessica Clare'in tutkulu aşk hikayeleriyle gözlerinizi kamaştırın

• • •

'Sadece düşünmek bile yüzümde bir gülümseme yaratıyor. Kısacası, bu gerçekten eğlenceli, eğlenceli, ilgi çekici bir kitap ve diğer milyarderlerin hikayelerini okumak (ve tekrar okumak) için sabırsızlanıyorum' *Heroes and Heartbreakers*

'Arsız, keskin ve duygusal olarak sevimli... cızırtılı bir eğlence. Clare, geniş üslubu ve alaycı detaylarıyla son derece bireysel ve ne yapacağı kestirilemeyen karakterler yaratıyor." *Romantic Times*

'Kalbime dokunan ve ruhumu harekete geçiren harika bir hızlı okuma. Kemerlerinizi bağlayın ve bir gezintiye çıkın - her zirvenin, vadinin, kıvrımın ve dönüşün tadını çıkaracaksınız' *Kokteyller ve Kitaplar*

'Eğlenceli, seksi ve flörtöz... *Stranded With A Billionaire* milyarder kahramanlara olan aşkımı yeniden alevlendirdi' *The Book Pushers*

'Cızırtılı! Jessica Clare bu erotik ve seksi romantizmde her şeyi doğru yapıyor. Bu kitabı mutlaka okumalısınız! *Romance Junkies*

'Sevimli, tatlı bir romantizm ... Sizi zengin ve ünlülerin ülkesine götüren hızlı, seksi bir okuma' *Fiction Vixen*

'Hızlı tempolu, tutkulu, çok seksi ... Eğlenceli olduğu kadar ateşli de olan benzersiz bir modern zaman peri masalı' *Harlequin Junkie*

'Eğlenceli, flörtöz ve seksi bir okuma ... duygusal açıdan zengin bir aşk hikayesi' *Fresh Fiction*

OceanofPDF.com

Jessica Clare tarafından

Külhanbeyi Milyarderler Serisi

Kirli Para

Milyarder Erkekler Kulübü

Serisi Bir Milyarderle

Mahsur Kalmak Güzellik Ve

Milyarder Yanlış Milyarderin

Yatağı Bir Milyarderin

Romanı Milyarderle Bir

Gece Onun Kraliyet Prensesi

(novella)

Güzellik ve Milyarder: Düğün (novella)

Milyarderler ve Nedimeler Serisi

Milyarder ve Bakire Milyarderin

Evcilleştirilmesi Milyarder Gelin

Alıyor

Milyarderin En Sevdiği Hata Kaçak

Milyarder

OceanofPDF.com

Kitap Hakkında

DIRTY MONEY

Boone Price ve kardeşleri petrolü bilirler; en azından petrol kulesinde çalışmanın kirli ve yıpratıcı yanını. Ancak çorak, değersiz av arazileri Kuzey Amerika'daki en büyük petrol kuyularından birinin üzerinde olduğu ortaya çıkınca, sondaj kulesinden yönetim kurulu odasına geçerler ve neredeyse bir gecede milyarder olurlar.

Artık her istediğini yapabilecek kadar parası olan Boone, güzel şeylerden hoşlanmaya başlamıştır. Ve gördüğü en güzel şey de yerel emlakçı Ivy Smithfield'dır. Boone onun sevgisini satın almaya ve dünyaya biraz parası olan kirli bir aptaldan daha fazlası olduğunu göstermeye karardır. Ivy klas ve güzeldir - mükemmel bir ödül eşi olacaktır. Seksi ve komik olması da cabası.

Küçük bir sorun vardır: Ivy de Boone kadar fakirdir. Özenle hazırladığı lüks cılası mı? Hepsi işini geliştirmek için bir rol. Boone aşık olduğu kadının kendi liginde olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktır?

Daha fazla karşı konulmaz milyarder romantizmi mi istiyorsunuz?

***Stranded With A Billionaire* ile başlayan Billionaire Boys Club kitaplarının yanı sıra *The Billionaire And The Virgin* ile başlayan cızırtılı yan seri Billionaires and Bridesmaids'e de göz atın.**

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Boone

Batı Teksas'ta kavurucu sıcak bir gün. Görülebilecek tek bir bulut yok ve hava o kadar kuru ki yürürken çizmelerinizin altında toz kabarıyor. Bana eski günleri hatırlatıyor, ben ve kardeşlerimin bir parmağıma ve iki ayak parmağıma mal olan eski, cılız teçhizatla kabadayı olduğumuz zamanları. Bir bakıma nostaljik. Sıcaktan korunmak için kamyoncu kaskımın altına bandana taktım, kot pantolonumun üzerine eski bir şirket tişörtü giydim ve ayağımda da boktan ayakkabılar var. Yüzümde kum var ve acımasız bir güneş vuruyor ve etrafımdaki arazi düz, açık ve uzakta ara sıra görülen kamyonlar dışında her şeyden arınmış. Kilometrelerce etrafta tek bir ağaç bile yok.

İyi hissettiriyor. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum.

Ama takım elbiseli adamın elinde evrak çantasıyla geldiğini gördüğüm an? Bu bokun sorun olacağını biliyorum.

Suyumdan bir yudum alıyorum ve ağaçkakanın gidecek bir yeri varmış gibi uçsuz bucaksız manzarada koşturmasını izliyorum. Takım elbiselerden nefret ediyorum. Bir sondaj sahasında uygun olduklarını düşünen adamlardan nefret ediyorum. O lanet şeyleri giymekten nefret ediyorum.

Genel olarak takım elbiselerden nefret ederim.

Clay yakındaki bir pikaba yaslanmış birkaç kabadayı ile sohbetini bitiriyor ve takım elbiseli adamın bize doğru topallayarak geldiğini fark ediyor. Kamyonetimin kasasının ucuna tünediğim tarafıma doğru ilerliyor ve yanıma oturuyor. "Kim o?"

"Bilmiyorum." Saatimi kontrol ettim. On dakika var.

Clay kollarını kavuşturuyor ve başını eğerek dışarı bakıyor. Ağzındaki kürdanı bir süre çiğnedikten sonra bana doğru eğiliyor. "Şirketten biri olsaydı sorardım ama sanırım sen ve ben varız, değil mi?"

Ona omuz silkiyorum. "Bates birini göndereceğini mi söyledi?" Bates bu yeni teçhizat için ortağımız, çünkü ona çok eskiden bir iyilik borcum vardı. Paraya ihtiyacım olduğu için değil. Bugünlerde mi? Kimsenin parasına ihtiyacım yok. Ama Bates zamanında bana iyilik yaptı ve şimdi şirketinin kuru kuyulardan başka bir şeyi yok. Ben de kazı alanını, ekibi ve beyin gerektiren her şeyi bana bırakırsa kârın yarısını ona vereceğimi söyledim. Bates mi? İyi adam, ama beyni pek yok. Benim yapmama izin vermesi daha iyi.

"Bilmiyorum." Clay kürdanını tekrar çiğniyor. "Belki de bizim oğlan kaybolmuştur."

Dalgınca sakalımı kaşıyorum. "Bana sorarsanız, kaybolmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor."

"Sanırım yakında öğreneceğiz," diyor Clay. "Dowsing çubuklarını aldın mı?"

Başımı salladım ve arka cebimden çıkardım. "On dakika içinde başlayacağız." "Ben diğerlerine söylerim." Clay ıslık çalarak geri döndü ve kamyonun kasası

Yaptığı gibi zıplar.

Oturmaya devam ediyorum, dowsing çubuklarımı ellerimin arasında dalgınca yuvarlıyorum. Ruh halim her an biraz daha karanlıklaşıyor. Sürprizlerden hoşlanmam. Sorumlu olduğum potansiyel bir kuyu sahasında sürprizle karşılaşmaktan hiç hoşlanmam. Bana uğursuzluk getirir. Kötü büyüü sevmem.

Takım sonunda kamyonlarımızın park edildiği yere geldi. Hiçliğin ortasında, düzlükteyiz. Tereddüt etti, sonra etrafına baktı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Patronu arıyor.

O benim.

Bir süre sonra evrak çantasını kendine doğru yaklaştırdı ve bana doğru yöneldi. "Burası Price-Bates potansiyel kuyusunun buluşma yeri mi?"

"Evet." Dowsing çubuklarını tekrar ellerimin arasında yavaşça yuvarlıyorum. Onları kaldırmalıyım. Onları bu kadar kötü enerjiyle doldurmamalıyım ama kendime engel olamıyorum. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor, çünkü çantayı onun elinden alma dürtüsü her geçen an artıyor.

Beni ölçüp biçiyor, formumu inceliyor. Ondan daha iriyim, çok daha bronzlaşmışım ve ekibin geri kalanı gibi giyinmişim. Bir süre sonra burnunu çekti ve etrafına bakındı. "Bay Boone Price'ın gelmesini mi bekliyoruz?"

Omuz silkiyorum. Belli ki bu aptal benim Boone Price olduğumun

farkında değil. Bu çok sık karşılaştığım bir şey ve bu saçmalıkla geçen iki yıldan sonra beni şaşırtmamalı.

İnsanlar bir milyarderin sakalı olamayacağını, dövmesi olamayacağını ya da tişört giyemeyeceğini düşünüyor. Takım elbiseli, terli ve elinde lanet evrak çantasıyla gergin olan şu çuk kafalı gibi görünmem gerektiğini düşünüyorlar. "Bir sorun mu var? Burada şirket adamları olacağı söylenmemiştir."

"Şirket adamları mı?" Adam burnunu kırıstırır.

Lanet olsun. Bu adam kabadayılık hakkında hiçbir şey bilmiyor mu? "Bilirsin, patronun uşağı. Yalaka. Bir alet. *Şirketin adamı*."

Bana kaşlarını çattı ve bir güneş gözlüğü çıkardı, ardından keten bir mendille alnını sildi. "Bay Bates beni Bay Price için sözleşmelerle gönderdi. Kuyu kazılmadan önce ona imzalatmam gereken şeyler var."

"Öyle mi, şimdi," diyorum açıkça. "Bugün sondaj yapmıyoruz, biliyorsun." "Yapmıyor muyuz?" Takım elbiseli kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor.

Adam pislikten daha aptal. Clay'e ve diğer çocuklara bakıyorum ama hepsi bana eğlenerek bakıyor. Belli ki bu benim sorunum. Dowsing çubuklarımı tekrar ellerimin arasında yuvarlıyorum. "Bugün kazmak yok. Herhangi bir ekipman görüyor musun?"

Dönüyor. Gerçekten dönüyor ve etrafına bakıyor. Sanki lanet olası bir teçhizatı bir mil öteden göremezmiş gibi. Pek de gizli ekipman sayılmazlar. Bir tarafta kardeşim Clay homurdanıyor ve kahkahasını gizlemeye çalışarak elini yüzüne bastırıyor.

Saatime baktım. Beş dakika daha. Lanet olsun. Yani bu salak beş dakika daha önümde oturup burada olmayan bir teçhizatı arayacak.

Kıyafet sonunda dönüp tekrar bana bakıyor. "Eğer kazı yapmayacaksak, burada ne işimiz var?"

Dowsing çubuklarını tutuyorum. "Sondaj yapacağımız yeri seçiyoruz."

Takım elbise elimdeki çubuklara bakıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. Sonra Clay'e ve diğerlerine bakıyor. "Patronun bunun için sopa kullandığını biliyor mu?"

"Buna dowsing deniyor," diye düzeltiyorum onu. Sesinde şimdiye kadar duyduklarımdan daha az hoşlandığım kibirli bir ton var. "Ve işe yarıyor."

"Dinle," diyor evrak çantasını göğsüne bastırarak ve alnını tekrar silerek. "Bay Price'ın petrolde büyük bir vurgun yaptığının farkındayım-"

"Ben de öyle duydum." Bu kadar aşağılayıcı olmasaydı gerçekten eğlenceli olurdu. "Ve ona Spindletop dediklerini biliyorum, çünkü o bir kuyu buldu. rakipler o bir-"

"Günde yüz bin varil." Katılıyorum. Bu hikayeyi iyi bilirim. Bu benim lanet hikayem.

"Ve anlıyorum ki belki de petrol işinden geldiği için işleri gelişigüzel yapmanıza aldırış etmiyor," diye devam ediyor, bana bakarken dudağı kıvrılıyor. "Ama Bay Bates parası ve zamanı konusunda o kadar gözü kara değil ve ben de Bay Price'ın ikisini de boşa harcamadığını görmek için buradayım."

"Uh-huh," diyorum yavaşça.

Bana bakıyor, bir cevap bekliyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Saatin dolmasına iki dakika var. Yeterince yakın. Kamyon kasasının ucundan atlayıp Clay'e başımı sallıyorum. "Başlamak ister misin?" "Hâlâ iki dakikan var," diyor Clay.

"İki dakika mı?" diye sorar takım elbise. "Ne için iki dakika? Bay Price ortaya çıkacak mı?" Ve aptal dönüp tekrar etrafına bakar.

"Saatin başında başlamazsak kötü şans getirir." Clay bana sırtıyor. "Ve buralarda bulabileceğimiz tüm iyi büyüye ihtiyacımız var."

"Bizim julumuz zaten kötü," diyorum, her zaman yaptığım gibi yağla ıslatılmış bir bezle dowsing çubuklarını ovuyorum, böylece aradıkları şeyin kokusunu alıyorlar. "Şu köpek ve midilli gösterisini başlatalım bari."

"Bay Price'ı beklememiz gerekmez mi? İşverenim bu dowsing olayından memnun olmayacaktır-"

Bu çük kafalıdan bıktım artık. Bir adım öne çıktım ve adam yumruk atacakmışım gibi geri çekildi. "Boone Price'ı mı istiyorsun?" Ona sordum.

Takım elbise başını salları, sinirlenir.

Başparmağımı göğsüme doğru itiyorum. "Ben Boone Price'ım. Ve eğer petrol için dowse yapmak istiyorsam, petrol için dowse yaparım. Anladın mı?"

Adamın ağzı açık kalır. Sonra kapanıyor. Sonra tekrar açıldı. Gözlerini önce bana, sonra da elimdeki çubuklara diyor, sanki buna tam olarak inanmamış gibi.

Harika bir gün geçiriyorum.

Şantiyeden ayrıldığımızda, kötü bir ruh hali içindeydim. Berbattan da beter. Eve gidip üzerimdeki Batı Teksas tozunu yıkamam gerekiyor ama takım elbiseli sık suratlıyı ve bana nasıl bir pislik gibi davrandığını düşünmeden edemiyorum. I

Neden bu kadar canımı sıktığını bilmiyorum ama bir türlü atlatamıyorum. Kamyonetime bindiğimde ve Clay yolcu koltuğuna oturup gün hakkında konuşmaya başladığında hala sinirliyim. Keyfi yerinde, tabii ki öyle. Clay'i uzun süre rahatsız eden bir şey yok. Ben ise her şeye stres yapan biriyim.

Peki ya şu anda gördüğüm saygısızlık? Bu beni rahatsız ediyor.

Otoyolda yuvarlanıyorum, Clay'in gülüşünü ve çocukların söyledikleriyle ilgili esprilerini yarı yarıya dinliyorum. Bugün ne yaptığım hakkında. Dikkatimi veremiyorum. Tek düşünebildiğim Bates. Bates'in beni "düzgün" bir şekilde ayarlaması için küçük kalem kılıklı şirket adamını göndermesi. Sanki ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi.

Sanki parası olmayan benmişim gibi.

Sanki muhtaç olan benmişim gibi.

Siktir et bu saçmalığı. *Benim kimseye ihtiyacım yok.*

Şehrin dışına vardığımızda Clay esniyor ve biradan söz ediyordu. Kardeşime kısık gözlerle bakıp başımı sallıyorum, sonra da ön panelden telefonumu alıyorum. Bates'i aradım.

"On dördüncü delikteyim ve bir saatlik gün ışığım kaldı," diye bağılıyor telefonda. "Bu önemli olsa iyi olur."

"Boone," dedim açıkça. "Hangi golf sahası?"

"Golf sahası mı?" Clay soruyor, sesinde bir inilti var. Bir elini kasketinin kenarına koyar. "Kahretsin, kardeşim, sadece sarhoş olmak istiyorum. Bara gidemez miyiz?"

Onu görmezden geliyorum, Bates'in sinirli sözlerine odaklanıyorum. Telefonu yüzüme kapatmadan önce "Silver Birch" ve "Country Club" gibi bir şey duyuyorum. Güzel. Telefonumu Clay'e fırlatıyorum. "Silver Birch Country Club yaz ve bana adresi ver."

İç çekiyor. "Bunu sisteminden atana kadar dinlenmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam." Bir süre sonra telefon Homer Simpson'ın sesiyle yol tarif etmeye başlıyor, bu da kardeşimi susturacak kadar eğlendiriyor. Yönergeleri takip ediyorum ve yarım saat sonra golf kulübünün otoparkına giriyorum, üstü açık şık bir arabanın hemen yanına. Clay onu görünce ıslık çaldı. "Ben burada kalacağım. Uzun sürecek mi?"

"Uzun sürmez." Kamyonetten çıktım, kapıyı arkamdan çarptım ve ana kulüp binasına doğru yürüdüm. Güneş tam gözlerimin önünde batıyor ve uzun, sıcak bir gündü, yarısını lanet arabada geçirdim. Üstüm başım toz içinde.

Boğaz her şeyden daha kuru ve Clay'in son yarım saattir yakındığı içkiyi istiyorum.

Ama bunun peşini de bırakamam. Sistemimden atana kadar olmaz. Ben böyleyim işte. Kardeşlerim kemiğe yapışmış bir köpek gibi şaka yaparlar ve haksız da sayılmazlar. Bir şeye kafayı taktım mı, tatmin olana kadar bırakmam. Peki ya şu an? Tatmin olmadığımından eminim.

Bir kadın aceleyle yanıma geldi. Üzerinde logolu soluk mavi bir polo tişört ve bir çift haki pantolon giyiyor. Yüzündeki gülümseme hiç de hoş değil. "Size yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Bir arkadaş arıyorum," diyorum ona, durmadan.

Peşimden koşuyor. "Anlıyorum. Üyeliğiniz var mı?"

"Hayır."

"Anlıyorum. Korkarım halka açık değiliz."

Durdum ve ona baktım. Yüzünde, *üzgünüm ama seni yalnız bırakmayacağım* diyen o parlak, sahte gülümseme var. "Üyelik ne kadar?"

Gülümsemesi gergin ve sahte kalıyor. "Mesele sadece fiyat değil, efendim. Kulüp üyelerimizin geçmişlerini titizlikle kontrol ediyor ve yalnızca en prestijli kişilerin bu niteliklere sahip olmasını sağlıyoruz." Eliyle arkasını işaret ederek gitmemi işaret ediyor.

Yani, ben kesmeyeceğim.

Siktir et. Dönüp tekrar yürümeye başlıyorum. Tek ihtiyacım olan bok kafalı "dostum" Bates'le konuşmak için beş dakika. O sadece atlarını tutabilir.

Kadın ciyak ciyak sesler çıkarmaya başlıyor ve bir süre daha beni takip ediyor. Onu tanımak için durmadığımda, telsizle güvenliği çağırdığını duyuyorum. Sanki lanet bir suçluymuşum gibi. O kadar saçma ki söyleyecek kelime bile bulamıyorum.

Daha önce hiç golf sahasına gitmediğim için hangi yöne gideceğimi tam olarak bilmiyorum. Bir patika var ve ben de onu takip etmeye başlıyorum, tam o sırada Bates bir golf arabasıyla yanıma geliyor, kaşları çatık. "Burada ne yapıyorsun Boone?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sana söyleyecek birkaç şeyim var." "Pekâlâ." Arabadan indi ve oturmakta olan adamlara bakmak için döndü.

onun yanında. "Birazdan soyunma odasında size katılacağım çocuklar."

Bana iğrenerek bakıyorlar - hepsinin pembe tişört giydiğini düşünürsek ironik - ve sonra çekip gidiyorlar. Sanki yeşilliklere sürünen bir hamamböceğiymişim gibi. Onları da sikeyim.

Bates ellerindeki deri eldivenleri çekiştiriyor, yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi var. şapkamdan iş botlarımın üzerindeki toza kadar beni baştan aşağı szyor. "şantiyeden yeni mi geldin?"

"Ben yaptım. Bazılarımız çalışmayı sever," diye takılıyorrum.

"alışıyorum," diye itiraz ediyor. "Ağı kurmak iyi bir iş sahibi olmanın çok önemli bir parçasıdır." Bana soğuk bir bakış attı. "Bu gelecekte düşünmek isteyebileceğin bir şey."

"Bana bir işi nasıl yrteceğime dair ipuçları mı veriyorsun?" Sert bir kakhaha attım. "şu anda sahip olduğun kuru delikler yerine üretim yapan bir kuyuya ihtiyaın olduğu için benden yardım istemeye geldiğin düşünülürse, bu çok zengin."

Bates'in kendini beğenmiş yüzündeki ifade endişeye dönüşür. "Sesini alalt," diye tısladı ve eğildi. "Bu da ne demek oluyor, Price? Neden buraya geldin?"

"Buraya geldim nku senin pislik takımın sahaya çıktı ve nedenini bilmek istiyorum."

Başını eğiyor ve delirmişim gibi bana bakıyor. "Ne demek nedenini bilmek istiyorsun?"

"Söylediğim gibi. Nedenini bilmek istiyorum."

Bates kekeliyor. "O benim yneticilerimden biri ve bu özel projenin denetleyicisi. şirketimin çıkarlarını düşündüğü için orada-"

"Seni becereceğimi düşündüğün için mi?" Hırladım. "Bana sürünerek geldin." Bir elimi göğsüme vurdum. "Bu sana yaptığım bir iyilik. Neden bundan korunmaya ihtiyaın olsun ki?"

"Prosedür böyle-"

"Siktir et prosedürü!"

Etrafımıza bir kez daha dehşetle bakıyor. "Sesini alalt, Boone. Burası bir centilmenler kulübü."

Onun için yeterince centilmen olamıyor muyum? Çok kötü. Etrafıma bakıyorum ve içeri girmemi engellemeye çalışan çalışan da dahil olmak üzere birkaç grup insanın bize baktığını görüyorum. Hepsinin yüzünde şok olmuş bir hoşnutsuzluk ifadesi var ve bana doğru bakıyorlar. Sanırsınız ki gözlerinin önünde yeşil alana sımışım. "Sana kızgınım Bates, nku bana gvenmedin ve sırf beni kızdırmak için o aşağılayıcı bok kafalıyı gönderdin."

Şimdi endişeli görünüyor, kolumu tutup beni diğerlerinden uzaklaştırmak için uzanıyor. Ondan uzaklaşıyorum ama onun gittiği yöne doğru ilerliyorum çünkü cevaplar istiyorum. "Hakaret mi? Sana bir şey mi söyledi?"

"Bana ellerden biriymişim gibi davrandı. Bana ya da işe hiç saygısı yoktu. Dowsing'in boktan bir fikir olduğunu düşündü ve bana işleri nasıl yürüteceğimi söylemeye çalıştı."

Bates sadece çenesini ovuşturur. "Fikir ayrılıklarını anlayabilirim ve o da kurumsal bir adam. Tabii ki dowsing'den anlamıyor." Bana attığı bakış biraz küçümseyici. "Ve ellerden birine gelince... kendine bir bak, Boone."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne diyorsun sen?"

"Nasıl davrandığınızı dinleyin. Konuş. Simmons bir yönetim kurulu odasında erkeklerle konuşmaya alışıktır. Ona Price Brothers Oil'in başkanı Bay Price ile konuşacağını söyledim ve o da ... bekliyordu." Omuz silkti, suratında lanet bir ifade vardı.

"Takım elbise mi?" Sertçe sordum.

"Onun gibi bir şey, evet." Kıkırdıyor. "Tabii ki senin ellerden biri olduğunu düşündü. Hâlâ onlardan biri gibi görünüyor ve davranıyorsun."

Öyle mi, şimdi? "Senin için bir elim var," diyorum ve orta parmağımı yüzüne doğru itiyorum. "Ortaklık mı istiyorsun? O lanet elini al ve lanet kışına sok, seni saksocu."

Yakınımda duran insanlar, benim de duyabileceğim kadar yüksek bir sesle soluk soluğa kalıyorlar. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Bu kendini beğenmiş pisliklerin ben etraftayken burunlarını dikmelerinden bıktım. Ben de en az onlar kadar iyiyim. Hatta daha iyiyim çünkü hepsini satın alabilirim. Ben de dönüp bütün kuşları vuruyorum.

"Boone, mantıklı ol," diye başlar Bates.

Onu görmezden geliyorum. Onun saçmalıklarından bıktım. İnsanlara saldıracakmışım gibi peşimden gelen golf sahası çalışanlarını görmezden gelerek hızla uzaklaşıyorum. Bu çok saçma.

Aklımın bir köşesinde kendime bir golf sahası satın almak ve o orospu çocuğunu yakıp kül etmek var.

Saatler sonra

"Ve sonra," diye bağıyor Clay köşede çalan müzik kutusunun sesinden. "Adam kontratlarını çıkarıp Boone'un suratına fırlattığında, Boone onları yere atar ve üzerlerine işer!"

Gage, Knox ve Seth kahkahalarla uluyor. Clay masaya yumruğunu vuruyor, başını geriye atıyor ve diğerleriyle birlikte kahkahalar atıyor.

Biramın son yudumunu yudumlarken, düz bir sesle "Yukarısı" diyorum. Hâlâ kötü bir ruh halindeyim. Benden daha iyi olduğunu düşünen takım elbiseli bir sık tarafından aşağılanmakla ilgili bir şey mi? Her seferinde bana dokunuyor. En azından Clay'in anlatacak sadece bu sabahki hikâyesi var, ben hâlâ Bates ve golf sahası saçmalığının etkisindeyim. Clay bunu benden söküp alamayacak. Takım elbiseyi nasıl giydiğime gülsünler. Ben böyle iyiyim.

Bates olayı mı? Kesinlikle iyi değilim.

"Sikini çıkardın ve kâğıtlarına mı işedin?" Gage kıkırdıyor ve beşlik çakmam için elini kaldırıyor.

Ona sadece kaşlarımı çatıyorum.

"Kızgındım." Hâlâ kızgınım.

"Büyük Abi'nin insanların onu ciddiye almamasından nefret ettiğini biliyorsun." Clay uzanıp şapkamı tutmaya çalışıyor ama o dokunamadan ben bileğini tutuyorum. Bu üç küçük kardeşimizi daha da çok güldürüyor. Gage masaya tekrar vuruyor ve birası her yere dökülüyor.

"Birin bugüne gülebilmesine sevindim," diyorum ekşiyerek, birama bakarak. *Tıpkı ellerden birine benziyor. Şu haline bak, Boone. Tabii ki senin patron olduğunu düşünmedi.* Elim bardağın üzerinde sıkılaşıyor.

"Bana sorarsan zaman kaybıydı. Toprak da kuruydu. Petrolden eser yoktu."

"Sıfır mı? Bu berbat," diyor Knox, Seth bir garsona işaret ederken Gage'in dökülen birasının üzerine peçete atıyor. İçki içtiğimiz kamyoncu barı kalabalık ve içkilerimizin hepsi neredeyse kurumuş. Milyarder Price kardeşlerin soğuk ve taze içecekler almasını sağlamak için kimse başımızda dikilmiyor.

Burada bunu sorun etmezken, dışarıda sorun etmemem çok komik. Belki de burada hepimiz isimsiz cüzdanlar olduğumuz içindir. İş dünyasında en tepede olmam gerekirken herkes bana sanki elini kolunu sallayarak gelen bir suçluymuşum gibi davranıyor. Sanki buraya ait değilmişim gibi. Her lanet şeyi satın alabilirim.

Batı Teksas'taki petrol sondaj kulesine gitsem bile herkes bana aptalmışım gibi burun kıvrırdı. Bu saçmalık ve ben bundan bıktım.

O golf sahasını ve bana dehşet dolu bakışlar atan pembe tişörtlü ahmakları düşünüyorum. Sanki onların bölgesine gelmeye cüret etmişim gibi.

Çimleri. Çimlerini satın alıp tuzlayabilirim ve bir daha orada tek bir ot bile bitmez. Orayı domuz çiftliğine çevirebilirim.

"Hâlâ kızgınsın," diye fark etti Gage, ayılarak.

"Öyleyim." Ilık biramın son suyunu da içiyorum ve boş bardağı masanın ucuna koyuyorum.

"Bunun neden bu kadar büyütüldüğünü anlamıyorum," diyor Gage.

"Çünkü biz zenginiz. Paramızla iyi geçiniyoruz. Ve bize saygı duyması gereken insanlar bize bir köpeğin kışındaki kenelermişiz gibi davranıyor."

Clay sadece homurdandı. "Ondan da beter." Hiç yardımcı olmuyor.

"Yani biz çöpüz," diye araya giriyor Gage. "O zaman ne önemi var? Bunu sahiplenebiliriz." Sırıttıyor ve önce tişörtünün bir kolunu, sonra diğerini yırtıyor. Knox kahkahalarla gülerек onu omzundan alkışlıyor. Clay sadece gözlerini deviriyor.

"Çünkü önemli olmalı. Biz önemli olmalıyız. Ben saygı istiyorum." Hayatımda bana kötülük yapan tüm pislikleri düşünüyorum ve içim yanıyor. Bugün bulunduğumuz noktaya gelmek için çok çalıştım, çoğu erkekten daha çok. Yönetim kurulu odalarında ve sahada benimle birlikte oturan pisliklerin neden bahsettiğimi bildiğimi anlamalarını istiyorum. Zengin olmuş aptal bir kabadayı olmadığımı. O parayı alıp birkaç yıl içinde bir imparatorluğa dönüştürdüğümü. Kıçımı silmem için gereken sürede onların bir ömür boyu kazanacağından daha fazla para kazandığımı.

Belki bu beni kibirli bir pislik yapıyor ama umurumda değil. İnsanların beni gördüklerinde titremesini istiyorum. O takım elbiseli kalemşörlerin ben geldiğimde korkmalarını istiyorum, bana burun kıvrımlarını değil. Yetkinin kimde olduğunu bilmelerini istiyorum.

"Hepsi imaj, kardeşim," diyor Seth, garson kızla birlikte dönerken. Pirinç sarısı saçları ve çok dar gömleğinden taşan göğüsleriyle güzel bir kadın. Bana gülümsüyor ama ben sadece bardağımı ona doğru itiyorum. Garsonlara ayıracak vaktim yok. Onlar bir erkeğe saygı kazandırmaz, özellikle de bu adama. Bu bara düzenli olarak geliyoruz ve onu arka tarafa gizlice girerken gördüm.

Birden fazla kamyoncu. Eğer iyi vakit geçirmek istiyorsa, bunu benden alamaz.

Clay Seth'e seslenerek, "Çok konuşuyorsun," diyor ve alaycı bir tavırla ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bana bak, ben Seth'im ve *ürün* kullanıyorum."

Tüm masamız kahkahalara boğuluyor ve ben bile bir gülümseme patlatıyorum. Seth masanın kenarına geliyor ve sırtarak Clay'in kafasını tutuyor. Clay sadece Seth'in gömleğini tutuyor ve boğulmadan önce en küçük kardeşimizi omzunun üzerinden çekmeye çalışıyor.

Garson kız itişip kakışmamızı görmezden geliyor ve biraları değiştiriyor. Vazgeçip bara dönmeden önce bana son bir kez hararetli bir bakış attı.

Clay'in bir eli yüzünde olmasına rağmen Seth bana, "Ben haklıyım," diyor. "Bu bir imaj. Hepsi imaj, kardeşim. O salaklar neden her yerde takım elbise giyiyor sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum ama sözlerini düşünüyorum. Haksız değil. "Sakalımı kesmeyeceğim."

Knox birasından bir yudum alıp Seth'in dolu bardağıyla değiştirirken, "Kimse sana sakalını kesmen gerektiğini söylemiyor, Boone," diyor. "Sadece, bilirsin işte. Sınıf atlayın."

Homurdanıyorum. "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum." Ben neysem oyum ve dünya bundan hoşlanmıyorsa, sikimi yalayabilirler.

"Kendine büyük bir ev al."

"Bir evim var." Şey. Sayılır. Bir karavanım var. Ama aynı zamanda bir ailem yok ve çok çalışıyorum, bu yüzden bir ev öncelikler listesinde büyük değil. Ama belki de Knox haklıdır.

"Daha büyük bir tane al. Büyük bir araba. Şık bir kadın." Gage kaşlarını bana doğru oynattı. "Sıkı sıkıya tutunduğun o paranın birazını harca."

"Yani senin gibi mi?" Şakıyorum. Gage iyi bir hayat yaşamayı seviyor. Arkadaşlarını tatile götürüyor, onlara arabalar alıyor ve hayatında bitmek tükenmek bilmeyen yeni kadın arkadaş döngüsü var. Belki de haklıdır. Ben değilim ama belki de değişmeliyim. İnsanların bana aptal bir köylü gibi bakmak yerine saygı duymasını istiyorsam belki de paramı etrafa saçmaya başlamalıyım.

Gage, "Hayır, benim bayan arkadaşlarım senin ihtiyacın olan kalibrede değiller," diye cevap veriyor. Masamızın ucundaki reklam kartını alıp uzatıyor. "Şuradaki gibi. Klas bir kadına benziyor."

İlanı ondan aldım ve inceledim. Buraya her hafta sonu geliriz, genellikle Odessa'dan uzun bir yolculuktan sonra ve masaların uçlarını doldurdıkları broşürleri bir kez bile fark etmedim. Bunun çoğu yavan ve sıkıcı. Üç adamın ve yanlarında duran ince, solgun bir sarışının resmi. *Three Jacks Emlak. San Antonio'nun Önde Gelen Yaşam Uzmanları*. Takım elbiseli adamlar ilgimi çekmiyor ama kadın çekiyor. Krem rengi, dar etekli bir takım elbise giyiyor ve bacaklarını harika gösteriyor. Ufacık tefecik ama bacakları sanki kilometrelerce uzuyor. Uzun bacaklı kızları severim, böylece onu becerirken beni sarabilirler.

Ben basit bir adamım.

Geri kalanı biraz tiki ve sert olsa da oldukça güzel. Göğüsleri makul büyüklükte, yani sahte olmayacak kadar küçük. Saçları yumuşak, pürüzsüz bir altın rengi ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, yüzü ise sivri küçük çenesi ve iri gözleriyle gerçekten zarif. Boynunda bir tutam inci var, başka takısı yok. Gösterişli değil, ama tepeden tırnağa? Şık görünüyor.

Ağzı aletimin üzerindeyken, elim at kuyruğunun üzerindeyken nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Dediğim gibi, ben basit bir adamım.

Resmi bir süre daha inceledikten sonra Knox'a bakıyorum. "Bu insanları tanıyor musun?"

Başını sallar ve Gage barın yanında bir parça kuyruğa bakarken dikkatlice yarım boş bardağını Gage'in dolu bardağıyla değiştirir. Knox sinsi bir piç kurusudur ama bu her zamanki gibi. "İlanları gördüm, hepsi bu. Ama bana bir hanımefendi gibi göründü."

Çenemi kaşıyarak resme bakıyorum. Gerçekten de öyle. Şık etekli takım elbisesinin hatlarından saçlarının yumuşak düşüşüne, hatta küçük göğüslerine kadar klas diye bağırıyor. Ve genellikle bir kadının peşinden koşacak vaktim olmasa da -iş, içinde bulunduğum tek ilişki- onun hayvani içgüdülerime hitap ettiğini itiraf etmeliyim. Belki de yüzündeki o tatlı, nazik gülümseme ya da görünüşündeki mükemmelliktir. Belki de bacaklarıdır. Her iki durumda da, onu yatağımda, iyi bir sevişmeden sonra buruşmuş bir halde hayal ediyorum ... ve ilgimi çekiyor.

Onun gibi biri mi? Bir odaya girdiğinde bile ortama sınıf atlatırdı. Ve onun gibi bir kızın benim gibi bir adamla işi olmaz. Yapmaz.

Zengin olmadan önce yani. "Pekala. Onu ben alırım."

"Onun gibi birini mi kastediyorsun?" Clay eğlenerek sordu.

"Hayır, onu kastediyorum. Görünüşü hoşuma gidiyor." Resmi bir süre daha inceledikten sonra arka cebime sokuyorum. Daha sonra ona bakarak mastürbasyon yapacağım, o tatlı, pembe yay gibi ağzını sikimin başının üzerine kapandığını hayal edeceğim. Düşündükçe bu fikir daha da hoşuma gidiyor.

Klas bir kadın. Evet. Yanımda durup şeftali gibi görünecek ve diğer tüm piçleri kışkındıracak biri. Kırletebileceğim ve bir kabadayının çarşafının arasında nelerden hoşlandığını gösterebileceğim biri.

Bu fikri sevdim. Çok beğendim.

Ama Clay sadece gülüyor ve Knox bile eğlenmiş görünüyor. "Bu bir kız arkadaş kataloğu değil," diyor Clay. "Bu bir reklam. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Klas biri olduğunu biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu."

"Eğer o kadar klas biriye, seninle çıkmasını nasıl sağlayacaksın?" Knox bana bir kaşını kaldırıyor. İçkisinden bir yudum alıyor ve dolu olduğunu fark ediyorum. Tekrar. Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum; kimse fark etmeden bardak değiştiriyor. Sonra da biz dikkat etmediğimizde başka neleri değiştirdiğini merak ediyorum.

"Zenginim, değil mi? Bu pek çok kadını ikna eder."

"Sahip olmaya değer olanları değil," diye ekliyor Clay.

Haklı. Düşünceli bir şekilde sakalımı sıvazlıyorum. "Lüks bir eve ihtiyacım olduğunu söylemiştin. Sanırım bana bir tane satmasını sağlayacağım."

"Ya evliyse?" Knox ekler. "O zaman onu hâlâ istiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve resmi cebimden geri çıkarıyorum. "Evli değilim," diyorum bir süre sonra, küçük ellerini inceleyerek. "Yüzüğüm yok."

"O bir reklam şekeri," diyor Clay. "Takım elbiseli sosislerin yanına güzel bir kız koy ki Boone gibi adamlar içeri girip bir ev satın aldıklarında bir şansları olduğunu düşünsünler." Sırtarak bana dirsek attı. "İşe de yarar."

"Sen bir pisliksin," diyorum ona ve resme vuruyorum. "Ve onu ilk sen görmediğin için kıskanıyorsun."

"Hayır," diyor Clay. "Ben kadınlarımı biraz kaba saba severim." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Peki Bayan Klas'la ne zaman buluşup onu inceleyeceksin?"

Resimdeki Bayan Klas'a bakıyorum ve bakışlarım o uzun bacaklara iniyor. Bu tatlı parçayı ikna edebilirsem, hafta sonundan önce biriyle yatmak güzel olabilir. Daha önce hiç klas bir kızla çıkmamıştım, belki de öyle değildir.

tip. Soğuk olabilir. Yüzünde aynı nişastalı ifadeyle sevişiyor olabilir. Bu iç karartıcı bir düşünce.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. "Sanırım yarın ev aramaya çıkacağım."

Kardeşlerim sadece sırtıyor.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Ivy

Ben fotokopi makinesinin başında dururken tanıdık bir tüvit takım elbise baskı odasının önünden geçiyor. Hemen görevimi bırakıp peşinden koşuyorum. "Oh! Jack! Ofiste olduğunu fark etmemiştim! Bekle!" Peşinden topuklu ayakkabılarla koşturmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama piç kurusu zerre kadar yavaşlamıyor. Three Jacks Real Estate'in gösterişli ofisinin mermer zemininde, kırımın üstüne düşüp diğerlerinin önünde kendimi aptal durumuna düşürmemeyi umarak peşinden topallayarak gidiyorum. Jack durmayınca, onu yakalamak için hızlanmak zorunda kalıyorum. "Jack!"

Sonunda ofisin ön kapısında durdu ve sanki sinir bozucu bir köpek yavrusuyum gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu Ivy? Gördüğün gibi kapıdan çıkmak üzereyim." Sanki aptalmışım gibi çift camlı büyük kapıları işaret ediyor. "Şu işi çabuk halledelim."

"Tabii ki!" En sahte, en neşeli emlakçı gülümsememi takındım. "Ben de tam günümün açık olduğunu söyleyecektim ve LaDonna'nın Forsyth'teki o büyük evi göstereceğini biliyorum. El ilanları hazırladım - aslında şu anda fotokopi makinesinde- ve gidip işleri halledebilirim, belki birkaç kart dağıtırım-"

Gözlerini bana dikti. "LaDonna dışarıda mı?"

"Acil bir apandisit ameliyatı geçiriyor, hatırladın mı?" O boş boş bakmaya devam ederken dudağımı ısıırıyorum. "Herkes e-posta ile mi gönderildi?"

"Mmmhmmmm?" Yüzündeki ifade bana okumadığını ya da umursamadığını söylüyor.

"Bugünkü ilan için yardımcı olabileceğimi düşündüm. Gerçekten harika bir ev ve mahalleyi araştırdım ve bazı potansiyel alıcılarla sohbet edebilirim ve-"

Dudakları büzülür ve bir parmağını kaldırır. "Ev Forsyth'de mi?"

"Evet."

"Twin Oaks sitesinde mi?"

Başımı sallıyorum. Burası şu anda banliyölerin en gözde bölgesi ve evler için bir bekleme listesi var. Bu biraz pahalı ama birkaç gün içinde satılacağını da biliyorum. Bu çok büyük bir fırsat.

"Liste fiyatı ne kadar?"

Midemde bir batma hissi var ama bunu görmezden geliyorum. Görmezden gelmek zorundayım. Buraya kadar geldim. "Bir nokta bir milyon olarak listelenmiş."

Jack telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Sokak adresi?"

Ona veriyorum.

"Harika. Ben hallederim."

"Ah," diyorum, hissettiğim ezici hayal kırıklığıyla savaşıyor. "Ama yapabilirim, gerçekten. Daha önce yarışmalara katıldım, el ilanlarım hazır ve-"

"Şimdi, Ivy. Milyon dolarlık bir ev olduğunu söylemiştin, değil mi? Şirket için zayıf bir ay oldu ve alabileceğimiz tüm komisyonları aldığımızdan emin olmamız gerekiyor." Ses tonu küçümseyici. "Ve senin böyle büyük bir görevi üstlenecek doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

"Bunu kesinlikle yapabilirim, Jack-"

"Külahta dondurma isteseydim, ilk arayacağım kişi sen olurdun." Bana göz kırpmıyor, pislik. Göz kırpmıyor. Sanki komik bir şakaymış gibi. "Ama milyon dolarlık bir liste için? Bu işi daha tecrübeli birinin yapmasını sağlayalım, tamam mı? Oh, ve o el ilanlarını da alacağım." "Ben buraların adamıyım" der gibi bakıyor. "Fotokopi odasında bana bir kahve getirebilir misin? Süper olur. Ben burada beklerim." Göz kırpmıyor. "Çabuk ol. Halletmem gereken bir açılış var."

"Doğru. Elbette." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek sabahdan beri üzerinde çalıştığım el ilanlarını almak üzere fotokopi odasına doğru ilerliyorum.

Bu hiç adil değil. Hiç adil değil. Ne zaman iyi bir şey kucağıma düşmeye yaklaşırsa, patronlarımdan biri onu tekrar kapmak için orada oluyor. Makineden bir yığın kopya alıp kolumun altına sıkıştırdıktan sonra kahve makinesine doğru giderken içim içimi yiyor. Hazır gitmişken ona bir kahve getireyim mi? Sanki ben onun sekreteriyim? Ama o aynı zamanda patron, bu yüzden sıkıştım. Ocaktaki iki kahve fincanına bakıyorum. Birinde tortudan başka bir şey yok, diğesinde ise taze bir demlik var. Kağıt bir fincan aldım, tortuyu fincana döktüm ve

Sonra kapıya geri dönüp Jack'e, eğer şansım olsaydı bugün satabileceğimi bildiğim evle ilgili el ilanlarını vermek için yürüdüm.

Gitmek için dönerken bana bir kez daha göz kırıyor. "Tüyo için teşekkürler, Ivy. İyi işti."

Yumruklarım sıkılı, gidişini izliyorum. Çaresiz bir hayal kırıklığıyla kıvranıyorum. Bir kez daha engellendim. *Bahşiş için teşekkürler*. Sanki lanet bir bahşişti? O benim saatlerce süren sıkı çalışmamdı. O benim elimden kaptığı fırsattı. Ve eğer bunu düşünmeye devam edersem, öfkeden kusacağım. Derin bir nefes alıyorum, bir elimle takım elbisemin önünü düzeltiyorum ve sakince ofisin arka tarafında, tuvaletlerin yanındaki masama doğru yürüyorum. Erkekler tuvaletinden bir müşteri çıkıyor ve ben yüzümde dengeli bir gülümseme tutuyorum. Oturup ellerimi klavyemin üzerine koyana kadar sakindim. Sakin. Mantıklı.

Müşteri kaybolduğu an mı? Yüzümü ellerime gömüyorum.

"Uh-oh," diyor Farah karşıdaki masasından. "Ne oldu?"

On dakika önce bulutların üzerindeydin! LaDonna'ya bir şey mi oldu?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı kaldırıp arkadaşıma bakıyorum.

"Jack oldu."

Burnunu kırıştırıyor. "Aptal Jack mi, Jack Jack mi, yoksa Winky Jack mi?" "Winky Jack," diyorum sefilce. "O açık evi benden çaldı ve halledeceğini söyledi. Ne yapabilirdim ki?"

"Ona hayır mı diyeyim?" Farah kara kaşlarından birini kaldırıp bana bakıyor. "Seninkini çalmak yerine kendi işini yapmasını mı söyleyeyim?"

"Patron o," diyorum Farah'a iç çekerek. "Çalışmayı seviyorum."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diyor sert bir şekilde, masasındaki bir yığın klasörü çıkarıp karıştırırken. "Size geçiminizi sağlayacak kadar müşteri bırakmıyorlar."

"Ah, öyle," diyorum asık suratla ve kollarımı kavuşturup dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Ekranda hâlâ bu sabahki çalışmamdan kalma bir düzine müşteri listesi var, hepsi de çöpe gitmiş. "Kötü kredisi olan ve parası olmayan tüm müşterileri bana bırakıyorlar. Hiç peşinatsız ve elli bin harcama limitiyle bir ev mi almak istiyorsun? Git Ivy ile konuş."

Homurdanıyor.

Tek yapabildiği bu, çünkü ikimiz de yanılmadığımızı biliyoruz. Farah on yıldır Three Jacks'te çalışıyor, neden kaldığına dair bir ipucu yok. Bense

Burada bir tane var ve çoğu zaman buna sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Beni emlakçılık lisansımı aldıktan sonra sokaktan yeni dönmüşken işe aldılar ve en ufak bir deneyimim yoktu. Three Jacks'ten önce bir dondurmacıda çalışıyordum. Patronların bana sürekli hatırlatmaktan hoşlandıkları bir şey.

Three Jacks bir erkekler kulübüdür. İşe girdiğimde öyle olduğunu biliyordum. Tepelerden daha yaşlı ve ağzında gümüş kaşığı olan Jack Farrington (Aptal Jack), yılan yağı satıcısı Jack Jackson ve kadınların doğuştan iki beyin hücresinin bir araya gelmediğini ve bizi kendimizden kurtarması gerektiğini düşünen Jack Richards (Winky Jack) tarafından yönetiliyor. Patronlara göre yeterince iyiler sanırım. Ne de olsa bana bir iş verdiler. Sattığım her evden yüzde yarım kazanıyorum. Yani normalde yüzde üç olan acente komisyonunun yüzde iki buçuğunu onlar, masraflardan sonra kalanı da ben alıyorum. Eğer 100 bin dolarlık bir ev satarsam? Ben beş yüz dolar alıyorum ve şirket diğer yirmi beş yüz doları alıp gidiyor.

Jack (Aptal Jack) bana şirket için iki milyon satış yaptıktan sonra komisyon miktarımı "yükseltebileceğimi" söyledi. Bana verilen tek müşterinin fakir olduğu ya da ipotek alamadığı düşünülürse? Bu tam bir hayal kırıklığı egzersizi oldu ama pes etmemeye kararlıyım.

Ivy Smithfield kendisi ve kız kardeşi için daha iyi bir hayat kuracak, her iki yoldan da yokuş yukarı tırmanmak zorunda kalsa bile, yemin ederim. Tecrübem ya da soyağacım olmayabilir ama kararlıyım.

Bu zihinsel moral konuşmasıyla kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Bunu yapacağım. Yani maaş artışına hâlâ 700 bin dolar mı kaldı? Yapılabilir. Sadece çok çalışmam gerekiyor. Bu iş bende. Ben yaparım.

Farah'a "Yeni ipuçları bulmam gerekecek," diyorum. "Küçük bir aksilik ama anlaşmayı bozacak bir şey değil."

"Her neyse," diyor Farah bana yan gözle bakarak. "Kızgın olmanın sorun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Kızgın değilim," diye cevap veriyorum, her gün yaptığım gibi potansiyel müşterileri taramak için yerel konut forumlarını açıyorum. Annem her zaman "Başarana kadar numara yap" derdi ve ben de numara yapma konusunda gerçek bir profesyonel olmaya başladım. Bazen neredeyse kendime bile inanıyorum. "Küçük bir aksilik. Başka müşteriler üzerinde çalışmam gerekecek."

"Mmhmm." Dudağını kıvrıyor. "En azından seni ilana koymuşlar. Aptal Jack bana çok 'Meksikalı' göründüğümü söyledi."

Ona bir bakış attım. "İranlı olduğunu sanıyordum?" "Öyleyim."

Çekiniyorum. Ona Aptal Jack denmesinin bir sebebi var. "Ahh. Ayrıca, biliyorsun ki beni ilana koymalarının tek nedeni orada bir kız olması gerekmesiydi."

"Oh, biliyorum. Cinsiyetçi görünmek istemediklerini söylediler." Parmaklarını havaya kaldırıyor ve bir dizi tırnak işareti yapıyor. "Görünmek. Yani, onlar cinsiyetçi, sadece öyle görünmek istemiyorlar."

Ona belli belirsiz gülümsüyorum. Cinsiyetçi olabilirler ama aynı zamanda patronlar ve bu konuda pek bir şey yapamam. Daha da kötüsü, Winky Jack aynı zamanda şirketin insan kaynaklarıyla da ilgileniyor, yani gidip arkadaşlarını şikayet edebileceğim gibi değil. Ya da kendisini.

Sadece daha çok çalışmam gerekiyor. Merdivenin birkaç basamağını tırmandığımda iyi para kazanacağım ve o kadar çok müşterim olacak ki burada ofiste tıklıp kalmayacağım. Peki ya o noktada hâlâ iyi para kazanamıyorsam? En azından başka bir yere gitmek için yeterli tecrübeye sahip olacağım ... ya da kendi dükkanımı açıp yüzde üç komisyon alacağım. Güzel bir hayal.

Acele etmediğim sürece de gerçeğe dönüşmeyecek.

Masamın köşesindeki resme bakıyorum. Yakın zamanda çekilmiş, küçük kız kardeşim Wynonna'nın mezuniyet kepi ve cübbesiyle çekilmiş bir fotoğrafı. Kollarım ona sarılmış ve yüzlerimiz birbirine yaklaşmış. Çok mutlu, dünyaya açılmak için çok heyecanlı. Dışarı çıkmak için çok hevesli.

Bütün bunları onun için yapıyorum.

Ben de forumları açtım, ellerimi klavyenin üzerine koydum ve internet üzerinden müşteri bulmaya çalışarak işime geri döndüm.

Yepyeni iPhone'umla kız kardeşimden bir telefon aldığımda saat geç oluyordu. Onu almak zorundaydım çünkü kapaklı telefonum ve basılı haritalarım bazı müşterilerin bana komik bakmasına neden oluyordu. Sorun şu ki, bu "akıllı" telefonun nasıl çalıştığını anlayamıyorum ve bu yüzden yanlış tuşlara basıp

aramayı kaçırdım. Farah sanki dünyanın en aptalıymışım gibi homurdanıyor ve gözlerini deviriyor.

Belki de öyleyim ama şimdiye kadar bir akıllı telefona param yetmedi. Aslında hala da alamıyorum ama müşterilerime yasal görünmek için fazladan para harcıyorum.

Ayrıca, tamam, haritalama uygulaması oldukça harika.

Bir dakika sonra telefonumu sallayan bir mesaj geldi.

Orada mısın, Reba?

Ivy: Öyleyim. Ve unutma, ben artık

Ivy'yim! Tanrım, her neyse.

Bu saçmalık için zamanım yok.

Zaman ayırsa iyi olur. Ivy artık benim gerçek adım; yasal olarak değiştirdim. Reba kulağa cahil bir klişe gibi geliyordu ve emlakçılık derslerimdeki öğretmenim daha az "kutuplaştırıcı Güneyli" bir isim kullanmamı önerdiğinde, bu şansa atladım. Son iki yıldır herkes için Ivy'yim ama kız kardeşim için sanırım her zaman Reba Lee Smithfield olacağım.

Bir dairem var. Eve geç döneceğim. Ivy: İyi misin?

Sanırım jant bükülmüş. Bunun için paramız var mı?

Çekiniyorum. Yok. Wynonna'nın 1992 model küçük Civic'inin sigortası için bile paramız yok, ama idare etmeye çalışıyorum. Parmaklarım küçük akıllı telefon ekranı için çok büyük ve beceriksiz hissettiğinden yavaş yazıyorum.

Ivy: Bir yolunu bulacağım. Güvenli bir yere mi çektin?

Ben iyiyim. Bir arkadaşım beni almaya gelecek ama araba otoyolun kenarında. Çekiciyi beklememi ister misin?

Ivy: Hayır, onlar çok pahalı. İşten çıkıp yedeği değiştirebilir miyim diye bakacağım. Belki de düşündüğümüz kadar kötü değildir.

Tamam! Oraya vardığında bana mesaj at. Özür dilerim :(

Ivy: Üzülme! Lastikler eskiydi. Yakında gideceklerini biliyorduk. Ben hallederim.

K! Geç saate kadar çalışma! Arkadaşım beni ikinci el kitapçıya götürecektir. Üniversite kitaplarımdan var mı diye bakacağım. Belki ucuza alabilirim.

Ivy: Zeki düşünce!! XO

Wynonna: XO to u 2

Telefonu yere bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına gömmeye dürtüsüne direniyorum. Araba tamiri, şu anda düşünebileceğim son şey. Wynonna'nın üniversiteye gidebilmesi için arabasına ihtiyacı var ve benim de bir an önce

okul harcı. Eğer sadece lastik patlarsa, bir ya da iki hafta ramen yiyip idare edebiliriz. Bundan daha fazlasıysa, o köprüyü oraya vardığımda geçeceğim. Küçük kardeşimin yaralanmadığına sevindim.

Tabii ki, bu gerçekten bazı ipuçları bulmam gerektiği anlamına geliyor. Hadi bakalım. Alışveriş merkezine bir pano götürüp anket yapıyormuş gibi davranabilirim, böylece birkaç kart dağıtabilirim. Umutsuz bir *durum* ama zaten umutsuzum ve Jack'ler tüm iyi ipuçlarımı çalmaya devam ediyor. Ondan sonra kütüphaneye ve spor salonuna uğrayıp birkaç kartı mantar panolara asabilirim. Yeterince uğraşırsam eninde sonunda bir şeyler işe yarayacaktır.

Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Eşyalarımı topluyorum, klasörlerimi ve ardından dizüstü bilgisayarımı omuz çantama tikiştiriyorum. Kötülere rahat yok ve bu gece uzun bir gece geçirip müşteri bulmaya çalışacağım. Gerekirse Facebook reklamlarını ve Craigslist'i bile deneyebilirim. Tek yapmam gereken önümüzdeki otuz gün içinde bir ev satmak ve böylece Wynonna'nın okul masraflarını karşılayabilirim. Emanete birini alırsam, maaş gününe kadar avans isteyebilirim. Seçeneklerim var. Sadece kapıdan içeri birini sokmam lazım. Bu olursa anlaşmayı imzalayabileceğime eminim.

Aceleyle ofisin arkasından çıkıp lobiye gidiyorum, ancak Winky Jack'in tekrar içeri girdiğini görüyorum. Elinde kahvesi ve güneş gözlüğü vardı. Yanından geçerken ona gülümsedim.

Durdu ve beni işaret etti. "Ivy!"

Duruyorum ama içimden ona hırlamakla kapıdan hızla çıkmayı istemek arasında gidip geliyorum. Bunun yerine yüzümde sıcak bir gülümseme tutuyorum ve biri pahalı takım elbisesinin arkasına sakız yapıştırmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Selam Jack, açılış nasıl geçti?"

"Harika. Çok ilgilenen bir ya da iki çift var." Yanaklarından biri seğiriyor ve muhtemelen güneş gözlüklerinin arkasından bana göz kırptığını fark ediyorum. Eesh. "Harika bir ipucuydu. Bana doğru gönderdiğin için teşekkürler."

Ama ben yapmadım. Çırpma istiyorum. Onu çaldın. "Tabii ki."

Gitmeye çalıştığım gerçeğini görmezden gelerek kahvesini yudumluyorum. "Elinde bazı teklifler olduğunu söylemiştin, değil mi? Onları bana e-postayla gönderir misin?"

"Elbette." Kapıyı işaret ediyorum. Gülümsemek her geçen saniye zorlaşıyor ama bir şekilde başarıyorum. "Dinle, gitmem gerek-"

O anda bir adam çift camlı kapıyı iterek açıyor ve lobiye giriyor. Kirli bir kamyoncu şapkası ve aynı derecede kirli bir tişört giyiyordu,

kot pantolon ve iş botları. Yüzünün büyük bir kısmını kaplayan kocaman, gür bir sakalı var ve gördüğü her şeyi onaylamıyormuş gibi kalın kaşlarını indirerek binanın etrafına bakıyor.

Resepsiyonist ona boş bir bakış attı ve sonra dudakları sırtarak seğirdi. *Bu adama inanabiliyor musunuz* der gibi bana ve Jack'e, sonra da müşteriye bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim efendim?"

Ellerini ceplerine sokarak kendini beğenmiş bir edayla öne doğru yürüyor. "Biriyle ev hakkında konuşmak istiyordum." Büyük bir şehirden değil de küçük bir kasabadan geldiğini belli eden kalın bir Teksas aksanı var. Doğuda ve batıda daha çok çekiyorlar. Biliyorum, çünkü kendi aksanımdan kurtulmak için on üç CD'lik kendi kendime ses koçluğu yapmam gerekti.

Resepsiyonist bana ve Jack'e baktı.

Jack kahvesinden bir yudum daha alır. "Görünüşe göre bu senin, Ivy."

İkilemde kaldım. Bir yandan, satışa ihtiyacım var. Diğer yandan, bu adamın birbirine sürtecek iki kuruşu varmış gibi görünmüyor. Bu yüzden o "benim". Milyon dolarlık bir satış olmadığı sürece Jack'in canı sıkılmaz. Hissettiğim kızgınlığı bastırıyorum. "Gitmem gerek..."

Ama Jack çoktan dönüp gitmeye başladı. Pislik. Grr. Yine de zamanlamanın kötü olması müşterinin suçu değil. Sinirimi ondan çıkarmam kabalık olurdu. Bu yüzden sakallı adama baktım ve ona gülümseyerek elimi uzattım. Tamam o zaman, satış istediğimi söyledim ve kader de bunu sağlıyor. "Merhaba. Ben Ivy Smithfield ..."

Ve sesim kesiliyor, çünkü resepsiyon görevlisinin bankosuna yaslanmış, şapkasından ve gömleğinden kırmızı kirler damlıyor ve gözleriyle *beni yutuyor*. Bu ifadeyi daha önce duymuştum ama hiç deneyimlememiştim. Daha önce hiç kimsenin, o korkunç bakışlarıyla giysilerimi bedenimden çekip çıkardığını ve beni gözleriyle becerdiğini hissetmemiştim.

Şimdiye kadar.

Güzel. Tanrım. Telaşlandım ve ne düşüneceğimi bilemiyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Boone

Bu harika bir fikirdi. Kardeşlerim bir kez olsun akıllılık edip beni doğru yöne yönlendirdiler. Ve her ne kadar baktığım her yerde parlak zeminler ve camlar olan bu süslü ofise geldiğim için biraz pislik gibi hissetsem de. Resepsiyonist bana pislikmişim gibi bakıyor ama dönüp onu gördüğüm an her şeye değişiyor.

İlandaki kadın.

Fotoğrafta olduğundan daha mükemmel görünüyor. Uzun sarı saçları daha parlak, gülümsemesi daha içten görünüyor. Yakından bakınca teni yarı saydam ve kusursuz görünüyor ve ağzı bir erkeğin sikine pis şeyler yapmak için yalvaran yumuşak pembe bir yay gibi. Gözleri, bakmaktan kendimi alamadığım canlı bir yeşilimsi kahverengi. Ayakkabılarına kadar fotoğraflarda giydiği takım elbise ve eteğin aynısını giyiyor ve göğüsleri fotoğrafta olduğu kadar harika görünüyor.

Elini bana uzatırken, uçları soluk şeftali manikürüyle kaplı mükemmel parmaklar görüyorum. Elini benimkinin içine sokarken yumuşak ama sıkı tutuyor. "Ben Ivy Smithfield," diyor ve sesi yumuşak, yavaş ve tatlı. Lanet olsun, sadece sesini duymak bile beni sertleştiriyor.

Bunu yaptığıma memnunum, çünkü onu istiyorum. Onu yatağında istiyorum, hemen şimdi, uzun bacaklarını kalçalarımın sarmış, ben ona vururken. O bej topuklu ayakkabılarını bile giyebilir. Ben onu becerirken omuzlarıma koymasına izin vereceğim. O dumanlı sesiyle ben çıldırana kadar bana müstehcen şeyler söyleyebilir.

Evet, benim de hoşuma gitti.

Yanakları renkten renge giriyor ve elimi hafifçe sıkıyor. "Ve sen ?"

Doğru ya. Sanırım onu zihinsel olarak becermekle meşgul olduğum için doğru düzgün tanışma yapamıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Tüm yüzü kıpkırmızı oldu. Bu çok sevimli. "Anlıyorum." Elini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor.

Ona sıkıca tutunuyorum, çünkü o artık benim. İçeri girdiğimde resepsiyonist gibi bana gülmedi. Onun dünyasına adım atmaya cüret ettiğim için bana pislikmişim gibi bakmadı. Sanki önemli bir müşteriymişim gibi gelip bana elini uzattı. Tam düşündüğüm gibi klas biri.

Ve çok seksi.

O benim. Tamamen benim. Ona yan bakan herkesin ağzına yumruğu yiyeceksin.

Elini hafifçe salladığında hala ona bakıyorum ve yüzündeki kızarmış ifade yerini hafif bir paniğe bırakıyor. Onu korkutmak istemiyorum, onu yatağında istiyorum. Bu yüzden elini bıraktım. "Özür dilerim. Adım Price. Boone Price."

Buna herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Finansal raporları okuyan insanlar benim kim olduğumu kesinlikle biliyor. Ama o sadece gülümsemeye devam ediyor, tatlı, sıcak ve dostça. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Price. Three Jacks'e hoş geldiniz." Lobiye işaret ediyor. "Buraya tesadüfen mi geldiniz?"

"Onun gibi bir şey." Etrafa bir göz attım. "Güzel bina."

Sanki ona aitmiş gibi gururla gülümsüyor. "Tarihi kayıtlardayız. Yirmi yıl önce neredeyse yıkılmak üzereyken sahipleri burayı yeniledi. Eğer dinlemek isterseniz harika bir geçmiş var."

"Başka bir zaman." Bana pahalı ve süslü görünüyor. Tıpkı onun gibi. Bilmem gereken tek şey bu.

Başını eğiyor. "Size bir fincan kahve ya da bir şişe su getireyim mi?"

"Ben iyiyim. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Yüzündeki ifade donuklaşıyor, gülümsemesi gerginleşiyor ve ben çok ileri gittiğimi anlıyorum. "Müşterilerle çıkmam, Bay Price."

Güzel. Onu korkutuyor olsam bile, ahlaki açıdan sağlam bir omurgası olması hoşuma gidiyor. Biraz sakinleşmem gerekecek. Onu rahatlatacak kadar. "Tabii ki. Sadece açık sözlü olmaya alışkınım."

"Anlıyorum." Arkasındaki ofiste bulunan masalar denizini işaret ediyor. "Eğer kendinizi daha rahat hissediyorsanız, iş arkadaşlarımdan biriyle konuşmanıza izin vermekten mutluluk duyarım-"

"Seni istiyorum," diyorum açıkça. Ağzı daha da sıkılaştınca ellerimi havaya kaldırıyorum. "Pekâlâ. Söylediğim her şeyi ağzıma tıkıyorum, değil mi?" Sözlerimin samimi olmadığını düşünmesi için biraz cazibe katıyorum -gerçek şu ki, her kelimesinde ciddiym. O benim. Tamamen benim. Ama gardını biraz daha indirene kadar soğukkanlı ve sinsî davranmalıyım. "Bana bir ev satmanı istiyorum. Çıkmak zorunda değiliz. Aslında, aptal ağzımı açıp bunları hiç söylememişim gibi davranabiliriz."

Şimdilik öyleymiş gibi davranabiliriz.

Biraz rahatlıyor ama duruşunda hâlâ bir parça temkinlilik var. Ivy lobide yakındaki bir sandalyeyi işaret ediyor ve biz de onlara doğru ilerliyoruz. Oturup bacak bacak üstüne atıyor ve yemin ederim o anda neredeyse kafayı yiyordum. Zahmetsizce güzel ve hayatımda hiçbir kadın için bu kadar şehvet ve sahiplenme duygusuyla dolmamıştım. Çok fazla flört eden biri değilim ve şimdi nedenini biliyorum.

Onu bekliyordum.

Otururken şapkamdan ince bir toz bulutunun sızdığını fark ediyorum. Aslında, durduğum yerden sandalyeye doğru bir toz izi olduğunu fark ettim. Hoppala. "Kir için özür dilerim. Doğruca tarladan geldim." Batı Teksas'ta yine uzun bir gün oldu ama bu sefer kendime kuyu için yeni bir yer buldum ve Bates'in arazisinde değil. Siktirip gidebilir.

Bir el sallıyor. "İş iştir ve bunda utanılacak bir şey yok." Küçük bir not defteri ve bir kalem çıkarıyor ve adımı kız gibi, kıvrımlı bir yazıyla en üste yazıp altını çiziyor. "Bana kendinden bahset Boone. Ne arıyorsun?"

Sana söylemek istiyorum. "Bir evde mi?" Başını sallıyor.

Omuz silkiyorum. "Gerçekten çok düşünmedim. Sanırım şık bir şey."

Ivy isminin altına bir not yazmış. "Tamirci mi? Taşınmaya hazır mı?"

Tekrar omuz silkiyorum. "Sence hangisi daha iyi?" Şu anda, onun yakınlığında sikimin ağrması mı? Bana bunun iyi bir fikir olduğunu söylese karton bir kutuda yaşardım.

"Bu sizin bütçenize bağlı. Ne kadar harcamak istediğinizi düşündünüz mü?"

Boynumu ovuyorum. "Pek değil mi? Piyasaya pek dikkat etmedim. Bu yüzden sana gelmeyi düşündüm." *Bu ve seni istediğim için. Şimdi*

Seni gördüğüm için sana ihtiyacım var.

Bana küçük bir gülümseme daha veriyor ve kendimi piyango kazanmış gibi hissediyorum. "Sana doğru evi bulacağız. Bekâr evi mi yoksa aile için bir yer mi?"

"Bana bir kadının olup olmadığını mı soruyorsun?"

Yanakları tekrar kıpkırmızı olur. "BEN-

BEN-BEN-" Eğildim. "Sadece

takılıyorum Bayan Ivy."

Çok sevimli, gergin bir kahkaha atıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Kaç yatak odası aradığınızı bilmem için Bay Price.

Bu yüzden sordum." Yine de ağzında gülümsemeye yakın bir kıvrım var ve onu kazandığımı biliyorum. Gerekirse çekici bir piç olabilirim, kir ve her şey.

"Biliyorum, ama seni kızdırma fırsatına karşı koyamadım." Listesine bakıyorum ve pürüzsüz, güzel parmaklarında hiç yüzük olmadığını bir kez daha fark ediyorum. İçimden bir sahiplenme dalgası daha geçiyor. O evli değil. Tam da düşündüğüm gibi.

Bu da demek oluyor ki o benim. Güzel.

"Odalar?"

Sakalımı sıvazlıyorum. "Henüz kaç tane olduğundan emin değilim. Büyük bir yer istiyorum."

Ivy başını sallıyor, defterine notlar karalıyor. "Bu bölgede mi? Yoksa gidip gelmeniz gereken belirli bir yer var mı?"

"Burası iyi." San Antonio Batı Teksas'a o kadar da yakın değil ama kardeşlerim burada yaşamayı seviyor ve o da burada, yani bu benim için iyi. Uzun bir yolculuğa aldırmiyorum ve zaten sadece yeni bir kuyu zamanı geldiğinde batıya gidiyorum.

Arkamızda, resepsiyon görevlisi masasındaki eşyaları kaldırmaya başlıyor. "Uzun sürecek mi Ivy?" diye sesleniyor ve arkadaşının vaktini almamı onaylamadığını belli eden sert bir bakış atıyor. "Yoksa lobiyi sizin için açık bırakayım mı?"

Ivy çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarıyor. Tepki vermeden önce ekrana birkaç kez dokunuyor ve sonra saati fark edince dudağını ısırtıyor. "Tanrım, evet, geç oluyor. Bay Price, bir buluşma zamanı ayarlamak ister misiniz? Belki yarın ya da ertesi gün? İhtiyaç listenizi bana e-posta ile gönderebilirsiniz ve biz de üzerinden geçebiliriz-"

"Daha iyisini yapacağım," diyorum Ivy'ye en çekici gülümsememi takınarak. "Seni yemeğe çıkarmama ve bir erkekte ne aradığımı söylememe ne dersin?"

mülk?" Donup kalınca ekliyorum: "İş ortağı olarak. Randevu değil." Karnımı ovuyorum. "Bütün gün bir şey yemedim ve açlıktan ölüyorum."

"Oh." Tereddüt ediyor ve notlarına bakıyor. "Emin değilim. Bu gece yapacak çok işim var ..." Sesi, kafasında güneş gözlükleriyle lobide dolaşan bir adamın gelmesiyle kesiliyor. Dişlerimi gıcırdatmama neden olacak şekilde Ivy'ye göz kırptıyor ve sonra resepsiyonistle konuşmak için duraklıyor. Başlarını birleştirip hafifçe gülüyorlar ve sanırım bana gülüyorlar.

Nefret içimi yakıyor. Ivy o pisliklere hiç benzemiyor.

"Tanrım, Bay Price," diyor arzularımın nesnesi, başını sallayarak. Uzun at kuyruğu omzunun üzerinden bir ileri bir geri sallanarak bana eziyet ediyor. "Gerçekten yapmamalıyım, çünkü bu gece başlamam gereken çok iş var. Neden sadece temel bilgilerinizi alıp sabah sizi aramıyorum?"

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. Beni peşinden koşturacak. Yeterince adil. Kovalayabilirim. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Tamam, bunu hızlıca halledebiliriz. Odalar? Kaç oda düşünüyordunuz?" Kalemi kağıdın üzerinde geziniyor.

Dudaklarımı büzerek resepsiyonda gülen şerefsizlere bakıyorum. Bu ikisini susturmak için ne kadar büyük bir eve ihtiyacım var? Kaç oda? "Kırk," diye karar verdim.

"Özür dilerim. Yakalayamadım. Dört mü?" Ivy kibarca yazdığını söylüyor. "Kırk," diye tekrarlıyorum.

Kağıda göz kırptıyor ve sonra bana bakıyor. Pembe, seksi ağzını aralıyor ve kıyafetlerimdeki kire rağmen onu öpmek için inanılmaz bir istek duyuyorum. Ivy koltuğunda kayıyor ve öne doğru eğiliyor. "Kırk mı dedin?" Sesi fısıltıya dönüştü.

Eğiliyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Çok mu fazla? Sence otuz beş yeterli olur mu?"

Ivy dudaklarını yalıyor -Tanrı yardımcım olsun- ve sonra sırttan iki pisliğin hâlâ sohbet ettiği resepsiyona bakıyor. "Bay Price, ne kadar para yatırmanız gerekiyor?"

İşte burada iyiyim. Ona sırtıyorum. "Birkaç milyarım var. Dediğim gibi, bu bölgede ne kadar ev olduğunu bilmiyorum. Ne kadar lazım?"

Ağzı açılıyor ve bana göz kırptıyor. Onu kış üstü yatırdım, değil mi? Bu konuda biraz kendini beğenmiş hissetmediğimi söyleyemem.

"Biliyor musun? Sanırım bu akşam yemeği davetini kabul edeceğim."
Sadece sııttım. Olabilir diye dūřındım.

Ivy

Sandalyemden kalkarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.
Kafamda milyonlarca dūřünce dönüp duruyor.

Bu adam zengin. Benimle dalga geçmiyorsa -ki bu da bir olasılık-zengin. Bırakın birine satmayı, kırk odalı bir ev hayal bile edemiyorum. Ve benimle çıkmak istediği çok açık, çünkü onunla tanıştığımdan beri bana ateşli bakışlar atmayı bırakmadı. Onunla yemeğe çıkmamam gerektiğini biliyorum.

Ama Winky Jack tam orada, çok yakınımnda. Ve eğer bu adamın parasının kokusunu alırsa, komisyonu benden alacak.

Ve parayı gerçekten kullanabilirim.

Ama ya yalan söylüyorsa? Ya Bay Price söylediği kişi değilse? Kararsızım. Bir müşteriyle buluşmak ve bana çıkma teklif ettikten iki dakika sonra onunla hemen yemeğe gitmek mantıklı değil. Eğer gerçekten zenginse benim gibi biriyle çalışması da mantıklı değil.

Bay Price ofisin kapısını açıp elini sırtıma koyarak beni otoparka götürürken bile tüm bunları düşünüyorum. Aptal mıyım ben? Para vaadiyle gözlerim mi kamaştı?

Kapı kapandığı anda tereddüt ediyorum ve ona bakıyorum.

Kocaman, dağınık sakalının altında parlak beyaz dişleri parlıyor. "Beni Google'da aratman mı gerekiyor?"

Sanki aklımı okuyabiliyor. Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Söylesem çok mu kırııcı olur?"

Başını arkaya atarak gülüyor ve o anda otuz, belki de otuz iki yaşından fazla olmadığını fark ediyorum. Ve o sakalın ve kirin altında? Sevimli olup olmadığını merak ediyorum.

Aman Tanrım. Ne kadar da altın avcısıyım.

Ama elindeki telefonu bana doğru salladı. "Devam et."

Akıllı telefonuma onun adını yazmaya başladım... ve sonra durdum. Ne kadar kabayım? Sırf kirli ve dağınık görüntüsüyle beni oyundan düşürdü diye adamın geçmişini araştırmaya başlamam gerekmiyor. "Biliyor musun? Bunu yapmama gerek yok. Sana her halükarda bir ev satarım."

"Çünkü sen bir hanımefendisin," diyor onaylayarak. "Seni gördüğüm anda anlamıştım."

Övgüleri beni yeniden telaşlandırıyor. Ayakkabılarımdaki karavan parkı tozunu temizlemek için ne kadar çok çalıştığımı bilmiyor, böylece büyük müşteriler getirebilir ve bu işte gerçek bir yaşam sürebilirim. "Hadi yemeğe gidelim," dedim ona. "Orada daha çok konuşuruz."

Winky Jack beni burada görürse, büyük bir balığın kokusunu alıp buraya gelmesinden endişe ediyorum. Gelmeyeceğine güvenmiyorum.

Bay Price, "Pekâlâ," dedi. "Senin araban mı benimki mi?"

Arabamı söylemeye başladım ve sonra donup kaldım. Arabam tamponu olmayan 1992 model bir Geo Metro. Ne zaman müşterilerim olsa, müşterilerimi şık bir şekilde gezdirebilmek için o günkü "şirket arabalarından" birini kontrol ederim. Bay Price'ın gerçek arabamı görmesine izin veremem, yoksa sahtekâr olduğumu anlar.

Ve eğer içeri girersem, Winky Jack Bay Price'ın yemeğe çıkacak kadar önemli bir müşteri olduğunu bilecek ve öldürmek için gizlice içeri girecek.

Ben de Bay Price'a baktım. "Eğer arabanızı alırsak, plakanızın resmini kız kardeşime gönderebilir miyim? Sadece güvende olmak için?"

"Tabii ki."

"O zaman seninkini alalım." Tabii ki bunun beni tam bir aptal gibi göstereceğinden endişeleniyorum, bu yüzden ekliyorum, "Bir müşteri daha önce ön koltuğuma bir latte döktü ve döşemeyi temizletmek için götürme şansım olmadı."

"Buldum." Anahtarlarını çıkardı ve Three Jacks Real Estate otoparkının tam ortasına park etmiş devasa kırmızı bir kamyonu işaret etti. Arabanın lastikleri ve yanları kırmızımsı toprakla kaplı ve yan tarafında metal bir basamak olduğundan eminim. "Dur sana kapıyı açayım."

"Teşekkür ederim." Plakasının sinsice bir fotoğrafını çekiyorum ve kız kardeşime nereye gittiğimi açıklayan bir mesaj atıyorum. Yavaş yazıyorum, bu yüzden birkaç dakikamı alıyor ve yavaşça arabasına doğru ilerliyorum, odaklanmış bir şekilde. Gönder tuşuna basmadan önce durakladım. Kamyonetine tırmanmam gerekecek. Bir şekilde. Ayakkabımın tekinin burnunu nazikçe basamağa koyuyorum ve yukarı bakıp bir tür gidon arıyorum.

"Dur, yardım edeyim," diyor Bay Price ve bir de bakıyorum ki elleri belimde, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kamyonu doğru kaldırıyor.

Ve tamam, parası gözümü kamaştırmış olmalı, çünkü belimdeki o büyük eller? İnanılmaz bir his. Kavrayışı vücuduma sıcak bir nabız gönderiyor ve otururken koltuğa yapışıyorum. Merhamet. Erkeklerin mağara adamı gibi davranmasının kadınların hoşuna gitmesine şaşmamalı. Birden cazibesini fark ettim.

Nefes nefese, bilgiyi kız kardeşime göndermeyi bitirdim. O sırada Bay Price kamyonun diğer tarafına tırmanmıştı. Yüzündeki o gergin ifadeyle bana baktı.

"Ne?" Karıncalanmış ve tuhaf hissederek soruyorum. Sakalına bakmak istiyorum, çünkü tüm o sakalların altında gerçekten seksi bir canavar olduğuna dair bir sezgim var. Bunu biliyorum işte. Bunu düşünmemem de gerekiyor ama kendime engel olamıyorum.

"Kız kardeşine yüzümün fotoğrafını mı göndermek istiyorsun? Ekstra güvenlik mi?"

"Bu iyi bir fikir," diye kabul ediyorum ve telefonumu geri çekiyorum.

"Senin için sorun olur mu?"

"Benimle birlikte fotoğrafa girdiğin sürece sorun yok."

Oh. Bu beni neden ürpertti? "Elbette." Telefonu kaldırıyorum ve ona doğru biraz eğiliyorum. O da bana doğru eğiliyor ve bir an için saçımı ya da bunun gibi garip ve yoğun bir şeyi koklayıp koklamayacağını merak ediyorum.

Ama o sadece telefonumun kamerasına bakıyor ve kızarmış ve rahatsız olmuş görünen benim. Çabucak fotoğrafı çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Ailenin senin için endişelenmesini istemiyorum. Benimle güvendesin."

Bu garip bir şekilde sahiplenici hissettiriyor. Yeni tanıştığım birinden duymak garip. Ama ondan tuhaf bir elektrik almıyorum, bu yüzden kemerimi bağlayıp fotoğrafı gönderiyorum ve kamyonet park yerinden çıkarken ona bakıyorum. "Beni yemeğe nereye götürüyorsun?"

"Aklında bir şey var mı?"

Hmm. Kıyafetlerine baktım. Normalde bir müşterimi önemli biri olduğumu düşündürmek için süslü bir şeyler yemeye götürürdüm ama o bu role uygun giyinmemiş ve ben de onu utandırmak istemiyorum. "Suşi sever misin?"

"Hayır dersem pislik mi olurum?"

Gülüyorum. "Barbeküye ne dersin o zaman?"

Kaşları birbirine çatılıyor ve bana inanmayan bir bakış atıyor.

"Barbekü mü?"

"Evet?"

"Bir bayanı kaburga yemek için yemeğe çıkarmayacağım." Sanki bu fikir gülünçmüş gibi homurdanıyor. "Şık bir yeri hak ediyorsun. Güzel bir yere."

Üstünün başının kir içinde olduğunu söylemiyorum. "Tamam o zaman. Bir düşüneyim." "Burayı biliyorum," diyor kendinden emin bir şekilde, bana bakarak. "Sen izin ver

Ben hallederim. Bir dahaki sefere senin seçmene izin vereceğim."

Birkaç dakika sonra şehrin daha sakin bir bölgesinde küçük bir restoranın önünde durduğumuzda şaşırdım. Red Lobster'ı beklemem garip mi? Buraya daha önce hiç gitmedim, ama adı Fransızca, bu da midemin endişeyle biraz burkulmasına neden oluyor. Umarım bu durum garip bir hal almaz ve onu yetersiz giyindiği için kapıdan geri çevirmezler.

Kamyonu kükreyerek ön park yerine kadar götürüyor ve ben ıssız otoparka bakıyorum. Burası açık mı ki? Akşam yemeği vakti ve çoğu restoran bu saatte tıklım tıklım. Bay Price benim için kapıyı açmakta ısrar ediyor ve sonra beni restoranın önüne kadar geçiriyor. Bir beyefendi gibi davranıyor ki bu çok hoş. En son ne zaman bir erkeğin benim için kapıyı açtığını hatırlamıyorum. Tüm bunlar beni kazanmak için yaptığı bir planın parçası olsa bile, işe yarıyor. Gururum okşandı. Adamla yeni tanıştım ve gür bir sakalı olmasına, kirli kıyafetler içinde olmasına rağmen, bana davranışları karşısında hâlâ biraz şaşkın hissediyorum.

Sanki rastladığı için şanslı hissettiği nadir bir mücevhermişim gibi. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bu hoş. Garip ama hoş. Bu adam benim için bir yabancı. Kesinlikle benim tipim değil ve üstelik bir müşteri ama yine de birkaç dakika içinde, yoğun bakışlarını bana her odakladığında *hiçbir şey* düşünmezken tamamen telaşlanmış hissediyorum.

Restoranın önüne yaklaştığımızda kapı açılıyor ve beyaz bluz ve siyah etek giymiş son derece muhteşem bir kadın bize gülümsüyor. "Tekrar hoş geldiniz Bay Price. Masanız hazır."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor ve sahiplenici bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni restorana yönlendiriyor.

"Tekrar hoş geldiniz?" İçeri girerken ona soruyorum. Işıklar alçak ve loş, restoranın geri kalanı ise boş masalardan oluşan bir deniz. "Yemek yedin mi?"

"Hayır, uğrayıp bu gece benim ve bir bayan arkadaşım için ayrılan yerin ne kadar tutacağını sordum." Sanki bu masa sadece bizim için seçilmiş gibi bir kenarda özel bir kabinde durdu ve oturmam için eliyle işaret etti.

İçeri kayıyorum ve karşıma otururken ona meraklı bir bakış atıyorum.
"Evet diyeceğimi nereden biliyordun?"

İri omuzlarını silkiyor ve kamyoncu kasketini çıkarıp yanındaki bankın üzerine fırlatıyor, sonra elini aynı şekilde dağınık siyah saçlarında gezdiriyor. "Ben yapmadım."

Yani bu parayı onunla çıkmam umuduyla mı verdi? Aklıma başka bir şey geldi. "Bir dakika. *Herhangi bir* emlakçıyla yemeğe mi çıkacaktın?" Birden şaşkınlıktan gururum okşandı ve kafam karıştı.

"Hayır, oraya seni aramaya gittim."

"Benim için mi?" Göz kırıyorum.

"Neden ben?"

Elini cebine atıyor ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. Bana doğru itene kadar neye baktığımı fark etmiyorum ve üzerinde kendi yüzümü görüyorum. Three Jacks'in pazarlama broşürlerinden biri. İşte oradayım, bugün giydiğim takım elbisenin içindeyim - daha fazlasını karşılayamadığım için beş pahalı iş takımımından biri - yüzümde dingin bir gülümsemeye. Bu fotoğrafı biliyorum. Farah'ın nefret ettiği fotoğraf çünkü onun yerine beni koymuşlar. Açıkça öyle olmadığım halde ortaklarla birlikte durduğum için kendimi gülünç bir aptal gibi hissettiğim, ancak "ofisteki sevimli sarışın kız" olduğum için seçildiğim fotoğraf. O zamandan beri bu garip fotoğrafı otobüs duraklarında, banklarda, restoran masalarının uçlarında ve gazete ilanlarında görüyorum. Belli ki bunu bir yerden almış.

Ve kaç kez katlandığından çok fazla taşındığı anlaşıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir an için resme bakıp düşünmeye çalışıyorum. Garson kız yanıma geldiğinde hemen bir yanıt vermekten kurtuldum, mükemmel bir vücuda ve daha da mükemmel bir saç ve makyaja sahip muhteşem bir esmer. İkimize gülümsüyor ve sonra Bay Price'a şok edici derecede bariz bir bakış atıyor.

Ona bakmıyor bile. Bakışları tamamen bana odaklanmış durumda.

"Siz ikiniz şarap listesini görmek ister misiniz?" diye soruyor, sesi boğuk ve baştan çıkarıcı. Eli kalçasına gidiyor ve göğüsleri dışarı fırlıyor. Tam önümde gerçekleşmiyor olsaydı karikatürize olurdu. Kesin olan bir şey var ki, onun kim olduğunu kesinlikle biliyor ve bu büyük, kirli sakaldan kendine bir parça istiyor.

Son bir saat içinde tuhaf bir diyara düşmüş gibi hissediyorum.

"Yapar mıydın?" diye sordu
bana. "Ne yapar mıydım?"

Ona doğru bakmadı bile, dikkati yüzde yüz benim üzerimdeydi. "Şarap listesi?"

"Yoksa sizin için garsonu çağırayım mı?" Bay'a daha da yaklaşır. Masanın Price'ın tarafı. Biraz daha yaklaşırsa neredeyse onun yanına kayacak. Kaşlarımı çatığımı hissedebiliyorum. Ona göre, sanki ben hiç yokmuşum gibi. Tanrım.

Yine de nasıl şarap sipariş edileceğini biliyorum. Hazırladığım uzun iş görgü kuralları listemde yer verdiğim şeylerden biri de bu. Balık için beyaz şarap, tavuk için rosato ve biftek için petite sirah. Bay Price bana kesinlikle biftek seven biri gibi göründü. "Petite sirah?" Ben öneririm.

İlk kez garsona bakıyor ve onun ne kadar yaklaştığını görünce yüzündeki ifade soğuyor.

Doğruldu. "İsrail'den güzel bir sirahımız var mı?"

"Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim." Sirah hakkında bildiğim tek şey, normalde içtiğim roze kutu şaraba kıyasla oldukça koyu olduğu, ama aynı zamanda "uygun" olarak kabul edilen şey de bu, bu yüzden onunla yuvarlanıyorum. Bu benimle ilgili değil, imajla ilgili. Bu işin büyük bir kısmı imaj ve kendinizi nasıl sunduğunuzla ilgili.

Buruşuk resmime bakıyorum. İmajlardan bahsetmişken.

Garson kız uzaklaşıyor ve o gidince resmi ona geri veriyorum.

"Korkarım hala anlamıyorum."

"Ofisinize sizi aramaya geldim," diyor yavaş ve sakın bir ses tonuyla. "İmajımı düzeltmek istiyorum."

Belki de anlamıyorumdur. Başımı hafifçe sallıyorum. "İmajında ne sorun var?"

Gözleri parlıyor ve sanki mümkün olan en iyi şeyi söylemişim gibi bana yıkıcı bir gülümseme veriyor. "Gerçekten çok tatlısın, biliyor musun?"

Onun onayı karşısında yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Tam olarak öyle demek istemedim ama onu da düzeltmedim.

Ben sessiz kaldığımda "Şey," diyor ve çılgın sakalını sıvazlıyor. "Paramı nasıl kazandığımı biliyor musun?"

"Aslında hiçbir fikrim yok." Ellerimi masanın kenarında kenetliyorum. "Daha benimle tanışmadan önce benimle yemeğe çıkmak için bir sürü ürkütücü plan yapmış olman dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sen

sapık gibi resmimi taşıyorsun. Ve burada bir şekilde, hala bir ev almak istediğini umuyorum çünkü aksi takdirde muhtemelen gitmeliyim."

Başını arkaya atarak gülüyor.

Garson kız elinde şarapla dönüyor, şişenin tıpasını açıyor ve bize iki bardak dolduruyor. Bize sabırla bakıyor ve ben de kadehimi alıyorum. Bu noktada şarabın buketine hayran olmak için koklamamız, döndürmemiz ve başka süslü şeyler yapmamız gerekiyor.

Bay Price sadece içkisini alır ve hepsini bitirir, bardağını bırakırken onaylar gibi bir ses çıkarır.

Garsonun vücut dili sertleşir. "Beğendiniz mi, Bay Fiyat?"

"Tadı sidik gibi," diyor güler yüzlü bir sesle. "Ama benim pek kültürlü bir damak zevkim yok."

Sanki şarabı aşağılamak yerine son derece büyüleyici bir şey söylemiş gibi kıkırdıyor. Benimkini hızlıca koklayıp karıştırdıktan sonra tadına bakıyorum. Tanrım, çok sert. Ama tadı gayet iyiymiş gibi başımı sallayıp teşekkür ediyorum ve o da Bay Price'ın bardağını doldurup şişeyi yerine koyuyor.

"Şimdi, nerede kalmıştım?" diye soruyor, şarap şişesini eline alarak. Garson ona sadece bir tadımlık verdiği için kendi bardağına biraz daha dolduruyor ve sonra benim bardağıma daha da fazla dolduruyor. "Bu daha iyi. Her neyse, ben pek kültürlü bir adam sayılmam."

Ona yarım bir gülümseme verdim.

"Ama sana neden geldiğimi bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Bu düşünce son bir saat içinde yaklaşık yüz kez aklımdan geçti."

"O zaman tüm tanıtıcı şeyleri aradan çıkarmalıyım, değil mi? Google'da aratmadığın ve bana güvendiğin için sana hakkımdaki her şeyi anlatayım mı?" Gözlerinde bir parıltı var ve sakalını okşayışına bakılırsa? Bu düşünceden oldukça memnun görünüyor. Sanki benim ona güvenmem, üstesinden gelemediği hoş bir sürprizmiş gibi.

"Çok fakir büyüdüm. Babam bir kabadayıydı ve annem de ... şey, tam olarak ne olduğundan emin değilim. Çoğu gün bir markette çalışırdı. En azından kalkıp gidene kadar öyleydi." Omuz silkiyor. "Sonra üvey anneler ve üvey kardeşlerden oluşan bir döner kapım oldu."

Kulağa korkunç geliyor. Ve benim korkunç hikayeme çok yakın. Mesele şu ki, bunu bana kendi geçmişimle tokat atmaya çalışmak için mi söylüyor yoksa bununla gittiği bir yer mi var emin değilim ... bu yüzden sessiz kalıyorum, şarabımı yudumluyorum.

"On sekiz yaşına geldiğimde, bir arkadaşım Batı Teksas'ta bir teçhizat iş buldu. Kaba işçilik. Bana da orada bir iş buldu ve ben de bir solucan oldum. Babam bundan hoşlanmadı ama başka seçeneği yoktu."

"Solucan mı?" Ben soruyorum. Sözüünü kesmemeliydim ama merak ettim. "Bu ne demek oluyor?"

"Teçhizatıdaki yeni adam demek. Totem direğindeki en alttaki adam. Bütün boktan işleri alırsın ve onları hızlıca öğrenmen gerekir." Sırıttıyor ve parmaklarını masaya vuruyor, o sırada bir parmağının eksik olduğunu fark ediyorum. "Bazen yeterince hızlı öğrenemiyorsun."

Bana gülümsemesi çok çekici, ama yine de tüm bunların benimle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmek istiyorum.

Omuz silkiyor. "Sadede geliyorum, inan bana. Her neyse, bir süre bu işi yaptım ve sondajcı beni kanatları altına aldı. Bana işi öğretmek istedi. Hızlı, akıllı ve sıkı çalışabilirsen iyi para kazanıyorsun. Ve para ihtiyacım olan bir şeydi. Bana kuyu kazmayı da öğretti."

"Dowsing?" Bunların hiçbirini bilmiyorum.

"Biliyorsun." Kendi tereyağı bıçağını ve benimkini eline alıp ileri geri sallıyor. "Yağı bulmak için metal çubuklar kullanıyorsun. Her neyse, bu işte çok iyiydim. Başka kuyuların patronları, arazilerinde petrol aramam için bana iyi bir ücret ödüyorlardı. O parayı biriktirip ben ve kardeşlerim için güzel bir av arazisi satın aldım. Sarhoş oldum ve yeni arazimde biraz dowsing yaptım ve çubuklar neredeyse ellerimden fırladı. Ben de bir arkadaşımı buldum-" Duraklıyor, sakalını sıvazlıyor ve sonra başını sallıyor. "-Eski dostum Bates bana eski bir teçhizat sattı. Ona dünyanın parasını verdim, arazime koydurdum, tamir ettirdim, kardeşlerim sondaj yapmama yardım etti ve sonra bum." Ellerini açıyor. "Spindletop iki nokta oh."

Ona boş ama kibar bir bakış attım. "Bu iyi mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Spindletop'u duymadın mı?"

"Duymadın mı?"

"ABD'deki en büyük petrol grevi. Günde yüz bin varil." "Bu ... iyi, değil mi? Kulağa hoş geliyor." Yüzümü buruşturdum ve Yine şarap. "Korkarım petrol hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Bay Price."

"Boone," diyor alçak, boğuk bir sesle. "Bana Boone de."

"Neden burada olduğumu ve beni takip ettiğini söyleyene kadar olmaz," diyorum ama içten içe karnım zonkluyor. Bana öyle baktığında, tüm bedenim farkındalıkla karıncalanıyor.

"Ona geliyorum. Şu süslü şarabı iç ve düşünmeme izin ver."

Kıkırdıyorum ve şaraptan bir yudum daha alıyorum. Başım fena halde dönüyor ve biraz karıncalanma hissediyorum, yani bu muhtemelen en iyi fikir değil, ama aynı zamanda rahatlamama ve kalkıp gitmememe de yardımcı oluyor. Ki bu muhtemelen kötü bir fikir ve muhtemelen gitmeliyim.

Ama . . . milyarder.

Bir ev almak istiyor.

Benden.

Gözlerimi sikkemek, elbette. Ama para.

Ve dürüst olmak gerekirse, ondan ve onun küstah, kaba doğasından büyüledim. Kim ve ne olduğu konusunda hiç özür dilememesi ve istediğini elde etmek için etrafa para saçması. Mesela bu gece bu restoranda? Onunla çıkmamı sağlamak umuduyla her şeyi kiraladı mı? Ve şu anda bile sanki araya girip telefon numarasını burnunun dibine sokmak istiyormuş gibi etrafta dolaşan garsona göz ucuyla bile bakmadı.

Bu yüzden şarabımı içiyorum ve bu hikayenin devamını bekliyorum.

"Spindletop," diyor. "Günde yüz bin varil. Şu anda bir varil petrolün ne kadara satıldığını biliyor musun?" Başımı sallayınca devam etti. "Varili yaklaşık yüz dolar. Ve benim kuyum günde yüz yirmi bin varil fişkırtıyordu."

Kafamda biraz hesap yapıyorum ... ve sonra şarabım boğazımda kalıyor. Günde 12 milyon dolar mı?

Yavaşça başını sallıyor. "Evet. Bu çok saçma. Bir gün içinde fakir bir kabadayıdan milyonere dönüştüm. Bir yıldan kısa sürede milyarder oldum. Kardeşlerimi de dahil et, hepsi milyarder oldu. Ama ben nasıl milyarder olunacağını bilmiyorum. Tek bildiğim nasıl kabadayı olunacağı. Şu anda patronlarla çalışmama rağmen bana saygı duymuyorlar. Bana gülüyorlar ve beni ciddiye almıyorlar çünkü onlara göre ben parası olan bir aptalım." Tek parmağıyla masaya vuruyor. "Bu yüzden oyunumu geliştireceğim."

"Oyun mu oynuyorsun?"

Başını sallıyor. "Büyük bir evle başlıyoruz."

İçimdeki emlakçı bunu duyunca heyecanlandı. "Bay Price-" "Boone," diye düzeltti.

"Boone," diye yankılanıyorum ve adı dilimde bir skandal gibi hissediyorum. "Eğer büyük bir ev istiyorsan, sana tüm Teksas'ta bulabileceğim en büyük evi satacağım."

Yavaşça sırtıyor ve kalbim tekrar çarpıyor. "Bu gerçekten iyi." "Ama şunu da bilmelisin ki ben sadece emlakçılık yapıyorum Dürüst olmak gerekirse, ben senin liginde değilim." Belki de şarap yüzünden kendimi sabote ediyorum ama kendimi suçlu hissediyorum. Milyon dolarlık bir ev için bana güvenmeden önce emlak uzmanı olmadığımı bilmesi gerekiyor.

Bekle. Kırk oda istedi. Burası milyonlarca dolarlık bir ev olabilir. Bu benim için binlerce ve binlerce dolar komisyon demek, yüzde yarımılık berbat payımla bile.

Bu beni Three Jacks ile bir sonraki komisyon eşiğine getirecekti.

Bu Wynonna'nın üniversite masraflarını ve iş için birkaç takım elbise parasını karşılardı. Tamponu olan bir araba. Bir sürü şey. Tanrım, heyecanlanıyorum ve tek yaptığı kısaca bir evden bahsetmek.

"İstediğim kişi sensin, Ivy."

Bunu söyleme şekli çift anlamlı gibi görünüyor. Heck, bu yorum o kadar yüklü ki, dörtlü bir entendre de olabilir.

"Neden ben?"

"Çünkü sen dürüstsün, birincisi." Gülümsemesi sakalının altında kıvrılıyor. "Ve klas olduğun için. Bana klas bir ev satarsın."

"Şık bir şey mi istiyorsun? Herkese lafını yedirecek bir şey sanırım?" Yavaşça başını sallayınca, "Ama bunu senin için herhangi bir emlakçı da yapabilir, Boone." demekten kendimi alamıyorum.

"Evet, ama ben bunu istiyorum." Aramızdaki kâğıtta yüzümü işaret ediyor. "Onu gördüğüm an istedim."

Tüylerim diken diken oldu. Yüzümdeki parmağına bakıyorum, sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Neden?"

Bana attığı sahiplenici bakış derimin altında bir roket gibi hissediyorum. "Çünkü ben her şeyi istiyorum, Ivy. Büyük bir ev ve klas bir kadın istiyorum."

Ve benden bahsettiğini fark ettim.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Boone

Yüzü çok etkileyici. Az önce niyetimi açıkladığımı fark ettiği anı görebiliyorum. Kahretsin, bundan daha fazlasını yaptım. O tepeye bir kazık diktim ve göğsümü döverek üzerinde durdum. Onu istediğimi söylediğimde ne demek istediğime dair artık hiçbir şüphe kalmamalı.

Ve onunla tanışmak? Onunla etkileşim kurmak? Kahkahalarını duymak? Memnun olduğunda ağzını kıvıran minik gülümsemeleri ve utandığında kızarmasını görmek? Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmasını izlemek?

Dudaklarının bardağın kenarına dokunuşunu izlemek? Tüm bunlar beni o kadar sertleştiriyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Onu istiyorum. Belki Boone'un kemikli köpeği konuşuyor ama kararımı verdim.

Yanaklarının rengi parlak, ağzı şaraptan pembeleşmiş. Dudakları aralanmış ve açık sözlülüğüm karşısında şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. Belki görünüş olarak bu toprakların en büyük ödülü değilim ama onu mutlu etmeye yetecek kadar param var ve onu yatağıma atmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Bay Price," diye başlıyor.

"Boone," diye düzeltiyorum. Çünkü bana ilk adımla hitap etmesini sağlamaya kararlıyım. Bunu söylediğinde çok seksi oluyor.

"Boone," diyor ve gırtlaktan gelen okşayıcı bir sesle aletimi okşuyormuş gibi hissediyorum. Lanet olsun. "Herhangi biriyle olabilirsin, eminim." Önce garson kıza, sonra da bana bakıyor. "Gururum okşandı ama gerçekten istediğin kadın olduğumdan emin değilim."

"Seni istediğimden tamamen eminim." Kahretsin, restoranda onun karşısında oturmak bile ona dokunmak için kaşınmama neden oluyor.

Yine sevimli bir şekilde telaşlı görünüyor. "Gerçekten müşterilerle çıkmamalıyım, Mr.

-Boone," diye düzeltiyor ve gerginliğini örtmek için şarabını yudumluyor.

Kadehi iyice boşalıyor, ben de şarap şişesini alıp yeniden dolduruyorum, sonra da garsona gelip siparişimizi alması için elimle işaret ediyorum. Ivy menüsüne bakmadı bile. Sadece çakırkeyif olmadan önce ona yemek yedirmem gerekiyor. "O zaman müşterilerle çıkma. Benimle çık."

"Oh, ama müşteri olmana ihtiyacım var." Sıkıntılı görünüyor. Satışı istiyor olmalı.

"Hâlâ senden bir ev almak istiyorum," diyorum ona. Bunu düşündüm ve sonra ekledim, "Bir golf sahası da."

"Golf sahası mı?"

"Evet, bir tane istediğime karar verdim." Özellikle bir tane. Böylece onu yerle bir edebilirim. "Bu benim de seni istediğim gerçeğini değiştirmez."

Ama endişeli görünüyor. "Hem emlakçın olup hem de seninle çıkmalı mıyım bilmiyorum. Çıkar çatışması gibi geliyor."

"Tamam o zaman, evlen benimle."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Affedersiniz?"

"Benimle evlenirsen kendi evin için alışveriş yapabilirsin." Bu fikri sevdim. Kelimeleri söylediğim an, doğru olduklarını hissediyorum. Benim için doğru kişiyi buldum. İkna oldum. Hâlâ ikna edilmesi gereken tek kişi o. Evlilik bana harika bir uzlaşma gibi geliyor ve onu yatağıma çok daha hızlı alıyorum.

Kazan-kazan durumu tam burada.

"Yapamam." Ivy başını zarifçe sallıyor ve şarap kadehini itiyor.

"Gerçekten yapamam. Tüm bunlara."

Çok hızlı, çok erken ıkınıyorum. Bunu biliyorum, ama zorlamak normalde bana istediğimi verir. Bu yüzden devam ediyorum, çekici olmak için elimden geleni yapıyorum. "Başka biri olduğu için mi?"

"Mesele bu değil-"

"Demek başka biri var." Ivy'nin bir başkasının kollarında olduğunu düşününce hissettiğim kıskançlık duygusuyla savaşıyorum. Başka bir piç kurusu onun zarif at kuyruğunu çözüyor ve onu okşuyor.

"Yok," diyor kararlılıkla. "Bu seni ilgilendirmez." "O zaman seni uzaklaştıran ben miyim?"

"Hayır," diyor hızla ve sonra benden hoşlandığını itiraf ettiğini fark edince yanakları yeniden kızarıyor. "Seninle yeni tanıştım, Boone. I

senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum-"

"Doğru değil," diyorum ellerimi iki yana açarak. "Az önce sana hayat hikâyemi anlatmadım mı?"

"Bana biraz anlattın ama başka bir şey bilmiyorum. Sevdiklerini, sevmediklerini, kardeşlerin dışında bir ailen olup olmadığını, hiçbir şeyi bilmiyorum." Her kelimedede daha da telaşlanmış görünüyor ve itiraf etmeliyim ki bunu izlemek büyüleyici. Sanki duygularımı incitmek istemiyor ya da beni geri çevirmenin neden kötü bir fikir olduğuna dair kendi kendine mantık yürütmeye çalışıyor. "Doğum gününü ya da dinini bilmiyorum, herhangi bir şeye alerjin varsa-"

"Bir doktor notu getireceğim-"

Kızgın bir ses çıkarır. "Ne demek istediğimi biliyorsun! Birbirimizi tanımıyoruz. Benimle tanıştıktan bir saat sonra bana nasıl evlenme teklif edebilirsin?"

Çünkü biliyorum. Yerin altında bir kuyudan su fışkırdığını bildiğim gibi onun benim olduğunu biliyorum. Biliyorum işte.

Bir süreliğine savaşılabılır. Fikrini değiştirmesini sağlayacağım. "Teklif masada kalacak," diyorum ona. "Baskı yok. Evlenmeye hazır olduğunda bana söyleyebilirsin."

Ivy sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor, gözlerini bana diyor. Onun zarif tavrına kıyasla bu o kadar çocukça ve aptalca ki başımı geriye atıp gülüyorum. Buna bayılıyorum. Onun kişiliğinin bu yeni yönlerini keşfetmeyi seviyorum. Ona şimdiden hayranım ve bu hayranlığın zamanla arttığını görebiliyorum. Ama gerekirse birkaç gün daha mücadele etmesine izin vereceğim. "O zaman sadece evler hakkında konuşsak daha mı rahat edersin?"

"Evet." Çantasını karıştırıp bir kâğıt ve kalem çıkardı. "Şimdi lütfen ne tür bir ev istediğinden bahsedelim ve beni nasıl evlendireceğinden bahsetmeyi bırak." Bunu söylerken gözleri eğlenceyle parlıyor, bu da beni ciddiye almadığını gösteriyor. Sorun değil; bu gece bana verdiği her bilgiyi zihnimde dosyaladım.

Doğum günümü ve benimle ilgili kişisel bilgileri bilmesi gerekiyor.

Geçmişimi bilmesi gerekiyor.

Ailemle tanışması gerek.

Bunu yapabilirim.

Ve bunu yaparken, onu baştan çıkaracağım. Güzel sözlere mi ihtiyacı var? Ona güzel sözler söyleyeceğim. Çiçeklere ve mücevherlere mi ihtiyacı var? Onları da vereceğim.

Yüzümü bacaklarının arasına mı istiyor? Onu saatlerce dillerim ve her anına bayılırım.

Onu kazanabilirim. Kazanabileceğimi biliyorum. Uğruna savaştığım sürece istediğim her şeyi elde ettim ve Ivy Smithfield'ı da kazanmaya niyetliyim.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Ivy

Kız kardeşimin arabası bana tarif ettiği otoyolda değil, bu da muhtemelen çekildiği anlamına geliyor. Bu da araç terk cezası ve el koyma ücreti anlamına geliyor ki bu da bende yok. Şu anda gerçekten üzgün olmalıyım, çünkü banka hesabım yeni bir lastiği kaldıramaz, bunun üzerine ekstra masraflar da cabası.

Garip bir şekilde, radarımda bile değil. Eve giderken, banliyöleri geçip otoyoldan çıktıktan sonra tanıdık bir çakıllı yola girdiğimde bunu ikinci kez düşünmüyorum. Kayalar arabamın alt takımına çarparak gürliyor ve önce sağa, sonra da otomatik olarak sola savruluyorum. Bu özel bir yol ve buradaki çukurlar belediye tarafından onarılmıyor ve bir lastiği kaybedecek kadar büyükler. Yine de otomatik pilottayım; araba kullanırken düşünmeme gerek yok, ki bu iyi bir şey çünkü aklım Boone Price'a takılmış durumda.

Bu gece bir milyarderden evlilik teklifi aldım. Bu çok garip.

Sadece bu da değil, teklifi geri çevirdim. Bir yanım bunun delilik olup olmadığını merak ediyor. Her şeye rağmen bunu kabul etmemeli ve birkaç hafta sonra evlilik sözleşmesinin bana kazandıracağı paranın bir kısmını alıp gitmeli miydim? Bu paragözlük, ama banka hesabınız boşken ve faturalar birikmeye devam ederken paragöz olmamak zor. Yine de onu kabul etmedim. Nedense Boone'un sadece banka hesabının peşinde olduğumu düşünmemesi benim için garip bir şekilde önemli.

Daha doğrusu, banka hesabıyla ilgileniyorum, ama sadece bir ev satın almasına nasıl yardımcı olabileceğiyle.

Ve sonra, tabii ki, yine Boone'u düşünüyorum. Kaba görünüşüne rağmen, Boone gerçekten çekici olabiliyor. Arabayla giderken bunu düşündüm.

Evim dediğim tek kişilik eve. Işıklar açıktı, bu da Wynonna'nın da evde olduğu anlamına geliyordu. Bana asılmaya başladığı anda akşam yemeğinden vazgeçmeliydim ama beni rahatsız edecek kadar zorlamadı. Sadece ciddi olduğunu anlamamı sağlayacak kadar sertti. Onunla evlenmeyeceğimi kesinleştirdikten sonra evler ve ne aradığı hakkında konuştuk.

Boone hemen hemen tek bir şey istiyor: ihtişam. Bu yüzden bu gece internette Güney Teksas'ın sunduğu en büyük, en etkileyici evleri araştırmaya başlayacağım.

Kız kardeşime geçirdiğim tuhaf günü anlattıktan hemen sonra.

Arabamı karavanın önüne park edip içeri giriyorum. Wynonna karavandaki küçük ekose kanepede oturuyor, önünde bir yığın kitap ve yakındaki bir masada dizüstü bilgisayarını açık. Kapıyı açtığımda şaşkınlıkla bana bakıyor. "Eve geç geldin."

"Tuhaf, tuhaf bir akşam oldu," diyorum ona, küçük karavanımızda mutfak görevi gören küçük, gömme köşe masasına otururken. "Lastiğini değiştirdin mi? Otoyolda olacağını söylediğin yerden geçtim ama göremedim."

Kız kardeşim üzgün görünüyor. "Hayır. Birinin çaldığını mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Daha çok belediye tarafından çekilmiş gibi. Merak etme, sabah hallederiz." Wynonna'nın para konusunda stres yapmasını istemiyorum.

-İş oraya gelince bütün stresi ben yaparım. Masanın üzerindeki kitap yığınının dürtüyorum. "Dersleriniz için doğru kitapları buldunuz mu?"

"Sayılır mı? Bir ya da üç baskının tarihi geçmiş, ama metnin çoğunun iyi olduğunu umuyorum, çünkü onlar da ucuzdu. Bu riski almaya hazırım." Kitap yığınının okşuyor. "Bunların hepsi için on iki dolar."

"Bu harika!" Kitaplar çok pahalı ve bu ikimizin de endişelendiği bir şeydi. "Bir sorun kaldı."

"Evet." Bacak bacak üstüne atıyor ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor. "Bana gününüzden bahsedin. Banliyöde başka bir meth evi buldun mu?"

"Bundan daha tuhaf," diyorum ona. "Bugün yeni bir müşterim var." "Ve?"

"Ve beni yemeğe çıkardı." Kaşları kalktı. "Ve?"

"Ve o bir milyarder."

Gözleri kocaman oldu. "Ne? Çık dışarı."

"Ben ciddiym! Adı Boone Price ve petrol işinde çalışıyor. Bana her şeyi anlattı."

Bu sefer Wynonna bana şüpheli bir bakış attı. "Reba, birinin sana şaka yapmadığından emin misin?"

"Bana Ivy de, seni aptal. Ve eminim. Bana söylediği her şey yasaldı." Masaya vuruyorum. "Dizüstü bilgisayarını buraya getir."

Öyle yapıyor ve hemen Boone Price, Price kardeşler ve "21. Yüzyıl Spindletop" hakkında düzinelerce web sayfası açıyoruz. Bir bakıma bana anlattığı her şeyin doğru olduğunu görmek beni rahatlatmış ama aynı zamanda bir kez daha gözüm korktu. Wikipedia'da Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin adamlarından biri olarak geçiyor, petrol kuyusu son yüzyılda ABD topraklarında üretilen en büyük petrol kuyusu ve kuyularla ilgili bitmez tükenmez finans makaleleri var ve insanların nasıl Boone Price gibi milyarder olabileceği anlatılıyor. Kız kardeşim birkaç makaleye göz attıktan sonra Google'a geri dönüyor ve "Görseller" e tıklıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Yüzüne bakıyorum." Gözlerini kısarak fotoğraflara bakıyor, kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayara bakıyor. "Bu o değil, değil mi?"

Bir resim gösteriyor ve ben de büyötmek için üzerine tıklıyorum. Fotoğrafta beyzbol şapkası takmış, aynı derecede dağınık sakallı, iri yarı, kirli beş adam var.

Ortada gülümsemeyen biri var ve yavaşça başımı sallayıp onu gösteriyorum. "Bu Boone."

"Vay canına. Bir milyardere benzemiyor." Başını eğiyor. "Daha çok on yıldır banyo yapmamış bir oduncu gibi."

Bu Boone hakkında yanlış bir ifade değil. "Sanırım bazen doğrudan kuyularda çalışıyor? O yüzden neden kirli olduğunu anlıyorum. Her zaman kirli olmadığına eminim."

"Bugün kirli miydi?"

"Evet."

"Mmhmm." Kaşları tekrar yukarı kalktı. "Yani bu büyük kirli milyarder ona bir ev satmanı mı istiyor? Yeni bir müşteri olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Wynonna'ya gerisini anlatmalı mıyım yoksa sadece bir evle ilgili olduğunu varsaymasına izin mi vermeliyim?

"Tamam, ama neden sen? Seni seviyorum Reba, ama ikimiz de biliyoruz ki sen Jack'ler kadar nüfuzlu değilsin. O zaman neden sana gidelim?"

Zeki kız kardeşimin her şeyin iç yüzünü göreceğine güveniyorum. Yaşadığım zorlukları ve Jacks'in ben harekete geçmeden önce değerli müşterileri kapmak için nasıl her zaman orada olduğunu biliyor. "El ilanında resmimi gördü ve benimle çalışmak ve benimle çıkmak istedi."

Dudakları dehşet içinde kıvrılıyor. "Ciddi misin? Aman Tanrım, Reba-" "Ivy-"

"Her neyse! Ona siktirip gitmesini söyledin, değil mi?" Tereddüt ettiğimde nefesi kesiliyor. "Ciddi olamazsın! Paraya bu kadar ihtiyacımız yok! Şu adama bak!" Parmağını ekrana saplıyor. "Charlie Brown'daki Pig Pen'e benziyor, sadece birkaç yıl yaşlanmış! Sakın bana evet dediğini söyleme!"

"O kadar da kötü biri değil-" Ağzı açık kalıyor.

"Ve ayrıca! Onunla çıkacağımı söylemedim. Onu reddettim."

"Aynen öyle."

"Ve sonra evlenme teklif etti."

Ağzı tekrar açık kalıyor. "Ne?" Konuşmaya devam etmemi işaret eden bir el sallıyor. "Fikrimi değiştirdim. Bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yaptım. Ona Winky Jack'in açık evimi çaldığını ya da banka hesabımda kırk dolar olduğu gerçeğini söylemiyorum. Kız kardeşimin durumun ne kadar vahim olduğunu ya da bizi ayakta tutma konusunda ne kadar endişeli olduğumu bilmesine gerek yok. Sadece üniversite ve dersleri hakkında endişelenmesi gerekiyor. Geri kalan her şeyi ben halledebilirim. Her zaman yaparım. Bunun yerine hikâyemi Boone Price'ın zarif Three Jacks ofisine her adımında çamur ve kir izleri bırakarak gelişine odaklıyorum. Ona, onunla çıkacağım umuduyla tüm restoranı nasıl rezerve ettiğini anlatıyorum. Ona fotoğrafı ve onunla evlenmem için yaptığı oldukça açık öneriyi anlatıyorum.

Wynonna hikâyeye inanamıyormuş gibi başını sallar. "Milyarderlerin eksantrik olduğunu duymuştum ama bu hikâyeye gerçekten çılgınca. Bir şirket reklamı yüzünden ezilmek mi? Güzelsin kardeşim ama bir milyarderin kimsesi olamaz mı? Bir model? Aktris? Herhangi bir şey?" Yüzü endişeli. "Bunun bir şaka olmadığına emin misin?"

"Biliyorum, ben de merak ettim." Kız kardeşimin açık şüpheciliğinden incinmemeye çalışıyorum, çünkü bu garip. "Yine de zarif olduğumu ve biraz klas birisini istediğini söyledi. Bu çok garip. Ben

Buna gerçek bir ilişkiden çok bir iş anlaşması gibi baktığı izlenimini veriyor. Klas bir kız arkadaşa ihtiyaı olduğuna karar vermiş ve istediği kişi benim."

Tabii ki bu, bütün gece bana doğru gönderdiği yakıcı bakışları açıklamıyor, ama kız kardeşime bundan bahsetmiyorum.

"Onu geri çevirmene sevindim." Sanki inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. "Paraya ihtiyaımız var elbette ama o kadar da kötü değil."

Hiçbir şey söylemiyorum. Son zamanlarda ne kadar çaresiz hissettiğimin farkında değil, çünkü onun kendini güvende hissetmesi için çok çalışıyorum. Üniversiteye gitme konusunda stres yaşamasın diye. On sekiz yaşımdayken sahip olmadığım seçeneklere sahip olmasını istiyorum. Annem kaçtığında, babam hapse girdiğinde ve ben mezuniyetime bir ay kala liseyi bırakmak zorunda kaldığımda sahip olduğumdan farklı bir yola sahip olmasını istiyorum. Eğlenmesini, onu heyecanlandıran dersleri almasını, kardeşlik partilerine gitmesini ve başka ne yapmak istiyorsa onu yapmasını istiyorum. Üniversite yıllarını benim yaptığım gibi hamburger çevirerek ya da dondurma toplayarak geçirmesini istemiyorum, çünkü bu sayede masaya yemek koyuyor ve kız kardeşimi koruyucu aileden uzak tutuyordum.

Geçinmek için biraz daha fazla çalışmam gerekiyorsa, çalışırım. Her zaman yaparım. İsteyeceğim son şey Wynonna'nın şu anda olduğu gibi strese girmesi. Taciz edildiğimi düşününce geç yüzü mutsuz oldu. Ki yle değildi.

-Beni yemeğe çıkaran çok kararlı bir mşteriydi. "Ona hayır dedim, Wynonna. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu sadece komik bir hikâye ve paylaşmak istedim."

Yüzündeki endişe hafifliyor ve gülümsüyor. "Onu başka birine vermelisin Reba. Güzel olduğunu düşündüğü için bir sapığın seni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Bana telefon numarasını verdi ve evlerle birlikte onu aramamı söyledi. Sadece onu aramayacağım," diye onu yatıştırıyorum. "Buraya çok yakın oturduğunu sanmıyorum, bu yüzden onu tekrar görmem pek olası değil."

"Tamam." Uzandı ve elimi sıktı. "Başka komisyonlar da alacaksın, söz veriyorum. Bu bana sadece yarım yamalak görünüyor."

Garip olduğu kadar yarım yamalak mı bilmiyorum. Ama başımı sallıyorum. Kız kardeşimi zmeye değmez. Bu gece Craigslist'te birkaç ipucu arar, sabah da konsinye dkknına bir şeyler götürüp market parası kazanırım. Büyütülecek bir şey değil. Belki de haklıdır. Belki Boone-Mr. Price

-Aklında karanlık bir şeyler var ve ben bunu göremeyecek kadar safım.

"Günün nasıl geçti? Derslere kayıt yaptırdın mı?"

Wynonna'nın yüzü aydınlanıyor. "Ah,

Reba-" "Ivy," diye uyarıyorum.

"Ivy, üniversite kampüsünü görmelisin. Çok havalı!"

Yerime yerleşiyorum ve kendi geleceğimi düşünmemek için kendimi zor tutarak kız kardeşimin geleceği hakkında anlattıklarını dinliyorum.

Boone

Beni aramıyor.

Güzel, klas Ivy Smithfield telefonlarıma cevap vermiyor. Yani, bu beklenen bir şey. Ben onun liginde değilim. Yakınında bile değilim. Şu anda bir sürü param olsa da, bazı insanlar için hala pis, eğitimsiz bir cahilim. Bazı insanların fikirlerini değiştiremezsiniz ve Ivy'nin o şık, küçük, kalkık burnunun önünde devasa bir komisyon sallandırmak bile bana zaman ayırmasını sağlayamaz.

Hayal kırıklığına uğradım. Yemekte birbirimize bağlandığımızı sanıyordum. Erken ayrılmadı. Şarabını yüzüme fırlatmadı. Benimle konuştu -her zaman iş konusuna geri döndü- ama hoş ve komikti. Sabah beni arayacağını düşünmüştüm.

Ama yapmadı.

Bir hafta oldu ve tek bir ses bile duymadım. Ne bir arama. Ne bir mesaj. Hiçbir şey. Ona birkaç kez ulaştım ve sesli mesaj bıraktım. Onlara da geri dönmedi.

Bilerek benden kaçıyor o zaman.

Kızgın bile değilim; sadece hayal kırıklığına uğradım. Ivy'nin kollarıma düşmesini ve tüm kıyafetlerini çıkarmasını ister miydim? Tabii ki isterdim. Ama kolay gelmeyeceği gerçeği, yatağıma girmeden önce biraz daha beklemem gerektiği anlamına geliyor. Sorun değil. Gerçekten istediğim bir şey içinse sabırlı bir adam olabilirim.

Yine de yedi günlük sessizlikten sonra sabretmekten yoruldum ve kardeşlerimi onun üzerine saldırdım.

Eee? Seth'e mesaj atıyorum. Yeni aldığı şık bir takım elbise giymiş - Seth güzel kıyafetlerden hoşlanan biridir - ve Three Jacks Emlak'ın lobisinde oturuyor. Sakalını bile kesmiş, saçlarını da sanki emlak ofisine değil de düğüne gidiyormuş gibi güzel ve düzgün bir şekilde toplamış. Clay gidip benim için casusluk yapmak istedi ama babama çok benziyoruz ve üvey kardeşten çok öz kardeş gibiyiz. Seth sarışın, bebek yüzlü ve sekiz yaş küçük, bu yüzden "kılık değiştirerek" gitmek için mükemmel biri.

Sanırım burada değil. Farah adında bir bayanla oturuyorum ve bana bu bina hakkında her şeyi anlatıyor. Tarihi falan.

Evet, bana da aynısını yaptılar. Oradaki herkes bununla gurur duyuyor. Bana göre, sadece eski. Seth'e mesaj attım.

Ivy nerede?

Ivy'nin masası onunkinin karşısında sanırım. Boş.

Öğle yemeği belki?

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Sabahın 10'u. Öğle yemeği değil, geri gönderiyorum.

Belki başka bir müşteri. Hey, sence bir ev almalı mıyım? Umurumda değil.

Bu yerlerden bazıları çok güzel. Küçük annelerin takılması için bir bekar evine ihtiyacım var.

Sinirli bir şekilde yüzümü ovuşturuyorum. Seth üvey kardeşlerimin en küçüğü ve aynı zamanda bir an bile ciddi olamayan biri. Belki de onu göndermek kötü bir fikirdi. Kaşlarımı çatarak önümdeki sokak tabelasına bakıyorum. Ivy onu takip ettiğimi düşünmesin diye birkaç blok ötedeki kaldırıma park ediyorum.

Yani, bunu yapması için başka birini gönderirsem, bu gerçekten takip etmek olmaz. Ve gerçekten, eğer paramı istemiyorsa onu rahatsız etmeyeceğim. Sadece hayatta olduğunu ve işe geldiğini bilmek istiyorum. Eğer öyleyse, bu bir hastanede yatmadığı anlamına gelir ve bunu hiç istemiyorum. Bir yolunu bulacağım.

Bekle, o şimdi burada. Daha yeni geldi.

İyi görünüyor mu?

Haklısın, güzel kız. Bacakları harika.

Telefonuma homurdanıyorum. Bacaklarını kendim görmek istiyorum. Ama o iyi mi?

Yorgun görünüyor. Sadece oturdu. Kolunu sıkılı tutuyor.

Bir an geçer.

Seth: Farah onunla sohbet ediyor. Kan bağışlamış.

Hah. Gün ortasında rastgele bir şey oldu. Orada hiç müşterisi var mı?

Hayır.

İçeri geliyorum o zaman.

Hiçbir zaman yüzleşmekten korkan biri olmadım. Tek istediğim bir cevap. Eğer Ivy beni bir daha görmek istemediği için görmezden geliyorsa, giderim. Eğer başka bir şey varsa, neden telefonlarıma cevap vermediğini bilmem gerek. İstediğim kişi o. Her şeye karar verildi. İhtiyacım olan tek şey onun bunu fark etmesi.

Kamyonetimden indim ve iki blok ötedeki küçük, kibirli ofislerine doğru yürüdüm. Seth gibi rol için giyinmedim; bir tişört ve kot pantolon giydim ve en sevdiğim şapkamı taktım. En azından bu sefer Batı Teksas tozuna bulanmadım. Ofise giriyorum ve resepsiyonistin bakışları beni görünce geriliyor.

"Ivy Smithfield'ı görmeye geldim," diye
söylendim. "Randevunuz var mıydı?"

"Evet," diye yalan söyledim. Bu bir randevu sayılır. Beni arayacağına söz verdi ama hiç aramadı. Bana göre bu sayılır.

Resepsiyon görevlisi sertçe başını sallıyor ve telefonunu açıyor.
"Kimin beklediğini söyleyeyim mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır. Sadece onu buraya getir."

Gözlerini bana dikti. "Bayan Smithfield? Lobide bekleyen bir müşteriniz var." Telefonu yere bırakıyor ve bana bakarken ağzı büzülüyor. Bahse girerim buranın güvenliği olsaydı beni çoktan aramış olurdu. Onda öyle bir bakış var. Sanki bir erkeğin onun lobisinde düşük sınıf olmasına izin yokmuş gibi. Bu kadar saçma olmasaydı komik olurdu.

Ama sonra Ivy içeri girdi, soğuk bir su içti. O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Saçlarını yüksek bir topuz yapmış, bej rengi bir takım ceket, koyu kırmızı bir etek ve uzun fuck-me ayakkabılar giymiş. O kadar seksi görünüyor ki onu omzuma atıp birlikte kaçmak istiyorum. Bunun yerine, tüm bunlar büyük planımın bir parçasıymış gibi genişçe gülümsüyorum.

Beni görünce önce şaşırdı, sonra da suçluluk duydu. Ama hemen toparlandı, ilerledi ve elini bana doğru uzattı. "Bay Price. Sizi gördüğüme sevindim."

"Öyle mi?" Soruyorum ve elini sıkmak yerine parmak eklemlerini öpmek için ağzıma götürüyorum.

Yüzü neredeyse eteği kadar kızarıyor. Elini çekmesini bekliyordum ama elini öpmeme izin verdi ve ben de başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. "Bugün hiç müşteri beklemiyordum."

"O zaman ortaya çıktığın için şanslısın, değil mi?"

"Konferans odalarından birinde oturup konuşmak ister misiniz?" Elini avuçlarımdan çekerken tamamen işle ilgili, gülümsemesi her zamanki gibi büyüleyici.

"Hayır. Sadece telefonlarıma neden cevap vermediğini bilmek istiyorum." "İş." Ofisini işaret ediyor. "Bu hafta delicesine yoğundu."

Ofise bakıyorum. Bana oldukça boş görünüyor. Aslında, lobide sadece Ivy ve ben varız. Seth'in muhtemelen buradaki tek müşteri olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var. "Kesinlikle meşgul görünüyor."

Yüzü kızarıyor ve dudaklarını ısırarak etrafına bakınıyor.

Lafı dolandırmayı bırakmanın zamanı geldi. Ona en çekici sırtışımı veriyorum. "Sorun bende mi? Çok mu sert çıktım?"

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Güçlü olmaktan *başka bir şey* olarak nasıl ortaya çıkacağını biliyor musun?"

Gülüyorum, çünkü haklısın. Bu kadının beynini seviyorum.

"Kararlılığımın gözlerini kamaştıracağını ve benim için fazla iyi olduğun gerçeğini görmezden geleceğini umuyordum."

Alaycı bakışı duraksıyor ve bir an için ifadesi yumuşak ve hüzünlü bir hal alıyor. Kahretsin, çok güzel. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Gerçek mi?"

"Hayır, yeterince iyi olmadığını." Yüzünde küçük bir gülümsemeyle eğiliyor. Sesi alçak, sanki bana fısıldıyor gibi. "Bunu size söyleyen oldu mu bilmiyorum Bay Price ama siz bir milyardersiniz."

"Bok yok mu?" Söylüyorum. Ben de eğildim. "Ve sana bana Boone demeni söylemiştim."

Yanakları hâlâ flört ettiğimde oluşan o güzel kızarıklıkla parlıyor ve başını çevirmiyor. Onu görünce benden hoşlandığını anlıyorum. Benden hoşlanıyor ama belki de işi yüzünden bunu istemiyor. Bu adil. Bu aynı zamanda bir fırsatım olduğu ve bunu değerlendirecek kadar acımasız olduğum anlamına geliyor.

"O evle ilgili fikrimi değiştirmediğimi biliyorsun," diyorum ona. "Ya da golf sahası."

Ivy yıkılmış görünüyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup etrafına bakınıyor, sonra tekrar bana yaklaşıyor. "Boone, senin için doğru emlakçı olduğumu sanmıyorum. Durum biraz karışık."

"Sanırım benim için doğru kişi sensin. Başka kimseyi istemiyorum. Bunu sana söylemiştim." Kollarımı beline dolamak ve ince bedenini kendime çekmek istiyorum. Bugün biraz solgun ama o kadar güzel ve zarif ki içim acıyor. Daha önce hiçbir şeyi bu kadını istediğim kadar çok istememişim ve sanki ulaşamayacağım bir yerde dans ediyormuş gibi hissediyorum. Onu çözmem gerek. Çekincelerini ortadan kaldıracak ve onu kollarıma düşürecek doğru kelimeleri bulmalıyım. Belki de onu henüz yeterince ikna edemiyordumdur. Bu yüzden tekrar yakınına eğildim. "Komisyonunu iki katına çıkarmamı ister misin? Bunu yapmaya çok istekliyim."

Gözleri irileşir. "Buna gerek yok-" Başka bir adam lobiye girerken duraksıyor. "Merhaba, Jack." Sesi soğuklaşıyor ve gülümsemesi biraz daha sertleşiyor. Bize doğru yaklaşan takım elbiseli adamı işaret etmeden önce gözleri benimkilerle buluşuyor. "Boone, bu Jack Jackson. Three Jacks'in baş emlakçılarından biri."

Gözlerimi kısarak ona başımı sallıyorum. Bu onun erkek arkadaşı falan mı? Kimsesi olmadığını söylemişti, ama bu adam lobide onunla birlikte durduğum gerçeğine çok ilgi gösteriyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Jack Jackson bana elini uzatıyor. Bu adamın tipini hemen anladım. Kurnaz bir orospu çocuğu, yüzündeki gülümseme yağlı ve sinsî.

"Hayır," diye homurdanıyorum. Onunla yüzünde sıkıntılı bir ifade olan Ivy'nin arasına girmek istiyorum. Tüm vücut dili de değişti. Daha önce bana doğru eğiliyordu ama şimdi dimdik ve gergin. Bu adam onu rahatsız ediyor ve bu beni korumacı hissettiriyor.

Jack benim sert tepkim karşısında şaşırılmış görünüyor. "Siz bizim müşterimiz misiniz, Bayım ?" Cevap vermemi bekleyerek sözünü kesiyor.

Sürpriz bir şekilde Ivy benden önce davrandı. Önüme geçiyor ve bir kolunu belime doluyor. Jack'e bakarken gülümsemesi ıslıl ıslıl. "Aslında bu benim erkek arkadaşım, Boone."

Erkek arkadaş mı? Vay anasını. Elim beline dolanıyor ve ona dokunduğumda yine o sahiplenici, mağara adamı hissi kafatasımda kükrüyor. Bu kadın benim kollarıma ait. Olması gereken yer orası.

Diğer eliyle göğsümü okşuyor ve bana sarılıyor. "Beni öğle yemeğine çıkaracak."

Jack bize yavaşça başını sallıyor. "Memnun oldum, Boone." Tekrar Ivy'ye odaklanıyor. "Eğer herhangi biri gelirse ve benim özel seviyemdeyse bana haber verin."

"Elbette." Gülümsemesi hiç değişmiyor ama bana karşı gerildiğini hissedebiliyorum.

Arkasını dönüyor ve sonra duraklıyor. "Oh, ve Ivy, senin yerinde olsaydım, arkadaşlarla öğle yemeğine gitmek için daha az zaman harcasaydım muhtemelen daha fazla satış görürdüm." Ona ince bir gülümseme veriyor, bana başını sallıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor.

Ivy uzun bir süre kollarımda kalıyor, sanki o serserinin geri dönmesini bekliyormuş gibi.

Hazır oradayken, eğilip o cezbedici küçük kulağını neredeyse burnuma sokuyorum. "Boğazına yumruk atsam gücenir miydin?"

Titrediğini hissedebiliyorum ve bu içimde bir uyarılma dalgası yaratıyor. "Keşke biri yapsa," diye mırıldanıyor ve yavaşça kollarımdan çıkıyor.

"Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Sanırım sadece bu ayki kotasını doldurmaya çalışıyor. Onun için durgun bir yaz oldu ve mutlu değil."

"Onun kotasını doldurun . . . yoksa seninkini mi alayım?" Sanırım. Belki de bu yüzden bana yapıştı. Komisyonumdan vazgeçmedi.

Tekrar başını sallıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

Koruyucu bir öfkeyle doluyum. Bu pislikler kadınıma zorbalık mı yapıyor? Sanırım kadın da onlara hadlerini bildiremeyecek kadar kibar. O lanet olası bir hanımefendi ve onlar da bundan faydalanıyorlar. "Sana golf sahası almak istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Ben de o listeye ekliyorum. Sanırım ben de bir emlak ofisi istiyorum." Bana şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Sana bunu, yiyeceğimizi söylediğin öğle yemeğinde anlatmamı ister misin?"

Dudağını ısıırıyor ve çoğu insandan çok daha yavaş uzaklaşan Jack'e bakıyor. "Yapmamalıyım," diye fısıldıyor. "Patronla başım belaya girer. Ama bu gece sana mesaj atarım ve konuşuruz, tamam mı?"

"Gerçekten mi? Çünkü son zamanlarda mesajlarıma cevap vermeyi pek sevmiyorsun."

"Biliyorum," diyor hızla ve ellerimi tutup sıkıyor. Bu düşüncesizce hareket kalbimi ısıtıyor ve kasıklarımın doğru bir şehvet şimşegi gönderiyor. "Ama lütfen, bu sefer yapacağım, tamam mı? Eğer yapmazsam sabah buraya gelip beni taciz edebilirsin."

"Yeterince adil."

"Ve başka emlakçılarla konuşma, tamam mı?" Bana o büyük, yalvaran gözlerle bakıyor.

Jack hâlâ bizi uzaktan izlediği için ilerliyorum ve parmağımı Ivy'nin çenesinin altına koyuyorum. "Sevgilim, istediğim tek şeyin sen olduğunu söylediğimde bana inanmadın mı? İnanmalısın."

Ivy

Bir bakıma, Jack Jack'in ağırlığını ortaya koyup Boone'u korkutmaya başlaması iyi bir şey. Bu bana masama dönüp dinlenmem için zaman kazandırıyor. Bu sabahki plazma bağışından dolayı hâlâ biraz halsiz hissediyorum - bir hafta içinde ikinci kez - ve kendimi daha iyi hissedene kadar kurabiye yiyor ve portakal suyu içiyorum. Farah bir saatten uzun bir süredir karşısında oturan müşteriyle flört ediyor ve onun yarı yaşında olmasına aldırıyor. İş abartıyor. Görünürde bir komisyon kokusu alıyor olmalı.

Ben de görünürde bir komisyon kokusu alıyorum ama bu akşam işten sonra benimkine mesaj atacağım.

Fıstık ezmeli sandviç kurabiyemi kemiriyorum ve dizüstü bilgisayarımın e-postalarımı açıyorum, ancak gelen kutuma pek dikkat etmiyorum. Hâlâ Boone'u düşünüyorum.

Jack'in lobiye girdiğini gördüğümde, yüzündeki o aç ifadeden ne istediğini anlamıştım: Boone. Daha doğrusu, Boone'un komisyonunu. Boone'un bir milyarder olduğunun kokusunu aldığı anda, onun peşine düşecek ve ben arka plana atılacaktım. Jack, Boone'a neden yardım edemeyeceğime dair bir neden bulacaktı ve sonra da resmin dışına itilecektim. Belki de dinlenme odasında kahve filtrelerinin sayımını yapmam gerekecekti. Belki de soğuk arama yapmam gerekecekti.

Eski müşterilerimi arayıp onlardan müşteri adayları isteyeceğim. Milyonlarca çeşit meşguliyet var ve Jack Jack bana yollayabileceği bir sürü meşguliyet biliyor.

Yaklaştığını gördüğüm an taktik değiştirmek zorunda kaldım. Boone benim.

Yani, benim komisyonum, her neyse.

Onu düşünmek bile beni ateşlendiriyor ve telaşlandırıyor. Bugün kirli değildi ama saçları hâlâ kasketinin altında dağınıktı, yanlardan dışarı taşıyordu ve gür sakalı her zamanki gibi korkutucuydu. Yine de gözleri parlak ve seksiydi ve çapkınlığı dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyordu. Her konuştuğunda yoğun bir çekim hissediyorum ve tüm o saçlarına ve patavatsız konuşma tarzına rağmen ondan etkileniyorum.

Jack Jack içeri girdiğinde paniklemiş olabilirim ve bu yüzden onu korkutmak için aklıma gelen tek şeyi söyledim - Boone'un müşterim değil erkek arkadaşım olduğunu söyledim.

Kız kardeşim ikinci el utançtan ölürdü.

O zaman Boone'u almaya karar verdiğimi ona söylemeyeceğim. Çünkü paraya ihtiyacım var. Neredeyse çok küçük miktarlar için bağışladığım plazma kadar ihtiyacım var. Çok yardımı dokunacak ve kız kardeşimin durumun yarım yamalak olduğunu ya da Boone'un art niyetli olduğunu düşünmesi umurumda değil. Onun amacının beni yatağına atmak olduğundan şüpheleniyorum.

Peki bunun düşüncesi? İğrenmek yerine içimi heyecanla dolduruyor.

Ondan neden etkilendiğimi bilmiyorum; benim tipim değil. İri yarı, kaba saba ve kıllı ama onda beni pervane gibi ateşe çeken bir şey var.

Yine de kendime yavaş gitmem gerektiğini söylüyorum. Profesyonelce davranmalıyım. Ona gösterecek bir evim olana kadar Boone'u bir daha şahsen görmeyeceğim.

Kurabiyemi bitirdiğimde, Jack Jack masama doğru yöneldi. Yüzünde hafif bir gülümseme var ama gözlerinde soğuk bir bakış var. "Öğle yemeğine çıkmadın o zaman?"

"Hayır, burada yapacak çok işim var," diye yalan söylüyorum ve ona aynı derecede sahte bir gülümseme veriyorum. "Erkek arkadaşına ona daha sonra yetişeceğimi söyledim."

Jack Jack kollarını göğsünde kavuşturuyor ve masamın üzerine geliyor. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum, Ivy."

"Oh?"

"Özel hayatınızda kiminle çıkmanız gerektiğini size kesinlikle söyleyemeyiz - bu elbette sizin kişisel meselenizdir - ancak bu kişisel ilişkilerin burada iş yerinde ortaya çıkması konusunda endişelerimiz var."

"Öyle mi?" Tekrar ediyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Bununla nereye varmaya çalışıyor?

"Kapıdan içeri girecek her müşteriye belli bir potansiyel sunmak istiyoruz. Bu yüzden bu pahalı ofise sahibiz ve bu yüzden San Antonio'nun sunduğu en iyiler tarafından profesyonelce dekore edildi. Bu yüzden her gün takım elbise giyiyoruz. Bu yüzden emlakçılarımızın kendi arabaları bizim standartlarımıza uygun değilse şirket arabalarını kullanmaları konusunda ısrar ediyoruz. Bunu biliyorsunuz."

Şunu biliyorum. Müşterileri ziyaret ettiğimde ödünç araba almak zorunda kalan emlakçılardan biriyim. Param yetmediği halde Lord & Taylor'dan takım elbise alan emlakçılardan biriyim. Three Jacks'in her şeyi görünüşle ilgilidir. "Erkek arkadaşımın burada olması gerekiyormuş gibi görünmediğini mi söylüyorsun?"

Jack Jack kaşlarını kaldırır. "Ben öyle bir şey demedim." Yüksek sesle değil.

Arkamda, Farah ve müşterisi çok sessizleştiler. Bir ofiste mahremiyet her zaman çok azdır ama bugün keşke benim masam onunkinden biraz daha uzakta olsaydı diyorum.

Ve gerçekten, Jack'in söylediği şey çok züppece. "Görünüşünde hiçbir sorun görmüyorum." Kahretsin, bugün yerlere kir bile damlatmıyordu. Bu da bir bonus.

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece görünüşü dikkate almamız gerektiğini söylüyorum, hepsi bu."

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum ona soğukkanlılıkla. "Teşekkür ederim, Jack."

Jack bana, "Bu küçük konuşmayı yaptığımıza sevindim," diyor ve sanki mesele hallolmuş gibi masamın ucuna iki kez vurup uzaklaşıyor.

"Oh, ben de," diye mırıldandım.

Farah'ın müşterisinin yumuşak kıkırdamasını neredeyse özlüyorum. En azından biri sesimdeki ironiyi duyuyor.

Ivy: Merhaba Boone, ben Ivy.
Bugün daha da güzelleşti.

Ivy: Oh?

B P: Beni yine ekeceğine yarı yarıya inanmıştım.

Ivy: Sana mesaj atacağıma söz vermiştim, hatırladın mı?

B P: Geçen sefer de söz vermiştin.

B P: Bu konuda canınızı sıkıyorum. Sadece sesini duyduğuma sevindim. Yine de yüzümü görmek istersen Snapchat'ten konuşabiliriz.

Ivy: Snapchat'i bilmiyorum. O penis resimleri için değil mi?

B P: Sadece sen istersen.

Ivy: Ben istemiyorum!!!!

Ivy: Sana ev satmaya çalışıyorum, aletinin fotoğrafını çekmeye değil.

Anlıyorum. Gerçek olanı istiyorsunuz. Bunu çok anlıyorum.

Ivy: Omg, sana sadece bir ev göstermek istiyorum, seni ucube. Biliyorum. Yine taşaklarını patlatıyorum.

Ivy: Ve seni neden geri aramadığımı merak ediyorsun!

Hayır, beni neden geri aramadığını biliyordum. Çok sert çıktım.

Ivy: Bu noktada, sadece tek bir ayarda geldiğine ikna oldum.

B P: Durum böyle olabilir, ama bu bana istediğimi veriyor. Bunda yanlış bir şey görmüyorum.

Ivy: Tabii ki yapmazsın!

B P: Kararlıysam elimde değil.

B P: Ve eğer gerçekten alındıysan, sana asılmayı bırakırım ve sadece iş yapabiliriz.

Ivy: Evet, iş hakkında konuşalım.

B P: O zaman alındığınızı söylemiyorsunuz.

Ivy: İnternette bulduğum şu harika evin resmine bak. Yarından sonraki gün için bir gösterim ayarlayabilirim.

B P: Utangaç hissettiğinizde her zaman soru sormaktan kaçınır mısınız?

Ivy: Utangaç!??

Ivy: Sen mesajlaşması imkansız bir adamsın.

B P: Ama alındığını söylemedin. Seninle flört etmeyi bırakmamı mı istiyorsun?

Ivy: Ev mi?

Ivy: Evi gördün mü?

Ivy: Güzel ev mi?

Tamam, tamam. Ne zaman geri çekileceğimi biliyorum.

Ivy: Hayır, yok. :) Ama evin resimlerine bak ve bana ne düşündüğünü söyle.

Ivy: Sadece 8 yatak odası var ama 20 bin metrekare ve 20 dönümlük bir arazi üzerinde. Fiyat 2.5 milyon.

Çok şirin. Ivy:

Sevimli olan ne?

Biraz ucuz değil mi? Kahvaltıda 2.5 milyon sıçtım. Hatta kahvaltıdan önce.

Ivy: İğrenç. Ayrıca kocaman bir havuzu ve şarap mahzeni de var.

Ivy: Ve 2.5m ucuz değil! Ama ne aradığınızı görmek için alt sınırdan başlayabileceğimizi düşündüm. İyi bir başlangıç noktası.

Patron sensin. Eğer çöplüklere bakmak istiyorsan, ben de seninle geldiğim sürece çöplüklere bakmaya gidebiliriz.

Ivy: 20 bin metrekare ve 8 yatak odası çöplük değildir!!! Ivy: Benimle dalga mı geçiyorsun?

B P: Ne kadar param olduğunun farkında mısın? Gözümü kırpmadan saçmalıklara ne kadar harcayabileceğimin?

Ivy: Sen zenginsin. Anladım. Çizim tahtasına geri döneceğim.

B P: Hayır, bununla devam edebiliriz. Beğendin mi?

Ivy: Evi mi?

B P: Tabii, ev. ;) Ivy:

Evi sevdim mi? B P: Evet.

Ivy: Görmeden bilemem ama çok büyük bir potansiyeli var gibi görünüyor. Bir göz atıp ihtiyaçlarınızı karşılayıp karşılamadığına bakabiliriz.

Ivy: Onlara görmek istediğini söyleyeyim mi? Orada olacaksın, değil mi?

Ivy: Tabii ki.

B P: O zaman evet, görmek istiyorum. Ivy: Muhteşem!

B P: Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Ivy: Bence evi seveceksin.

B P: Oh, ev hakkında konuşmaya geri mi döndük? Ivy: Gitmem gerek. :)

Senden vazgeçmiyorum.

Ivy: Nedense bu beni şaşırtmadı.

Altıncı Bölüm

Boone

Ivy'yi yarına kadar görmeyeceğim. Şimdiden sabırsızlıkla saate bakıp hızlanmasını beklemem ne tuhaf. Tabii bunun bir nedeni de cehennemde olmam olabilir.

Cehennem, paralı adamlarla aylık toplantımız.

Ben, Clay, Gage, Knox ve Seth, Price Brothers Oil için kurduğumuz küçük ofiste bir masada oturuyoruz. Riverwalk'taki bir ofis binasında ultra pahalı bir süitte küçük bir yer. Burası pek umurumda değil ama en azından havalı görünüyor. Ben daha çok bir teçhizat adamıyım ve genellikle sahada bir karavana yerleşirim. En azından eskiden öyleydi. Şimdi mecbur kaldığımda buraya geliyorum ve işi paralı adamlarımıza bırakıyorum. Arada bir oturup onlarla iş konuşmamız gerekiyor. Sıkıcı ama sanırım yapılması gerekiyor.

Yeni teçhizat tartışılırken çoğunlukla sessiz kaldım. Bu işi Gage'e bırakıyorum. Yetkili benim ama kardeşlerimin de hak etmeleri gerekiyor. Gage bunu ve bir sonraki Knox'u denetleyecek. Clay başlattığı Smart Camo işiyle uğraşıyor -devlet sözleşmeleriyle ilgili bir şey- ve Seth? Seth tembelin teki, o yüzden bu yeni sondajda solucanlık yapacak. Sadece henüz bilmiyor.

"Bates Petroleum'dan bir telefon aldık," diyor takım arkadaşlarımdan biri. "Sözleşmeler uyarınca arazilerinde kuyu açmayı reddetmemizden dolayı son derece üzgünler."

Clay kıs kıs gülüyor ve bana bakıyor.

Dalgınca sakalımı ovuyorum. "Hâlâ o bok yüzünden mi kızgın?"

"Oldukça," diyor paralı adamlardan biri. "Bir yerlerde bir gecikme mi var? Ya da onlara geri dönüp üretimi neden geciktirdiğimize dair gösterebileceğimiz belirli bir neden?"

"Başlangıç olarak, arazisi kuru bir bok parçası," diye mırıldanıyorum. Kardeşlerim kıkırdıyor ama takım elbiseliler titiz ve hoşnutsuz görünüyor. "Ve ikincisi, bana hakaret etti."

"Onlarla bir sözleşmemiz var," diye başlıyor takım elbiselilerden biri. "İptal edin."

"İptal maddesi uygulanabilir ancak bu PBO'ya oldukça pahalıya mal olacaktır."

"Umurumda değil," diye söylendim. "Benim arazimdeki yeni kuyuya odaklanacağız. Gage halledecek." Kardeşime başımı sallayarak bu saçmalıklarla işimin bittiğini belirtiyorum.

Takım elbiseliler iç geçiriyor ve kendi aralarında Bates Petroleum'a PBO'nun -şirketimin- onlar için kıçlarını silmeyeceği haberini en iyi nasıl vereceklerini tartışıyorlar. Bunu nasıl çevirecekleri umurumda değil. Gidip Bates'e benim koca sikimi yalayabileceğini söyleseler de umurumda değil. Tek bildiğim, o ahmak için bir kuyu kazmadan önce kendi elimi keseceğim. Golf sahasını ve herkesin bana yönelttiği alaycı bakışları düşünüyorum. Gözlerim daralıyor. Böyle şeyleri unutmam.

"Devam etmeden önce," diye araya giriyorum, öne doğru oturarak. "Size bir golf sahası satın aldığımı söylemem gerekiyor."

Masadaki herkes sessizliğe bürünür.

"Öyle mi?" Knox bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor. "Artık golf falan mı oynuyorsun?"

"Ya da başka bir şey," diye kabul ediyorum. "Çok özel bir golf sahası istiyorum. Silver Birch Country Club."

Paracılar birbirlerine bakıyorlar. "Satılık olduğunu bilmiyorum," diyor biri, notlar karalayarak.

"O zaman onları arayın ve reddedemeyecekleri bir teklif yapın" diyorum. "Bu işler böyle yürür. Siz"-onları işaret ediyorum-"benim paramı alın ve istediğim şeylere dönüştürün. Size bunun için ödeme yapıyorum."

Paralı adamlardan ikisi itiraz ediyor, kağıtları karıştırıyor ve golf sahası için şirket bilgilerini gözden geçirmek için zamana ihtiyaçları olduğunu, bunu nasıl karlı hale getirebileceğimizi görmek istediklerini falan filan mırıldanıyorlar. Masanın sonundaki dizüstü bilgisayarlı kişi birkaç not daha yazıyor. "İlgileneceğim efendim."

Şu mu? Zam alıyor. "Bunu sen yap." Gage'e bakıyorum. "Böldüğüm için özür dilerim. Yeni kuyu hakkında konuşmak ister misin?"

Kardeşim heyecanla parlıyor. Gage sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve uzun süre yeni kuyu hakkında konuşuyor. Günde ortalama kaç varil ürettiğimizi ve üretimin ne kadar süre sonra yavaşlayacağını. Bu şeyi çalıştırmak günde ne kadar mal oluyor. Rakamlar iyi. Variller iyi. Buranın iyi bir yer olduğunu biliyordum. Takım elbiseliler de memnun. Notlar karalıyorlar ve biri sanki onlara bilgelik saçıyormuşuz gibi dizüstü bilgisayarına yazıyor.

Sanki bu bir sürpriz mi? Fiyatlar petrolü her zaman bilir. Bu bizim kanımızda var. Yine de dikkatimin sadece yarısını veriyorum. Ivy'yi ve onu tekrar gördüğümde nasıl görüneceğini düşünüyorum. Kısa etek mi? Ya da dizlerini sıkan ve bacaklarını ıslak bir rüya gibi gösteren şu seksi numaralardan biri mi? Daha çok beni beceren ayakkabılar mı? Parlak saçları yukarı mı aşağı mı olacak?

Gage, bitişik bir kuyuda ikinci bir ekiple üretimin artırılıp artırılmayacağı konusunda konuşup dururken Clay bana doğru eğiliyor.

"Klas sarışını tuzağa mı düşürdün?"

"Henüz değil, ama yapacağım." Ona bir bakış attım. "Yarın bir başlangıç evi bakmak için onunla buluşacağım."

"Başlangıç evi mi?"

"Evet, küçük işler. Üç milyon dolar falan. Sadece sekiz yatak odası var."

Homurdanıyor. "Kulağa o kadar da etkileyici gelmiyor. Kırk oda istediğini sanıyordum."

"Biliyorum. 'Neyi sevdiğimizi' görebilmemiz için küçükten başlamanızı istiyor." Clay bu düşünceyle eğlenmiş görünüyor. "Seni o kadar iyi tanımıyor,

Öyle mi?"

Bilmiyor. Ama yapacak.

Ivy

Çarşamba günü olabildiğince gerginim. Boone ile ofiste buluşup onu potansiyel eve götürmem gerekiyor. Ev Canyon Lake'in biraz dışında, yani arabayla yaklaşık bir saat sürecek. Arabada sadece ben ve Boone olacağız.

Ve bu beni geriyor. Uygunsuz bir şey yapacağını düşündüğünden değil... ama benimle yalnız kalacağı ve konuşacağımız için. Ve ne zaman konuşsak? Flört ediyor. Ve ben onun flörtüne karşı koymakta gittikçe kötüleşiyorum.

Umarım bu ev güzeldir. Umarım tam olarak istediği gibidir, böylece onu emanete bağlayabilir, kapanıştan önce bir avans alabilir ve sonra onu kol mesafesinde tutabilirim. İdeal durum bu. Para sorunlarımı, Boone sorunlarımı, tüm sorunlarımı çözecek. Şu anda romantik bir ilişkiye ihtiyacım yok, her anımı kız kardeşimin üniversite eğitimi için daha fazla para bulmaya odaklamam gerekirken olmaz.

Bunun yerine, görünüşümle uğraşmak için çok fazla zaman harcıyorum. Saçımı düzgün bir topuz yapıyorum ve sıkıca tutturduğumdan emin oluyorum. Sırf biraz dağınık ve baştan çıkarıcı görünsün diye bir tutam saç kaşlarımda salınması için serbest bırakıyorum ... ve sonra baştan çıkarıcı olmak istemediğim için geri topluyorum.

Yoksa ben mi?

Berbat durumdayım. Bir müşteri için seksi olmak istememeliyim. Aklımdaki son şey bu olmalı. Ama yine de, Boone diğer müşterilere benzemiyor. Ayrıca tanıdığım diğer erkeklere de benzemiyor. Kendine son derece güvenen bir yanı var ama aynı zamanda kırılgan bir yanı da var. Sıkı çalışmasına saygı duyulmasını istiyor ama kim olduğunu da değiştirmek istemiyor. Bu yüzden evi ve beni istiyor.

Ve beni istiyor çünkü onun gözünde ben "klas "ım. Bir hanımefendi. Beni tamamen yanlış tanımış.

Toplantımız için koyu lacivert ceketli bir takım elbise giyerken bunu düşünüyorum. Bu elbisenin eteği biraz kısa ve dar, ama tabii ki onu seçmemin nedeni bu değil. Onunla mükemmel uyum sağlayan seksi kırmızı stilettolar için.

Erkeği ya da kadını kıyafetlerin belirlediğini söylerler ve ben de ne zaman bir müşteriyle tanışsam şık giyinirim. Bir karavan ya da bir malikane satın almaları fark etmez; uygun görünmek zorundayım. Ceketimin altına ipek bir slip giyerim, en sevdiğim sahte incilerimi dizerim ve sonra topuzumu düzeltirim. Bugün Teksas'ta hava cehennem kadar sıcak, bu yüzden külotlu çorabı atlıyorum. Bu benim olabildiğince "şık" görünmemek için verdiğim tek taviz.

Gerçek şu ki, ben klas biri değilim. Ben üniversiteye gitmemiş bir kıyım. Emlakçı ehliyeti alana kadar hamburger çevirip dondurma toplayan bir kıyım. Bir karavanda büyüdüm, hala orada yaşıyorum. Babam hapiste.

Annem kim bilir nerede. Eğer benim "kültürlü" olduğumu düşünüyorsa, bunun nedeni kıyafetlerim ya da gösterişli Three Jacks Emlak'a aitmişim gibi görünmek için elimden geleni yapmamdır. Gerçek şu ki, ben de onun gibi uyum sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışan, yuvarlak bir deliğin içindeki bir köşebentim.

Belki de daha iyi saklıyordumdur. Görünüşünü değiştirmeyi reddetmesi ve *benim* durumum söz konusu olduğuunda kontrol edebileceğim tek şeyin bu olması komik.

Ellerimi eteğimin altından geçiriyorum, bir çift sahte inci küpe takıyorum ve sonra çantamı alıyorum. Doğruca ofise gidiyor, dosyalarımı ve şirketin müşteriler için kullanmamızda ısrar ettiği Lincoln Town Cars'ın anahtarlarını alıyorum. Arabaya biniyorum ve bir oda spreyi (okaliptüs) ve bir müzik CD'si (kemanlar) açıyorum. Kırıntıları toplamak için koltukların ve döşemelerin üzerinde tiftik fırçası gezdiriyorum, toz olmadığından emin olmak için ön paneli siliyorum ve iki şişe buz gibi su alıyorum. Ben hazırım. Gitme vakti geldi.

Telefonumun saatine bakıyorum. Buluşma saatine iki dakika var. Hava bunaltıcı derecede sıcak ve makyajımın terden mahvolmasını istemiyorum, bu yüzden arabanın içini serinletmek için arabayı çalıştırıyorum ve Boone'u düşünüyorum. Sınırların dışında, tamamen kötü bir fikir olan Boone'u. Kız kardeşim nasıl olsa gidip komisyonu alacağını öğrenince çok kızacak. Bir emlakçı olarak tamamen güvenli ve kurallara uygun davranmam gerektiğini düşünüyor ama mali durumumuzun ne kadar çaresiz olduğunun farkında olduğunu da sanmıyorum.

Bu benim de hatam; onu üzücü her şeyden korudum çünkü benim hiç yaşamadığım kolay, kaygısız üniversite deneyimini yaşamasını istiyorum.

Bu yüzden Boone'un parasını
alacağım. Ve işini.

Ve flört etmesi. Bir yere gitmesine izin vermeyeceğim, ama ben de oynayacağım. Adamdan garip bir şekilde etkilendiğime göre bu çok zor olmayacak. Aslında, belki de o kadar garip değildir. O mavi yakalı, ben de öyleyim, gerçi beyaz yakalı olmak için umutsuzca çabalıyorum. İstedini söylüyor ve yapıyor ve ben ikisini de nadiren yapabildiğim için bunlar hayranlık duyduğum özellikler. Biraz kaba saba biri mi? Evet.

Tamam, kenarları çok kaba. Ayrıca tıraşsız ve saçları uzun ve tüylü. Tişört giyiyor, eğer temizse

yakalı ve daha iyi günler görmüş gibi görünüyorlar. Takım elbise yerine kamyoncu şapkası giymeyi seviyor.

Ama aynı zamanda harika bir kahkahası ve şeytani yakışıklı bir gülümsemesi var. Ve büyük, güçlü, bronzlaşmış eller. Ve-

Biri arabamın camına vuruyor, tam göz hizamda.

Zıplıyorum, sonra Boone'u beyaz, boya lekeli bir tişört, kot pantolon ve en sevdiği kamyoncu şapkasıyla görmek için bakıyorum. Sakalının vahşi kılları arasından bana sırtıyor.

Elektrikli camı birkaç santim aşağı indirdim. "Beni korkuttun. Klimanın sesinden seni duyamadım."

Gözlerini kısarak bulutsuz gökyüzüne bakıyor. "Evet, sıcak bir gün. Gitmeye hazır mısın?"

Ona yolcu koltuğumu göstererek "Ben kullanırım," dedim. "Bugün benim misafirimsin. Atla bakalım."

Boone benimle birlikte arabaya biniyor ve bir dakika sonra burnumun dibinde bir şişe şampanya sallıyor. "Bize içecek bir şeyler getirmiş."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Araba kullanırken içki içemem. Korkarım hepsi senin yüzünden."

Omuz silkiyor ve mantarlı şişeyi arabanın arka koltuğuna fırlatıyor. "Gazlı şeylerden pek hoşlanmam. Seni etkilemek için aldım."

"Ya da beni sarhoş etmek mi?" Otoparktan çıkıp şehrin işlek caddelerine girdiğimde kendimi tutamayıp takılıyorum.

Boone homurdanıyor. "Neden? Ben kadınlarımı duyarlı ve istekli severim."

"Genelde çok kadınla birlikte olur musunuz?" Kahretsin, neden bunu sormak zorundaydım ki? Aptal mıyım ben? Aptal olmalıyım. Umurumda değil. Gerçekten umurumda değil.

Gerçekten. Tabii ki, beynim bunu kalbimden daha fazla yutmuyor.

"Hayır," diyor yavaşça. "Benim için çoğunlukla iş. Yıllardır kimseyle çıkmadım."

"Milyarlarınla bile mi?" Alay ediyorum.

"Özellikle de bundan sonra. Yapılacak çok iş var ve bunları yapmak için günde yeterli saat yok."

"Huh."

"Ne, ha? Bu da ne demek oluyor?"

Başımı sallıyorum ve arabayı otoyolun giriş rampasına doğru yavaşça sürüyorum. "Ne kadar zor bir iş yaptığın düşünüldüğünde, kadınlardan pek hoşlanmamana şaşırdım."

bana asılıyordun."

"Çünkü sonunda gerçekten istediğim şeyi buldum ve bunun benden uzaklaşmasına izin vermeyi planlamıyorum." İfadenin ciddiyetini ortadan kaldırmak için sesinde alaycı bir not var, ama yine de içimi ürpertiyor.

Çapkın olmadığını duyduğuma sevinmem garip. Palavracı bir playboy gibi görünse de, bunun sadece benim için olduğunu bilmek? Bu daha da gururumu okşuyor ve karşı koymamı zorlaştırıyor. "Herkes sahip olabilecekken neden beni istediğini hâlâ anlamış değilim."

"Nedenini biliyorsun."

"Klas olduğum için mi?"

"Bu ve eteğinin altından gösterdiğin o bacaklar. Ve seninle flört ettiğimde yüzünün kızarması. Ve sana bok gibi davrandıklarında bile herkese karşı çok kibar olman. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, Ivy."

Bana ne söylediğini anlamam bir anımı aldı. Ne zaman biri onun önünde bana bok gibi davrandı? Ve sırf bacaklarımı göstermek için en kısa eteğimi giydiğimi nasıl fark etti? Oturuyorum. Yoksa onunla buluşmak için biraz iş ama seksi bir şeyler giyeceğimi mi tahmin ediyor?

Oturduğum yerde biraz kayıyorum, yüzleşmekten rahatsız oluyorum ama biraz da nefesim kesiliyor. "Bu sadece aramızdaki bir iş."

"Pekala, şimdilik bu fikirle devam edeceğiz." Sesi yine eğlenmiş gibi geliyor.

Gariptir ki, Boone'da sevdiğim bir başka şey de bu. Sanki ne kadar zorlarsam zorlayayım, bunun ilgisizlik değil de utangaçlık olduğunu biliyor. Çekingenliğim onu zerre kadar korkutmuyor. Kendime, onu müşteri rolüne sokmak için daha kararlı olmam gerektiğini söylüyorum.

Ama yapamıyor gibiyim. Yapmak *istiyor* gibi de görünmüyorum.

Otoyoldan aşağı iniş keyifli ve San Antonio'nun karmaşasından ayrılıp kuzeye, çok daha düz ve açık bir bölgeye doğru ilerliyoruz. Bu yolda çok fazla ev yok ve ben şahsen bunu bir artı olarak görüyorum. Burası biraz daha uzak, biraz daha özel. Basit, küçük şeylerden konuşuyoruz, ara sıra harita programının hangi çıkıştan gideceğimi söyleyen elektronik sesi tarafından bölünüyoruz.

Malikanenin ön girişine geldiğimizde arabayı park ediyorum ve kapıdaki kodu girmek için camı açıyorum. Gerginim, çünkü yakından bakınca kapı temiz yerine biraz paslı görünüyor ve bazı

Arazinin etrafını saran uzun çiti kaplayan çalılar aşırı büyümüş. Bir süre sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve sonra bizi dolambaçlı araba yolundan geçirip evin önüne park ediyorum.

"Geldik," diyorum en neşeli sesimle ve arabayı kapatıyorum. "Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?"

Boone bana bakıyor, kara kaşlarından biri havaya kalkıyor. "Kibar olmamı mı istiyorsun yoksa gerçeği mi?"

"Gerçek tabii ki. Bu eve sizin için bakıyoruz."

Gözlerini tekrar eve dikeyor ve ben de onun gibi görmeye çalışıyorum. Kiremit kaplı çatıda birkaç leke var, peyzaj düzensiz ve fazla büyümüş ve avluda biraz yeşilimsi görünen bir çeşme var. "Sanırım birinin evimi birkaç milyona satın almasını sağlamaya çalışıyorsam, daha iyi görünmesini sağladım."

Başımı sallıyorum, çünkü tamamen aynı fikirdeyim. "Bazen evi daha iyi göstermek için fotoğraflar biraz değiştirilir. Burada da durum böyle olabilir. Yine de içeri girip etrafa bakmak ister misin?"

"Ve seninle vakit geçirmek mi? Elbette." Beni izlerken bakışları yoğunlaşıyor. "Bütün öğleden sonra sen varsın, değil mi?"

İçimde küçük bir ürperti dalgalanıyor. "Öyle." "O zaman ben de bundan faydalanmayı planlıyorum."

Evin merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz ve çift kapılı evde kapı kollarının hemen altında bir kilit kutusu var. Kodu girip anahtarı çıkarıyorum ve kapının kilidini açıyorum. Kapı açıldığında serin hava tenime hücum ediyor ve Boone'a bakmak için dönüyorum. "Önce müşteriler."

"Güzellikten önce yaş mı demek istiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Seni kapıdan içeri ne sokarsa soksun, seni inatçı adam." Bana sırtıyor ve şakalaşmamızdan keyif aldığı belli. Ben de eğleniyorum.

Boone içeri girer, fuayeye hayranlıkla bakar. Ev tamamen mobilyasız. Evin dekorunu bile yapmamışlar, bu beni şaşırttı. Odalar yankılanıyor ve yerlerde ince bir toz tabakası var, bu da bana sahiplerinin en az bir aydır burada yaşamadığını söylüyor. Ayaklarımın altındaki fayanslar biraz eskimiş olsa da pahalı. Modası geçmiş bir trabzanı ve basamaklarında çirkin bej halısı olan bir merdiven var. Olumlu yönlele odaklanmaya karar vererek ona "Burası güzel, geniş bir oda," diyorum. "Çok açık fikirli."

"Mmm." Etrafına ve sonra da yukarı bakıyor. "Boynuzları sevdim."

Boynuzlar mı? Yukarı bakıyorum ve giriş holünün ana lambasının üzerinde şatafatlı, boynuzlu bir avize olduğunu görüyorum. İçimden kaçan dehşet dolu kıkırdamaya engel olamıyorum. "Beğendin mi?"

"Evet, gerçekten güzel. Evimi aldığım da ben de böyle bir şey yapabilirim. Her odada boynuzlar. Duvarlara birkaç geyik kafası asarım ve kendime gerçekten güzel bir yer edinirim."

Bu fikir bana o kadar korkunç geliyor ki -ve onun "klas" olma ihtiyacıyla o kadar çelişiyor ki- boğazımdan korkunç bir kıkırdama kaçıyor. Kahkahamı bastırmaya çalışıyorum ama sonunda bir homurtu çıkıyor, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Gözleri büyüdü ve bana baktı. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, sonra parmaklarımı dudaklarıma bastırarak kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum.

O yavaş, göz kamaştırıcı seksi gülümsemesi ağzını kavislendiriyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Tahmin edeyim. Boynuzlu avize şık değil mi?"

Başımı hafifçe sallıyorum ve bir kıkırdama daha patlak veriyor.

"Peki ya geyik kafaları?"

Kahkahalarımı zapt etmenin verdiği güçle omuzlarım titremeye başlıyor. "Geyik mi? Benim de bir geyiğim var. Aslında otuz kadar kupam var.

Hepsini bir odaya asabilir ve hepsi birbirine bakabilir." Girişi işaret ediyor. "Belki hayvan derisinden halılar da serilebilir."

Şimdi sadece benimle dalga geçiyor. Yine de gülmeden duramıyorum. İçimden korkunç, domuz gibi bir ses çıkıyor ve kendimi tutamıyorum. "Bu ... kulağa ... korkunç geliyor," diye kıkırdamalar arasında soluk soluğa kalıyorum.

"İçeri girdiğinde bir sürü ölü hayvanın sana bakmasını istemiyor musun? Hadi ama." Yüzündeki ifade memnun edici, sanki beni güldürmekten hoşlanıyor gibi. "Eski sıkıcı duvar kağıdından iyidir."

Gülmeye devam ediyorum ve destek için koluna tutunmak zorunda kalıyorum. Tozlu zemin kaygan ve ayakkabılarım kayma tehlikesiyle karşı karşıya ve içimden akan kahkahalar yüzünden konsantre olamıyorum. Yine de Boone yakınlığımdan hoşlanıyor. Elimi çekip kolunun kıvrımına sıkıştırıyor ve sonra sanki bir çiftmişiz gibi diğer elini onun üzerine koyuyor.

"Size sarayın geri kalanını göstereyim mi leydim?" diye takılıyor. "Burada emlakçı benim. Size göstermem gerekir."

Bana kara bir kaş kaldırdı ve eğildi. "Ivy, sevgilim, sanırım ikimiz de

sadece buna bakarak bile onlara bir dolar bile vermeyeceğimi biliyoruz,
hele hele iki buçuk milyon dolar."

Ve tekrar kıkırdamaya başladım, çünkü bu çok korkunçtu. O çok haklı. Burası berbat bir yer. Eski, çirkin ve pahalı.

"Ana yaşam alanına geçelim, olur mu?" diyor görkemli bir şekilde ve ilerliyoruz.

Her odada çirkin bej halılar var ama bunlar sadece kozmetik amaçlı. Tavanlar yüksek ve resimlerde fotoşopla çıkarılmış bir ya da iki kılcal çatlak var ama belirtme ihtiyacı hissediyorum. Mutfakta güzel aletler var ama hepsi en az on yaşında. Güzel fayanslar birkaç yerden çatlamış. Şarap mahzeninin rafları kırık ve şahsen ucuz görünüyor. Arka bahçedeki muazzam yüzme havuzunun yeniden döşenmesi, yeniden sıvanması gerekiyor ve arka taraftaki fayanslar da çatlamış. İlerledikçe bu bilgileri Boone'a açıklamak zorunda hissediyorum, çünkü bunlar küçük düzeltmeler. Eğer evi beğenirse, onarabilir ve yeniden yeni gibi yapabiliriz-

Sonra kendimi yakalıyorum, çünkü sanki evimiz birlikte olacakmış gibi davranıyorum. Ki bu delilik.

Üst kata bakıyoruz, geniş ama bir o kadar da eski. Manzara güzel ve bunu belirttiğime eminim. Etrafa bakarken Boone oldukça sessizdi ve bu beni endişelendiriyor. Benim hakkımda tereddütleri mi var? Ve ev hakkında? Yani, evin harika olmadığı açık, ama aynı zamanda ona gösterdiğim ilk ev. Dışarıda bir sürü başka ev var.

Ana banyodan çıkarken bana döndüğünde tüm bunlar için endişeleniyorum. Traverten karoları ve yağmur efektli duşuyla evin en güzel odalarından biri. Ayrıca bitirmek için de iyi bir not. "Peki ne düşünüyorsun? Büyük ve ferah olduğunu biliyorum ama yenilenmeye de ihtiyacı var. Ne düşünüyorsunuz?"

"Beğendin mi?" Boone

soruyor. "Ben mi?"

Bana ayak parmaklarımı kıvıran bir gülümseme daha veriyor. "Evet. Sen." "Emlakçı olarak mı?"

"Ben daha çok kadınımla olarak düşünüyordum. Ama tabii, öyle diyelim. Emlakçı."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum, Boone'un yanındayken bu çok sık oluyor. Beni telaşlandırıyor. "Bence güncellenmeye ihtiyacı var, ama kemikleri iyi. Buraya biraz para yatırabilirsin ve gerçekten çok güzel olabilir." Beni dikkatle izliyor ve eli hâlâ elimi tutuyor ve nedense bu beni son derece gerginleştiriyor. Dışarı kayıyorum

ve evi tekrar düşünüyormuş gibi yaparak yan odaya geçti. "Emlakçınız olarak, yapılması gereken güncellemeler için fiyatı makul bir miktarda düşürebileceğimizi söyleyebilirim, ancak evi beğenmezseniz veya vizyonunuza uymazsa bunların hiçbir önemi yok."

"Tek bir hayalim var," diyor. "Ne olduğunu biliyorsun."

Ve beni işaret ettiğinden şüpheleniyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, merdivenlerden inmeye devam ediyorum. Bu evi değerlendirmeye çalışıyorum, gerçekten, ama onun varlığı dikkatimi dağıtıyor. Bir şey söylememi beklediğini hissedebiliyorum. Herhangi bir şey. Eve oyumu vermeme ya da veto etmemi. Sanki onun değil de benim evim olacakmış gibi.

Beni isteme konusunda ne kadar ciddi olduğunu bir kez daha anladım. Burayı en az kendisi kadar sevmemi istiyor, çünkü burada onunla olmamı istiyor.

Tüylerim diken diken oluyor, adrenalın salgılanıyor ve nefesim kesiliyor. Anahtarlarım elimde, arabaya doğru ilerlerken sessizim. Ne diyebilirim ki? Eğer evet dersem, bu adamın sırf benim onayımı aldığını belirttiğim için bu evi satın almak için milyonlarca doları gözden çıkaracağından hiç şüphem yok. Kısa sürede komisyon alabilirdim. Hem de büyük bir komisyon. Tek yapmam gereken evet demek.

Elimi kapının koluna koyamadan "Konuşmuyorsun," diye mırıldanıyor ve bana düşündüğümde daha yakın durduğunu fark ediyorum.

Arkamı dönüyorum ve o kadar yakınımda ki göğüslerim neredeyse göğsüne değiyor. Sonra bir iniltiyi yutuyorum, çünkü onun yakınlığı içime bir elektrik şimşegi gönderiyor. Aramızdaki gerilim çatırdıyor, boğucu Teksas havasından daha kalın ve daha sıcak. Göz teması kuramayacağımı hissediyorum, bu yüzden gömleğine bakıyorum ve ince tişört kumaşının altında şişen kasları görebildiğimi fark ediyorum. Oh, merhamet, buna bakmak hiç de güvenli değil. Onun yakınlığı, erkekliği ve seksapeli beni tuzağa düşürüyor.

Bir elini arabaya yaslıyor, tam kolumun yanına. "Sana sorular sorduğumda cevap verme konusunda gerçekten kötüsün, Ivy." Sesi alçak ve boğuk ve daha da yakınımaya eğiliyor. "Evi beğendin mi? Senin için satın almalı mıyım?"

Bakışlarım onun ağzına kayıyor. Dudakları gür sakalıyla öyle bir tezat oluşturuyor ki, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Zor nefes alıyorum, tenim terden nemli.

"Ivy?" diye tekrar soruyor.

"Düşünüyorum," diye kekeliyorum.

Alnımdaki bir tutam saçı fırçalıyor, son anda topuzumun içine sokup bıraktığım "seksi" saçımı. O saç tutamının kötü bir fikir olduğunu biliyordum, çünkü şimdi bana dokunuyor ve ben onu istiyorum... ve onu. Tanrım, onu gerçekten istiyorum. Ama o zarif bir kız arkadaş istiyor ve ben öyle biri değilim.

"Niyetimden hâlâ emin değil misin?" Boone soruyor. "Çünkü başından beri ne istediğim konusunda oldukça net olduğumu sanıyordum."

Beni istiyor. O beni istiyor.

Gözlerimi kırıştıırıp dolgun ağzına, sonra tekrar gözlerine bakıyorum. "Biraz endişeliyim."

"Ne hakkında?"

Çözölmek üzereymişim gibi hissediyorum. Aramızdaki bu yoğun çekim çıldırtıcı. O kadar yakın ki, sınırlarımın bozulmasına neden oluyor. "Aramızda çok fazla iş var. Sana olan çekiciliğim sadece cüzdanına dayanıyor."

Boone gülüyor ve biraz daha yaklaşarak ağzını benimkine yaklaşıtırıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Tanrım, beni öpecek. Sanki nasıl tepki vereceğimi bekliyormuş gibi bakışları tekrar benimkilere kayıyor. Birden sanki çok uzun sürüyormuş gibi geliyor. Düşüncesizce, bir elimle gömleğinin önünü kavırıyorum ve ağzını kendime çekiyorum. Dudaklarımız sert ve şiddetli bir şekilde çarpışıyor ve neredeyse o anda orgazm oluyorum.

Boone inliyor ve göğsünü benimkine bastırıyor. Arabaya yaslanmış, bir elimle anahtarları tutarken, diğer elim onun giysilerine dolanmış durumda. Yabancı sakalları dikenli ve kalın ama dudakları bir şekilde sert ve kadife gibi geliyor ağzıma. Bu zıtlık beni daha da çıldırtıyor ve bu adama saplantılı bir şekilde alt dudağını ısıırıyorum. Nefes alış verışı sertleşiyor ve eli topuzumu kavırıyor; beni yakın mı tutuyor yoksa saçlarımı serbest bırakmaya mı çalışıyor bilmiyorum.

Tüm mantıklı düşünceler pencereden dışarı çıktı. Ağzımı kapıp beni tekrar öpmeye başladığında bile bacağımı kaldırıp kalçamı onun kot pantolonlu kalçasına sürüyorum. Ağzı açık, sıcak ve arayış içinde ve dili ağzıma girdiğinde, onu kalçalarımın arasında hissediyorum. Arabanın anahtarlarını bırakıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, o diliyle ağzımı sikerken ben de dilini emiyorum.

Bunu şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istiyorum. Aramızda sıcaklık ve terden başka bir şey kalmayana, bedenlerimiz birbirine bastırılana kadar duyularımı tüketiyor. Hâlâ yeterli değil. Ağzına doğru inliyorum ve göğüslerimi göğsüne sürtüyorum, daha fazlası için çaresizim. Meme uçlarımı çimdiklemesini istiyorum. Elini kalçalarımın arasına sokmasını istiyorum. Bana verebileceği her şeyi hissetmek istiyorum.

"Aman Tanrım, bebeğim. Günah kadar ateşlisin." Eli kıcıma kayıyor ve sertçe kavıyor ve ağzına karşı inliyorum çünkü harika hissettiriyor. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Dudakları beni tekrar talepkâr bir öpücüğe boğuyor. "Benim olanı sahiplenmeye ihtiyacım var."

"Boone," diye fısıldıyorum, onun içinde tamamen kaybolmuş bir halde. Başka bir erkeğe karşı hiç bu kadar çılgınca hissetmemiştim. Hem de hiç. Birkaç randevu deneyimim bunun yanına bile yaklaşamadı.

Beni öne doğru çekiyor ve ben nefes nefese ona yapışıyorum. Arabanın arka kapısını açıyor ve sonra öne doğru adım atıyor. "Arkana yaslan, bebeğim. Seni tatmam lazım."

"Tadıma bakar mısın?" Kekeliyorum.

"Hepiniz," diye kabul ediyor, sesi hararetle. "Ağzımı o tatlı amcığının üzerine koyacağım ve dilimin üzerinde kremleme kadar yalayacağım."

İyi ki beni tutuyor, çünkü bacaklarım birden ağırlığımı taşıyamaz hale geliyor. Sersemlemiş bir halde koltuğun kenarına oturup etrafıma bakıyorum. Bu evin garaj yolundayız-

"Terk edilmiş," diyor, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve hareketleri yavaş, kendinden emin ... ve tehlikeli. Bir avcı gibi. Elleri kalçalarımın gidiyor ve sonra onları birbirinden ayırıyor, kısa eteğim yukarı kalkıyor. "Burada senden ve benden başka kimse yok, sevgilim."

O haklı. Bir yanımda protesto etmem gerektiğini düşünüyor. Buna bir son vermeliyim. Ona işleri profesyonel tutmamız gerektiğini söyle.

Onun yerine, yüzünü dizimin iç kısmında gezdirmesini, sakalını hassas tenime sürtmesini izliyorum. Tüm vücudum tepki olarak karıncalanıyor.

Bir an sonra bana bakıyor ve gözlerinde ham bir ihtiyaç var. "Benim için arkana yaslan, Ivy."

Hayır demeliyim. Ona bu evi satmalı ve çekip gitmeliyim. Bunun yerine inliyor ve arkama yaslanıyorum, kalçalarım beklentiyle titriyor.

"Tenin çok yumuşak," diye mırıldanıyor ve dizimi öptüğünü hissediyorum

Tekrar. Gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi alnıma bastırıyorum, çünkü sanki beni kendi derimden çıkmaktan alıkoyan tek şey buymuş gibi geliyor.

Heyecan ve ürkeklikten oluşan bir sinir yumağıyım. Ağzı dizimde mi? Bu şimdiye kadar gittiğim en uzak nokta. Ağzının bundan sonra nereye gideceğini düşünmeden edemiyorum.

Boone'un elleri eteğimden yukarı çıkıyor ve külotumu çekiştirdiğini hissediyorum. Donup kalıyorum çünkü seksi külot mu giydiğimi yoksa büyükanne külotu mu giydiğimi hatırlayamıyorum. Şimdi merak etmek için çok iyi bir zaman. "Boone . . ."

"Şşş. Sadece kendime bir hatıra alıyorum."

Bu da ona bakmak için dirseklerimin üzerine kalkmama neden oluyor. "Külotumu hatıra olarak alamazsın!"

Söz konusu iç çamaşırını bacaklarımdan aşağı kaydırırken bile bana bir kaşını kaldırıyor. "Yapamaz mıyım?"

"Onlar benim," diye zayıfça itiraz ediyorum, yüzüne doğru kaldırıp kumaşı ağzına sürmesini ve sonra cebine sokmasını bile izliyorum. Bu hayatımda gördüğüm en çılgınca ve erotik şeydi. Yüce Tanrım. Gözlerinde yırtıcı bir bakışla bana doğru dönerken bakakalıyorum.

Elleri tekrar eteğime doğru ilerliyor ve kalçalarımı kavrayıp beni koltuktan aşağı kendisine doğru çekiyor. "O güzel ayaklarını omuzlarıma koy, Ivy, çılgılık atana kadar seni yalayacağım."

Aman

Tanrım.

Oh,

Tanrım.

Gerginlikten ve ihtiyaçtan titriyorum. Tüm bunların yaramaz bir tarafı var, çünkü başka birinin evinin garaj yolundayız. Kabul, ev terk edilmiş ve bir kapısı var ama yine de dışarıdayız. Açık alandayız. Bununla ilgili her şey bunu yapmamamız gerektiğini haykırıyor ... muhtemelen bu yüzden bu kadar kötü hissettiriyor.

Yine de onun dediğini yapacak cesareti bulamıyorum. Felç oldum.

Boone bunu fark etmiş gibi görünüyor, çünkü kalçalarımdan birini tutup rahatça omzuna atıyor. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Gözleri kısa, elektrikli bir an için benimkilerle buluşuyor ve sonra bana o muhteşem ukala gülümsemelerinden birini veriyor . . . ve eteğimin altına dalıyor. Tek görebildiğim saçlarının birbirine karışması ve sonra ağzının üzerimde olması.

Ve sonra herhangi bir şey düşünmek zorlaşıyor.

Uyluklarımda sakalının gıdıklanmasını hissedebiliyorum. Ağzının amımın kıvrımları üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum ve sonra kıvrımlarımda tamamını yalarken dilinin sürüklenişini hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ama işi bitmemiş. İçinde

Bir sonraki an dili daha derinlere iniyor ve sonra onu göbeğime bastırıldığını hissediyorum. Şok edici bir his. Ve son derece şaşırtıcı.

Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve kalçalarımı kaldırma dürtüsüyle savaştığım zorunda kalıyorum. Dilini tekrar o noktaya doğru ittiğinde, doldurulmak için yoğun bir ihtiyaç hissediyorum, içim ağrıyor ve boş.

"Tadının bu kadar güzel olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor ve diğer bacağımı diğer omzuna atıyor, şimdi neredeyse yüzüne binmiş durumdayım. "Seni tatmak için uzun zamandır bekliyordum."

"Daha yeni tanıştık," diye kekeleyorum, vücudumda ürpertiler yaratan bir yalama daha yaparken bile. *Ooooh*.

Eteğimin üzerinden bana yakıcı bir bakış fırlatıyor. "Ve ağzıma almak için beklemek zorunda kaldığım her an bin yıl oldu. Bu yüzden şimdi bunun tadını çıkaracağım." Eli kalçamda düzleşiyor ve başını tekrar indiriyor ve dudaklarının klitorisimin üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Küçük bir çığlık çıkar. Bu inanılmaz bir his. Klitorisimi nazikçe emerken dudakları yumuşak ve sert hissediyor ve bunu yaparken ona karşı dalgalanmaktan kendimi alamıyorum. Etimi her yalayışında ya da emişinde nefesim ciğerlerimden tıslayarak çıkıyor, ta ki neredeyse yüzüne binene kadar ve vücudumdaki yoğun gerilim artıyor. Çığlık atacağım. Patlayacağım. Binlerce parçaya ayrılacağım ve hiç kimse beni bir daha bir araya getiremeyecek.

Onun yerine boşalıyorum, sert ve ıslak bir şekilde dilinin üzerine boşalıyorum. Vücudumun bu kadar yoğun tepki vermesi beni biraz şaşırttı, çünkü ilk kez sıvı hücumu yaşıyordum. Ama bu aynı zamanda bugüne kadarki en yoğun cinsel deneyimim oldu.

Ve hala devam ediyor. Ardı ardına gelen orgazm dalgalarıyla titriyor olmama rağmen bırakmıyor. "Boone," diye soluyorum ve elim saçlarına gidiyor, başını yukarı ve kalçalarımın uzağına çekmeye çalışıyorum, böylece bir mola verebilirim.

Yine de durmuyor. Sakalları en hassas yerlerime sürtünüyor, dili ve dudakları klitorisimin üzerinde durmadan çalışıyor. Onu yukarı çekmeye çalışmak için saçlarından çekiyorum, ama bir sonraki anda parmaklarımı kalın yelesine düğümlüyorum ve onu amıma doğru tutuyorum çünkü tekrar sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, yaptığım gibi adını boğarak söylüyorum.

Bu kez, ben nefes nefese kaldığımda, yavaşça kalkıyor ve başını kaldırmadan önce bana son bir sahiplenici yalama yapıyor. Dudakları ve sakalı ıslaktı.

Ben izlerken elini bir vahŖi gibi aēzına götürüyor. "Benim, Ivy," diye homurdanıyor. "O amcık tamamen benim. Beni duyuyor musun?" Tek yapabildiēim nefes nefese kalmak ve tamamen t kenmiŖ bir halde ona bakmak.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Boone

Ivy ofisine dönerken telaşlı ve sessizdi ama ben kendimi beğenmiş hissediyordum. Ağzımda hâlâ onun tatlı tadı var ve arka koltukta onu ne kadar sert boşalttığımı gösteren büyük bir ıslak nokta var. Tabii ki, Ivy bundan utanıyor, ama bu onun bir hanımefendi olmasından kaynaklanıyor.

Ben mi? Ben centilmen değilim. Belki bir centilmen, kadının bir yabancıнын evinin önünde istemezdi ama ona daha fazla direnemezdim. Kirpiklerinin arasından bana bakışı? Beni kesinlikle delirtmişti. Evin içinden geçerken ona dokunmak, küçük elini koluma koymak? Aynı anda hem cennet hem de cehennem gibiydi - çünkü yakınımdaydı ama ağzım ona değmiyordu.

Ve şimdi onu tattığıma göre? Ona ihtiyacım olacak, hem de sık sık. Benim için çok sert boşaldı ve boşalırken de çok güzel ve kızarmıştı. Onu okyanustan daha ıslak yaptım. Bunun sahtesi olmaz.

Onu daha rahat ettirecekse şimdilik biraz utangaç olmasına izin vereceğim. Yine de onu tekrar talep edeceğim, hem de yakında. Ben boşalmadım. Sikim sertleşmiş ve ona olan ihtiyacım la ağrıyor olsa da bekleyebilirim. Ivy ürkek. Biraz daha yavaş gitmemi istiyor. Benimle ilk kez yatağa ihtiyacı var, böylece acele etmeyip onun tatlı vücuduna istediğim her şeyi yapabilirim. Bir ya da iki gece daha mastürbasyon yapabilirim.

Ondan sonra, onu yatağımda istiyorum. Ellerimi saçlarına, ağzımı göğüslerine, sikimi amına gömmek istiyorum. İstediğim şey bu. Sanırım o da bunu istiyor; sadece itiraf edemeyecek kadar utangaç.

Şansına, ben utangaç değilim.

Ivy arabayı kaldırıma park ediyor. Arabayı kapatmıyor, sanki bir şekilde tekrar düzgün bir şekilde topuz yapacakmış gibi saçlarını düzeltiyor. Her yere saç telleri kaçmış ve rujunun tamamını yalayarak çıkarmış. Onun

Öpücüklerimden ağzı şişmiş ve sikim henüz içine girmemiş olsa bile iyi sikilmiş gibi görünüyor. Ve onu böyle görmek hoşuma gidiyor.

Beni sahiplenici ve ona aç yapıyor.

"Bunu bir daha mükemmel bir şekilde düzeltemeyeceksin," diyorum ona. "Herkes benimle oynadığını öğrenecek." Tabii ki, bu hoşuma gitti. Onu benim olarak damgalamayı seviyorum.

Bana soğuk bir bakış fırlatıyor ve sonra dikkatini dikiz aynasına geri çeviriyor. Ivy bir süre sonra, "Bence o evi almamalısın," dedi. "Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Biliyorum. Ama beğendiysen görmek istedim." Ensesinde boynuna değen bir tutam saç var ve uzanıp saçını tarıyorum.

Sonra, ona dokunmayı sevdiğim için, parmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum.

Titriyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. Sonra odaklanıyormuş gibi kendini hafifçe sallıyor ve bana dönüyor. "Boone, böyle şeyler yapamayız."

"Araba yolunda biraz riskliydi, kabul ediyorum, ama bunun olaylara eğlenceli bir unsur kattığını düşündüm." Çok küçük kulak memeleri var ve ben de onlardan birini okşamaktan kendimi alamıyorum.

"O kısmı değil, yine de kesinlikle yapmamamız gereken şeyler listesinde. Yani sen ve ben, birlikte." Dudağını ısırды ve sonra bana üzgün bir bakış attı. "Sen benim müşterimsin-"

"O zaman seni kovuyorum."

Gözleri büyür ve hemen soluklaşır. Elini ağzına bastırıyor ve parmakları neredeyse yüzü kadar beyazlaşıyor.

Kahretsin, bu söylenecek en yanlış şeydi. "Şaka yapıyorum, hayatım. Seni kovmuyorum."

Uzun, yavaş bir nefes alır ve başını sallar.

Lanet olsun. O an gerçekten sıçtım batırdım. Elimi ensesine koydum ve birazcık sıktım. "Mesele şu. Ben seni istiyorum. Bir ev istiyorum. İkisini de almayı planlıyorum. Bana evi satan sen olsan da olmasan da fark eder mi?"

"Bu profesyonelce değil-"

"Bebeğim, kimse senin profesyonellikten başka bir şey yaptığını söyleyemez."

Yanaklarına biraz renk gelir. "Aramızdaki şeyleri bir süreliğine özel tutabilir miyiz? Bu beni daha rahatlatır."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Yani pis, kaba saba erkek arkadaşını kibirli iş arkadaşlarından saklamak mı istiyorsun?"

"Hayır," diyor kararlılıkla ve eli dizime gidiyor. Kasıklarımnda hissettiğime yemin edebileceğim küçük bir sıkma hareketi yapıyor. "Çünkü bir müşteriyle çıktığım için beni azarlamalarını istemiyorum ve kovulabilirim."

Yüzündeki ifade bana bunun onun için önemli olduğunu söylüyor, belki de benim için olduğu kadar onun için de önemli. Yeterince adil. "Şimdilik senin dediğin gibi yapalım o zaman."

Yavaşça başını sallıyor. "Patronum seni zaten erkek arkadaşım sandığından, sana bir ev sattığımı bilmesine izin vermeyeceğiz. Bu arada ben de bakabileceğimiz başka yerler arayacağım."

"Benim için sorun değil ama bir şeyi aklında tutmanı istiyorum." Başparmağımla boynuna, kulağının hemen arkasına dokunuyorum ve bu küçük dokunuştan ürpermesine bayılıyorum.

"O da ne?"

"Benim seveceğimi düşündüğün bir yer seçme. Kendin için bir yer seç. Beni değil. Ve hiçbir masraftan kaçınmayın. Bir sonrakinde ucuza kaçmayalım."

Kaşları havaya kalktı. "Ucuz mu? O iki milyon dolarlık bir evdi."

"Evet ve berbat görünüyordu. Eğer yirmi milyon ya da elli milyon milyon, o zaman yapacağımız şey bu. Tek isteğim etkileyici görünmesi ve sizi deli gibi ıslatması."

Ivy'nin kızarması bana komutumun muhtemelen gerçekten uzak olmadığını söylüyor. "Berbatsın."

"Hayır, ben cesurum." Daha yakına eğildim. "Beni cüzdanım için sevdiğini söylediğini biliyorum ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

"Öyle mi?" Sesinde kırılğan bir nota var ve bakışları tekrar tekrar ağzıma kayıyor.

Eminim şu anda benim için sırlısklam olmuştur ve bu düşünce ağzımın suyunu akıtıyor. "Benden hoşlanıyorsun çünkü ne istediğimi biliyorum ve onu alıyorum. Kibar olmak konusunda endişelenmiyorum. Düzgün olmak için endişelenmem. Bunların hiçbiri umurumda değil. Tek umursadığım sensin ve seni dilimde boşaltmak."

Dudakları ayrılıyor ve şimdi zor nefes alıyor. Keşke ceket giymeseydi, çünkü küçük meme uçlarının tişörtünü zorladığını görmeyi çok isterdim.

Elimi tekrar eteğinin altına sokup tekrar boşalana kadar parmaklamak istiyorum ama ofisinin önündeyiz.

Ivy'nin bazı sınırlarını zorlamayı planlasam da, bu onun hoşuna gideceğini sanmadığım bir tanesi.

"Boone," diye fısıldıyor ve sesindeki acıyı duyabiliyorum. "Bunu işimin önünde yapmamalıyız."

"Biliyorum bebeğim. Bacaklarını tekrar omuzlarıma almamamın tek nedeni bu." Onun seksi küçük iniltisiyle sikim kotuma doğru geriliyor. Şu anda çok darlar ve serbest kalmak için can atıyorum.

Ama şimdi değil. Zamanın doğru olması lazım.

Sersemlemiş ve nefesi kesilmiş bir halde beni izliyor, sonra elimi boynundaki sahiplenici kelepçeden çekip alıyor. Geri çekiliyor. Şimdilik ona izin veriyorum. Ivy bir elini tekrar saçlarının üzerinde gezdiriyor.

"Artık külotumu geri alabilir miyim?"

"Onlar benim. Savaş ganimeti."

Gözleri büyüdü. "Onları tutamazsın."

"Oh, bu gece seni düşünürken onlarla otuzbir çekmeyi planlıyorum."

"Boone!"

"Tabii evime gelip beni onurlandırmak istemezsen."

Tereddüt ediyor ve lanet olsun, gerçekten düşünüyor. *Vay anasını.* Ivy Smithfield gördüğüm tüm ıslak rüyaların gerçeğe dönüşmüş hali. Bu lanet kadına bayılıyorum. "Gelmemeliyim," diyor uzun bir süre sonra. "Kız kardeşim akşam yemeği için beni eve bekliyor."

Kız kardeşiyle mi yaşıyor? Nedense onu hep üç parça gri mobilyadan başka bir şey olmayan steril ama modern dairelerden birinde hayal etmişimdir. Benim gibi bir erkeğin neden sadece üç parça mobilya istediğini anlayamayacağı kadar "entellektüel" olanlardan, üstelik rahatsız olanlardan. "Üçümüz de dışarı çıkabiliriz. Onu da yemeğe getirirsen sorun olmaz. Aile önemlidir."

Ne de olsa yakında kayınvalidem olacak. Bir merhaba diyelim bari.

Ama Ivy sessiz. Ağzı inceliyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bu gece iyi bir gece değil."

"Yarın, o zaman?"

Cevap yok. Ivy çantasını karıştırmaya başlar ve saçındaki gevşek tutamları düzeltmeye kararlı bir şekilde küçük bir şişe saç spreyi çıkarır.

Merakla onu izliyorum. Bana karşı kendini kapatıyor. Bunun nedeni kız kardeşi mi yoksa bu gece olan bir şey mi? "Dört erkek kardeşim var. Sanırım bunu sana söylemiştim. Kaba saba bir sondaj ekibi için yeterli."

Bana bakarken gülümsemesi hızlı ve kibar. "Bana söylemiştin." "Biz gerçekten yakınız. Aile önemlidir."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Öyle."

"Kız kardeşin daha mı büyük?

Genç mi?"

Ivy'nin bakışları dikiz aynasına kayıyor ve saç spreyini çantasına geri koyarak arabayı kapatıyor. "Gitmeliyim, Boone."

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum. Aile konusunda çok ürkek. Hah. Bunu ondan başka bir zaman öğrenmem gerekecek. Ağzım tekrar amının üzerindeyken daha savunmasız olabileceğinden şüpheleniyorum. Bu dört gözle beklediğim bir şey - her seferinde yavaşça yalayarak duvarlarını yıkmak. "Bir sonraki müşterini getirmeden önce arabayı temizletmek isteyebilirsin." Arka koltuktaki ıslak noktaya başımı sallıyorum. "Yine de söylemeliyim ki, bence nefis kokuyor."

Arabadan inerken yanakları kızarıyor.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ivy bana üç farklı evin linkini göndererek en çok beğendiğim bir ya da ikisini seçmemi ve bu hafta içinde onları kontrol etmemizi istedi. Hangisinin ilgisini çektiğini söylemiyor, ben de en pahalı olanı seçiyorum.

Hemen bana geri mesaj atıyor ve görmemiz için başka bir ev seçtiğini, çünkü on arabalık bir garajı olduğunu ve bunun bana daha cazip gelebileceğini söylüyor. Ben de kendi kendime deli gibi sırtıyorum, çünkü ona istediğini seçmesini söylememe rağmen aklımda hala ben varım.

Bu hoşuma gitti. Bugün onun küçük tatlı amını yediğim gibi düşüncelerini de yemek istiyorum.

Kardeşim Clay bu gece karavanımda takılıyor ve PS4'te birlikte bir co-op shooter oynuyoruz. Yani, sayılır. Benim aklım daha çok Ivy'de ve Clay'in bana tiksinti dolu bakışlar atmaya ve saatini kontrol etmeye başladığı noktaya kadar boktan bir ortağım. Bu benim işime geliyor. O ne kadar erken giderse, ben de o kadar erken Ivy'nin külotuna 31 çekebilirim.

Belki onu benim yaptığım gibi ararım. Belki de ona telefonunda görüntülü konuşmanın nasıl yapıldığını gösteririm ve beni izlemesine izin veririm. Bu onun küçük tatlı yanaklarını yakmaz mı-

"Siktir, yine öldün Boone. Beynin nerede lan senin?" Clay tiksintiyle elindeki kumandayı yere atıyor ve bana ayakkabısının altındaki bir bokmuşum gibi bakıyor. "Cidden, o paralı asker sürüsünün içine daldınız. Hiç strateji yok."

Omuz silkiyorum ve kumandamı da bir kenara atıyorum. "Oyun oynayacak havada değilim, sanırım."

"Dur tahmin edeyim. Ivy mi?"

Çenemi ovuyorum, sakalım elime batıyor. Bazen ovaladığımda hala onun balı gibi koktuğunu hayal ediyorum ve bu beni tekrar sertleştiriyor. Kardeşimin ereksiyon olduğumu fark etmesini istemediğim için elimi bırakıyorum ve bir kanepenin minderi kapıp kucağıma atıyorum. "Onu bugün gördüm, evet."

"Ondan biraz aldın mı?"

Ayağa kalkıp bira almak için karavana geçerken ona ters ters bakıyorum. "Seni hiç ilgilendirmez. O benim ve endişelenmen gereken tek şey bu."

"Bu hayır demek değil," diyor Clay, eski püskü buzdolabımdan bir Corona çıkararak. "İçki ister misin?"

"Hayır. Gitmek mi istiyorsun?"

Bana garip bir bakış attı. "Kıçını ne yiyor?"

Şapkamı kaşındım, sonra omuz silktim. "Beni başından savdı. Onu ve kız kardeşini yemeğe davet ettim ve sanki annesine hakaret etmişim gibi davrandı. Beni anında susturdu, üstelik bu, kişisel meselelere girdikten sonra oldu."

"Huh. Kız kardeşi sevimli mi?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Burada bana odaklanabilir miyiz?"

"Sanırım." Corona'nın kapağını açmak için gömleğinin kenarını kullanıyor ve sonra uzun bir yudum alıyor. Sonra da ekliyor: "Belki de kız kardeşi ondan daha züppedir?"

"O bir züppe değil," diyorum ona. "O sadece zarif." Ama sonra benden iş arkadaşlarına çıktığımızı söylemememi istediği kısmı düşünüyorum ve içim daralıyor. Tabii bir adama erkek arkadaşı olduğumu söyledi, o yüzden kafam karıştı. Her yerde karışık sinyaller var.

"O zaman belki de kız kardeşinde bir sorun vardır," diyor Clay. "Belki de çukurlarını tıraş etmeyen ve yaprak falan giyen o kaçıklardan biridir. Hani şu ağaçta yaşayan filmdeki gibi."

"Bu pek mümkün görünmüyor." Ivy'nin narin tavırlarını düşünüyorum. Çıtır granola kız kardeşi olacak birine benzemiyor. Sanırım. "Kahretsin, bilmiyorum."

"Bir dedektif tut."

Clay'e delirmiş gibi bakıyorum, çünkü bu duyduğum en aptalca şey. "Ne yapmak?"

"Artık paran var," diyor ve eski, köhne karavanımı işaret ediyor. "Buradan anlayabileceğin gibi değil. Belki birkaç dolar atarsın ve Sherlock tarzı bir pisliğin gidip kızını takip etmesini ve onunla ilgili tüm ilginç ayrıntıları öğrenmesini sağlarsın." Birasını tekrar yudumluyor ve sonra aklına gelen bir fikirle beni işaret ediyor. "Belki bir kocası vardır."

"Oh, siktir git. Kocasını yok ve para için kimseye casusluk yaptırmayacağım." Bu duyduğum en aptalca şeydi. "Biranı bitir ve git buradan."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Neden? O klas amcığını arayıp erkek arkadaşıyla takılmayı bırakmasını ve kendine gerçek bir erkek bulmasını mı söyleyeceksin?"

Yastığı kardeşime fırlattım ve tam kafasına çaktım. "Dışarı, çük torbası."

Clay sanki bu çok komik bir şeymiş gibi gülüyor. "Bir kız için bu kadar üzölmek sana yakışmıyor, Boone. Diğerleri bunu duyana kadar bekle."

"O zaman git söyle onlara. Gözümün önünden çekil." Bu saçmalıkları duymaktan bıktım artık ve Clay, Gage, Knox ve Seth'e dedikodu yaptığıında o dört ahmağın da gözümün önünde olacağıından şüpheleniyorum. "İnsana biraz huzur ve sessizlik verin."

Clay, "Biriyle yatmadığın zaman çok asabi oluyorsun," diyor ve ben ona başka bir şey fırlatmadan karavanın kapısından hızla çıkıyor. Kardeşim korna çalıp bağıırıyor, gecenin karanlığında kahkahalar atarak kendi karavanına doğru yola koyuluyor.

Salak.

Yine de haksız değil. Ruh halim bozuldu ve hepsi Ivy sayesinde. Kendime kız kardeş konusunda endişelenmediğimi söyleyip duruyorum ama bu kadar içine kapanması hoşuma gitmiyor. Sakladığı bir şey var ve bunun ben olduğumdan endişeleniyorum.

Onun için yeterince iyi olmadığını biliyorum. Sadece bunun kadınımla elde etmeme engel olmasını istemiyorum. Sadece birkaç gün oldu ama şimdiden Ivy'ye havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. Vücudumun da ona ihtiyacı var.

Clay'in ya da diğer kardeşlerimden birinin aklına parlak fikirler gelme ihtimaline karşı kalkıp karavanımın ön kapısını kilitliyorum ve yatak odama gidiyorum.

Cebimde beynimi yakan küçük bir kumaş parçası var ve diğer şeylerin yanı sıra onu da ele almam gerekiyor.

Kapıyı kapattım ve kendimi yatağıma attım. Ivy'yi düşündükçe tüm vücudum ağrıyor ve karavanımdaki patlamış mısırlı tavana bakıyorum. Umarım parama ulaşmak için beni kullanmıyordur. Sanırım bunun bir önemi yok, çünkü her halükarda ona biraz verirdim. İsteddiği her şeyi almaya yetecek kadar param var.

Ama Ivy'nin sadece cüzdanımdan değil, benden de tahrik olması fikri hoşuma gidiyor. Beni kız kardeşiyle ya da ailesinden başka biriyle tanıştıramayacak kadar mide bulandırıcı olmamam. Şimdilik her şeyi görmezden gelmeye hazırım. Ama ev satıldıktan sonra? Hayatının her alanına girmek istiyorum. Engel yok. Hiçbir şey saklı kalmayacak.

Ivy Smithfield tamamen benim olacak.

Külotu çıkarıp bir süre hayranlıkla bakıyorum. Düz beyaz bir çift, pamuklu sanırım. Benimle buluşmaya gelirken normal külot giymiş olması çok sevimli. Ivy için tanga ya da ipeksi şeyler yoktu, bu da benim ona oral seks yapmamı beklemediği anlamına geliyordu. Bu hoşuma gitti. Bu bana onun Clay'in düşündüğü kadar hesapçı olmadığını söylüyor. Kumaşı yüzüme doğru tutup ağzıma sürerek kokusunu içime çekiyorum. Diğer elim kemerimde çalışıyor, kotumu serbest bırakıyor, sonra fermuarımı indiriyor ve sikimi elime alıyorum. Çok sert ve serbest kalmak için can atıyor, ama bu konuda bir şey doğru gelmiyor.

İstedğim benim elim değil, onun eli. Ivy. Onun boşalmasını sağladığımdan beri ona olan ihtiyacım zerre kadar azalmadı. Ondan uzaklaşabilmem, kontrolden çıkmadığım anlamına gelmiyor. Külotunu yüzüme tutuyorum ve tekrar derin nefes alıyorum, hızlı, öfkeli sarsıntılarla sikimi okşuyorum. Gerginliğini azaltabilirim ama bu yeterli olmayacak. Bunu zaten biliyorum.

Ona
ihtiyacım
var. Onu
istiyorum.

Külotu alıp sikimin etrafına sarıyorum ve pamuk parçasını kullanarak kendimi boşaltıyorum. Uzun sürmedi ve sonra patladım, d l m

kıyafetlerime ve elime sıçradı. Bir süre yatakta uzanıp nefes almaya çalıştım. Sonra kendime kızdım.

Bu şimdiye kadarki en üzücü şeydi.

Keşke sikimin üzerinde Ivy'nin eli olsaydı. Ağzı tenimi okşuyor, parmakları aletimin etrafında kıvrılıyordu. Az önce boşalmış olmama rağmen bana hiçbir şey yapmamış olması ne tuhaf. Hâlâ ona karşı içimi kemiren o açlığı, o saplantılı ihtiyacı hissediyorum ve bunun benim zevkimle ilgili olmadığını fark ediyorum.

Onunla ilgili.

Boşaldığını görmek istiyorum. Onu altımda istiyorum, kendimi ona gömerken amcığı sikimin etrafında sıkıca kenetlensin. Onu becerirken göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum. İçine girdiğimde ağzının sessiz bir çığlıkla açıldığını görmek istiyorum. Tepkilerini görmek, terini tatmak, balını yalamak istiyorum.

Ivy'nin hepsini istiyorum. Bu artık benimle ilgili değil. Onunla ilgili.

Yataktan kalkıp üstümü başımı temizledikten sonra üzerimi değiştirip nervürlü beyaz bir atlet ve bir çift koşu şortu giyiyorum. Telefonumu alıp Ivy'nin mesajlarını buluyorum ve ona bir not gönderiyorum.

Uyanık mısın?

Saate bakıyorum. Çok geç değil. On bir gibi. Tamamen uyanığım, bugün onun yanında olduğum için hâlâ adrenalinim yüksek. Belki o da öyledir.

Bir an sonra yanıt veriyor ve kalbim sanki lanet bir okul çocuğuymuşum gibi hızlanıyor.

Ivy: Buradayım. Ne var ne yok?

B P: Seni düşünüyorum, hepsi bu.

Ivy: Beğendiğiniz ve görüşmek için aramamı istediğiniz bir ilan buldunuz mu?

Hayır. Sadece külotuna 31 çektim.

Mesajları duruyor. Bana yazdığını gösteren üç noktanın ekranda yanıp söndüğünü ve sonra kaybolduğunu görüyorum. Tekrar yanıp sönüyorlar, sonra bir kez daha kayboluyorlar. Bana ne söyleyeceğini mi düşünüyor? Çok şirin. Onu sevimli bir şekilde telaşlı, yanakları kızarmış olarak hayal ediyorum. Eğlenerek üç noktanın ileri geri hareketini izliyorum ve sonunda cevap veriyor.

Ivy: Pekala.

Ivy: Sanırım onları geri alabilir miyim diye sormayacağım. B P: Eğer gelip alırsan alabilirsin.

Yine üç nokta yanıp sönüyor ve sonra kayboluyor. Yüksek sesle gülüyorum, çünkü O çok tatlı. Onu telaşlandırmaya bayılıyorum.

Ivy: Onlar sende kalabilir. Bu noktada onları geri istediğimi sanmıyorum.

Çok yazık. Seni tekrar görmek için bir bahane arıyordum. Belki bana seksi bir fotoğrafını gönderirsin?

Ivy: Selfie mi?

Evet. Sana bir resmimi göndermemi ister misin?

Ivy: Hayır!! Muhtemelen senin çöpün olacak ve bir dahaki sefere telefonumu aldığımda kız kardeşime bunu açıklamak zorunda kalacağım.

Çok şirin. Silmeyip saklaman hoşuma gitti ;)

Ivy: Ha.

B P: Utandığında bana cevap vermemene de bayılıyorum. Beni oyalamaya çalışıyorsun.

Ivy: Evler hakkında mı konuşmak istiyorsun, Boone?

İşte yine başladın. Seni düşündüğüm için buraya gelmeni sağlamaya çalışıyorum ama sen konuyu değiştirip duruyorsun.

B P: Açık konuşayım.

B P: Bütün gece seni düşündüm. Buraya gelmeni istiyorum. Seni tekrar tatmak istiyorum.

O cevabını bulmaya çalışırken ben de ekranımda o üç küçük noktanın tekrar uçuşmaya başlamasını bekliyorum. Sürpriz bir şekilde, telefonum gelen bir aramayla çalıyor. Ivy. Vay canına. Telefonu açıyorum, tembel ve sıkılmış görünmek için elimden geleni yapıyorum, oysa tek yapmak istediğim zevkle sırtıtmak. "Merhaba."

"Ciddi misin?" Sesi yumuşak. "Buraya gelmemi mi istiyorsun?"

"Kesinlikle ciddiylim."

"Neden?"

"Neden?" Tekrar ediyorum, eğlenerek. "Neden buraya gelmeni istiyorum? Çok ateşli olduğun ve sadece külotunu okşamak bana yetmediği için mi? Bütün gün dudaklarımda senin tadın vardı ve daha fazlasına aç olduğum için mi? Çünkü gülümsemeni, kahkahanı ve boşalırken çıkardığın o küçük sesi daha çok seviyorum. Çünkü-"

"Tamam." Sesi o kadar alçak ve nefessiz ki neredeyse hayal ettiğimi düşünüyorum.

"Tamam mı?"

"Evet. Geleceğim."

"Seni çok zorlamıyorum, değil mi?" Kulağıma hâlâ biraz isteksiz geliyor. "Çünkü bunu sadece sen de beni istersen istiyorum. Aksi takdirde hiç eğlenceli olmaz-"

"Cesaretimi kaybetmeden önce konuşmayı kes, Boone." Şimdi sesi bıkkın geliyor.

O zaman gülerim. Kapanmadı, sadece utanıyor. "Susuyorum."

Soluk soluğa bir kıkırdama duyuyorum ve ardından hışırtı sesi geliyor. "Bir kalem ve kağıt alıyorum. Bana adresini ver."

Karavanımın etrafına bir göz attım. "Buranın bir saray olmadığı konusunda sizi uyarmak zorundayım."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden sana bir saray satmaya çalışıyorum," diye alay ediyor. "Ben ciddiyim, Ivy. Bu bir karavan. Hem de boktan bir karavan."

Pek çok kız bu tür şeylerden hoşlanmaz." Bunu birçok kez anladım. Kızlar, tekerlekli olduğunu öğrenene kadar sizinle birlikte evinize dönmeye çok heveslidirler. Sonra da gitmek için hemen bir neden bulurlar. Onun gözlerinde görmeye çalışarak evime bakıyorum. Dağınık ama çok fazla dökülmüyor. O gelmeden önce biraz toparlayabilir ve "karavan" kısmını atlatabilirse ona uygun hale getirebilirim.

"Karavan olması umurumda değil, Boone." Sesindeki kahkaha kayboldu. "Gerçekten o kadar züppe olduğumu mu düşünüyorsun? Ben-" Tereddüt ediyor ve sonra iç geçiriyor. "Aslında, boş ver. Sadece bilmeni isterim ki karton bir kutuda yaşamam gerçekten umurumda değil Boone. Sana tam da istediğin gibi büyük ve etkileyici bir ev alıyoruz ve orada kalmak istesen bile evin senin kim olduğunu değiştirmiyor."

O gerçek bir şeftali, benim boktan kazılarımı savunuyor. Bu kızı her geçen gün daha çok seviyorum. "Gerçekten çok tatlısın, Ivy. Ama biliyorsun, eğer burada kalmak istiyorsam, bu bana süslü bir ev satamayacağın anlamına geliyor-"

"İşte bu yüzden sen fikrini değiştirmeden önce oraya geleceğim."

"Yalan," diye mırıldanıyorum. "Sadece amının tekrar yalanmasını istiyorsun."

Öfkeli bir ses çıkarıyor. Yine telaşlanıyor ama inkar etmiyor. Onu çözdüğüme sevindim. Ona adresimi veriyorum ve kısa sürede geleceğine söz veriyor.

Etrafı temizleme ve prezervatifleri nereye sakladığımı bulma zamanı. Bende olup olmaması çok önemli değil.

Onu boşalttığım sürece sorun yok.

Sekizinci Bölüm

Ivy

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyorum boş arabaya yüksek sesle. "Bana deli olduğumu söyle." Sessiz tabii ki. Sessiz ama beni yargılıyor.

Geo Metro'm çakıllı yoldan Boone'un karavanına doğru ilerliyor. Ofise gidip bu gece için Town Cars'lardan birini ödünç almayı uzun uzun düşündüm ama sonunda vazgeçtim. Sırf azgın olduğum için işimi kaybetmeyi göze alamam ve mesai saatleri dışında iş arabalarından birini alırken yakalanırsam kesinlikle başım belaya girer. Bu yüzden bir hikâye planladım - bu kız kardeşimin arabası olacak ve benimki de dükkânda lastik rotasyonu yaptırıyor. Ya da öyle bir şey. Evindeki bu hazırlıksız öpüşme seansına rağmen sahte Zarif Ivy Smithfield görüntümü koruyacağım.

Ve gerçekten, oraya gitmemeliydim. Kesinlikle gitmemeliyim. Ama bu adam söz konusu olduğunda tüm dürtü kontrolümü kaybetmiş gibiyim. Benimle mesaj yoluyla açık saçık konuşmaya başladığı an, elim külotuma gidiyor. Peki ya gelmemi önerdiğinde?

Nasıl hayır diyebilirim ki?

Şanslıyım ki Wynonna arkadaşlarıyla dışarıda ve bu gece dönmeyecek. Eve erken gelirse diye not bıraktım ama bunu yapmak neredeyse çok kolay. Bir erkekle gayrimeşru bir ilişki yaşamak daha zor olmamalı mı? En azından beni duraksatacak birkaç engel olması gerekmez mi? Bunun yerine, telefonu kapattığım anda kıyafetlerimi çıkarıyorum ve hızlı bir duş alıyorum. Her ihtimale karşı her şeyimi tıraş ediyorum. Her şeyimi. Duştan çıktığımda amım tamamen çıplaktı ve kendimi gergin ve tahrik olmuş hissediyordum çünkü Boone'un ne yaptığımı fark ettiğinde vereceği tepkiyi görmek istiyordum.

Bir çift ipeksi külotun içine girdiğimde lezzetli bir şekilde yaramaz ve tamamen skandal hissediyorum. Artık çıplak olduğum için tamamen farklı hissediyorum ve

şimdiden tahrik olmaya başladım. Uyumlu ipek bir sutyen giyiyorum ve Boone onları seksi bulduğu için en yüksek topuklu ayakkabılarımla iş takımlarımdan birini giymeye karar veriyorum. Islak saçlarımı hızlıca topluyorum ve sonra hazırım.

Müşterimle yatmaya hazırım. En büyük müşterimle. Bocalayan kariyerimi tersine çevirebilecek olan.

İçten içe irkiliyorum çünkü böyle söylediğimde gidip onun peşinden koşmak kulağa çok aptalca geliyor. Wynonna deli olduğumu düşünür. Patronlarım sürtük olduğumu düşünür.

Ama gitmezsem, Boone korkak olduğumu düşünecek.

Bazı nedenlerden dolayı beni karar veren şey bu. Boone'un fikri benim için önemli ve bu yüzden takım elbise ceketimi ilikliyorum (altında ipek atlet yok, bu yüzden kilometrelerce dekolte var) ve çantamı alıyorum.

Belki de son birkaç yıldır Wynonna için hayatımın çoğundan vazgeçtiğim için kendim için bu çılgın, düşüncesiz şeyi yapıyorum. Daha birkaç gün önce tanıştığım bir adama bağımlı olmam mümkün değil, değil mi? Bir an düşünüyorum ve tezgahdan ekstra banyo malzemeleri ile saç kesim makasımı alıp çantama atıyorum. Hem kendi saçımı hem de Wynonna'nın saçını kesme konusunda uzmanlaştım çünkü kuaföre gitmeye paramız yetmiyor. Boone'un kafasındaki o gür saçlar biraz kesilse nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Sakal değil ama. Bugünden sonra mı? Sakal kalabilir. Kalçalarımı tekrar gıdıkladığını düşündükçe kıvranıyorum.

Boone'un evine giderken endişe ve şüphe dolu olmayı bekliyorum, telefonum beni San Antonio'nun kalbinden daha da uzağa ve daha az kalabalık kırsal bölgelere götüren yol tariflerini bağılıyor. Nedense kendimi sorgulamıyorum. Boone'dan hoşlanıyorum. Ben bir yetişkinim. Eğer o adamla yatmak istiyorsam, yatmalıyım. Her santimetrekaremi yalamasına izin vermeli ve bunu ikinci kez düşünmemeliyim. Yirmili yaşlardayım. Çalışmaktan ve uyumaktan başka bir şey yapmayan bir bakire olmamalıyım. Arada bir dışarı çıkıp iyi vakit geçirebilmeliyim.

Ve tamam, eğer iyi zaman geçirmem bir adamın karavanına gidip kızlık organlarımı tekrar öpmesinden ibaretse? Bana uyar. Bunu Netflix ve chill olarak düşüneceğim ... Netflix hariç.

Boone'un evine giden yolun asfalt olmamasına ve toprak ve çakıla dönüşmesine şaşırmadım. Kendi karavanıma doğru giden yol da aynı bunun gibi, ancak bu yolda o kadar çok çukur yok. Ağaçlar sık

Burada, bir köşesinde kurşun deliği olan bir YASAKTIR tabelasının yanından geçiyorum. Çok güzel. Yolun biraz ilerisinde birkaç karavan var. Birbirinden ayrı beş tane saydım ve biraz şaşırdım. Tabii Boone dört kardeşi olduğunu söylemişti.

Yine de bu durum beni hangisinin onun yeri olduğu konusunda ikilemde bırakıyor. Arabayı yolun ortasına park ediyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Ivy: Hangi karavanın senin olduğunu söylemek ister misin? Yoksa seni bulana kadar kardeşlerine göz mü dağı vereyim?

Biri arkadaki karavanın kapısından fırlıyor ve arabamı işaret ediyor. Yüzü gölgede kalsa da kamyoncu kasketini ve geniş omuzlarını tanıyorum. Boone olmalı. Arabayı öne çekip karavanın önüne park ediyorum ve sonra hızla dışarı atlıyorum.

"Sen bir şey söylemeden önce," diye sesleniyorum kapıyı kapatırken. "Benimki dükkânda. Bu Wynonna'nın."

Arabaya bakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Pek fark etmedim." Fark etmedi mi? Nasıl fark etmez? Bu şey bir motorlu tekne gibi hareket ediyor.

Plaka, maskeleme bandıyla bagaja tutturulmuş ve konuşulacak bir tampon yok. Büyük, modası geçmiş bir yumurtaya benziyor. "Pekala."

Çantamı omuzluyorum ve karavanının ahşap merdivenlerinden yukarıya doğru seksi bir yürüyüş yapıyorum. Sessiz ve yüzünde her zamanki gibi kendinden emin bir gülümseme yok, bu da beni meraklandırıyor. Şu anda o da benim gibi güvensizlikle mi dolu? Bu şaşırtıcı. Boone'u sarsan hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Hiçbir şey.

Merdivenlerin başına geldiğimde kapıyı açıp beni içeri davet etti.

İçeri girmeden önce elimi göğsüne koyuyorum çünkü sessizliği beni rahatsız ediyor. "İyi misin?"

Başını sallıyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sadece bir karavanda takılmaktan daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum, hepsi bu."

Çok tatlısın. Gülüyorum. "Şaşıracaksın. Ve sorun değil. Hadi içeri girelim."

Karavanın içi çok bekâr. Masaların üzerine serpiştirilmiş video oyunları, bir duvarda dekor sayılabilecek bir Teksas bayrağı ve yırtık pırtık kanepenin yanında kocaman bir televizyon var. Halı eski ve muhtemelen daha iyi günler görmüş, ama Boone'u kir içinde gördüğümü düşünürsek? Karavanının sadece eski püskü olmasına ve bir çukur olmamasına sevindim. "Bir tane alabilir miyim?"

İçki?" Çantamı koltuğun arkasına bırakırken soruyorum. Gerginim ve bu bana ellerimle yapacak bir şey verecek.

"Elbette," diyerek mutfığa yöneliyor. "Coors Light, Natty Light, Corona ya da sert bir şey ister misin?"

"Um, su?"

Bana boş boş bakıyor. "Su mu?"

"Bir şişe su gibi mi?"

Boone çenesini ovuşturur. "Uh . . ."

"Sorun değil. Sende ne varsa o iyidir."

"Şey . . . Coors Light, Natty Light, Corona ve Jim Beam var."

Vay be. İçki içen biri değilim ve kesinlikle bira hayranı değilim. "Coors Light. Teşekkürler."

Dalgınca başını sallıyor. "Bunu iyi düşünemedim. Sana havalı bir şeyler ısmarlamalıydım. Seni davet etmek biraz doğaçlama oldu. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum." Bana çok sevimli, mahcup bir bakış attı.

Eriyorum. *Beni* görmek için sabırsızlanıyor muydu? Belki de bağımlı olan tek kişi ben değilimdir.

Boone biranın adisyonunu açıyor, sonra da bana uzatıyor. "Sana bir pizza sipariş etmemi ve hazır elimiz değmişken içecek bir şeyler getirmelerini söylememi ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Birayı aldım ve dünyanın en küçük yudumunu verdim. "Teşekkür ederim."

Kendine bir bira alıyor, hesabı ödüyor ve birkaç yudum alıyor. Biz sessiziz. Bu garip, çünkü normalde Boone kişiliğiyle tüm odayı yiyip bitirir. Ama şimdi? Tedirgin görünüyor.

Karavanın etrafına bakıyorum. Benimki gibi eski bir model. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Birasını bitiriyor ve homurdanarak cevap veriyor. "Bir süredir. Ölmeden önce babamındı."

"Geçti mi?" Bunun zorlu bir yol olduğunu bilmeme rağmen kibarca sordum. Ebeveynler her zaman zor bir tartışma konusudur. Güven bana, biliyorum.

"Evet. Kabadayılık. Korkunç bir kaza. Zincirci çuvalladı ve babamın bacağı borunun etrafından dolaşmak yerine zincire dolandı.

Bacağı kopmadan önce babamı üç metre yukarı çektim, sonra da teçhizatın üzerinde kan kaybından öldü." Elindeki teneke kutuyu buruşturup lavaboya atıyor. "Şirket onu ortadan kaldırmak için bize iyi bir para ödedi ve biz de

genç, aptal çocuklardık, onu aldık. Küçük kardeşlerime kendi römorklarını aldık, böylece artık hepimiz buraya sıkışmak zorunda kalmadık."

"Çok üzgünüm, Boone. Kaç yaşındaydın?"

Sakalını sıvazlıyor. "Yirmi. O sırada ben de bir teçhizatla dışarıdaydım. Clay de öyle. Ondan sonra işe geri dönmek zordu ama çok fazla seçeneğimiz yoktu."

"Batı Teksas'ta mı?" Biramı tutarak nazikçe soruyorum. Konuşmayı daha güvenli, daha az mutsuz alanlara yönlendirme zamanı. Yapmak istediğim son şey, beni öpmesini istemeden önce ölmüş babasının anılarını gündeme getirmek.

"Kulelerin çoğu orada, evet."

"Orada bir ev satın almayı düşünüyor olabilir misin?" Ev arayışlarımı San Antonio ve Güney Teksas'ın genel çevresiyle sınırlı tutuyorum ama acaba işine daha yakın bir yerde yaşamayı tercih etmez miydi? "Oldukça uzun bir yol."

"Tek yön yaklaşık beş saat," diye kabul ediyor, sonra omuz silkiyor. "Dışarıda sondaj kuleleri dışında pek bir şey yok, o yüzden burada yaşamayı sorun etmiyorum. Her gün sahada olmak zorunda değilim. Sadece sorunsuz çalıştıklarından emin olmak ya da yeni bir kuyu açmak için gidip kontrol ediyorum." Uzun bir süre beni inceledi. "Ayrıca burada sevdiğim şeyler de var."

Kalbim göğsümde çırpınıyor. Bana bakışı, zihinsel olarak tüm kıyafetlerimi çıkarıp bir kenara atıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. "Riverwalk?" Alay ediyorum. "Alamo mu? Tarih meraklısı mısın, Boone?"

"Bunların hiçbirinin umurumda olmadığını biliyorsun," diyor bana. Birayı elimden aldı -içtiğim için değil- ve yere koydu, sonra bana yaklaştı. Kıpırdamayınca elini uzatıp parmak eklemlerinin arkasını çeneme sürüyor.

"Yapmalısın," diye fısıldıyorum, dokunuşuyla vücudumda elektrik çarpıyor. "Bu saçmalığı umursamalısın yani. Alamo'nun büyüleyici olması gerekiyordu."

"O zaman belki bir ara gideriz. Oyalanmayı bırak. Neyle ilgilendiğimi biliyorsun." Başparmağı alt dudağımı sıyrıyor.

Başparmağının ucunu yalıyorum, başparmağı cilveli, fevri bir hareketle ağzımı sıyrıyor. "Konut piyasası mı?" Utangaçmış gibi davranarak soruyorum.

"Konut piyasasında bir şeyler var, evet." Eli boynumun yan tarafına kayıyor ve okşayarak tenimi ürpertiyor. "Külot mu giyiyorsun?"

Konuyu dobra dobra değiştirdiğinde iimden küçük bir nefes katı. Boone'un lafı dolandırmayı bırakıp doğrudan meselenin özüne ineceğine güveniyorum. Vücudumda bir kızarıklık hissediyorum ve aynı anda hem tahrik olup hem de heyecanlanıyorum. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Külotumu sırf onun için seçmiştim. "Benim için kontrol edecek misin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Nedense elimi eteğinin altına sokarsam biraz rahatsız olacağını düşünüyorum."

Gülüyorum. şimdi de bana karşı düşünceli mi davranıyor? "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

"Evet, ama şimdi biriyle yatmak üzereyim."

ılgınca kıkırdıyorum. Tam bu adamın harareтли takibinden geri adım attığını düşündüğüm anda, beni tekrar şaşırtıyor. Cesaretine bayılıyorum. Bu bende de daha cesur olma isteği uyandırıyor. Bir elimi göğsüne koyuyorum ve teninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum. Acaba tüysüz m yoksa göğsü kalın bir kıl halısıyla mı kaplı? Yüzünün yeterince tüylü olduğu kesin. "Yani biriyle yatmak üzere olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Eğer yle değilsem, tüm sinyalleri yanlış okuyorum demektir," diye yakınlaşıyor. Sanki beni pecekmiş gibi, ama onun yerine konuşmaya devam ediyor, dudakları yalayacak kadar yakın.

"Sinyaller mi?" Masum numarası yapıyorum. "Sana sinyal gönderiyor muydum?" "Birkaç tane."

"Mesela?" Dudaklarımı yalıyorum çünkü bu kk hareketi fark etmesini ve aramızdaki boşluğu kapatmasını istiyorum. Ağzının benimkinde olmasına aım.

"Giydiğin beni beceren ayakkabılar gibi," diye mırıldanıyor, o kadar yakın ki nefesi yüzümde geziniyor. "Ve eğildiğimde takım elbisenin önünü, dantelli styenine kadar görebiliyorum. Bütün müşterilerin için böyle mi giyiniyorsun?"

"yle olsaydı çok daha fazla emlak satardım," diyorum ona ve sonra fısıldıyorum, "Meme ularımla sertleştiğini görebiliyor musun?"

İnliyor ve kendi dudaklarını yalıyor ve ben kutsal olmayan bir şehvet dalgasıyla vuruluyorum. Bu adamı çok istiyorum. Daha yakına eğildiğinde neredeyse derimden çıkacağım. Dudaklarımız arasında bir santimden az mesafe var ama yine de beni pmyor. "Ivy," diye mırıldanıyor. "Sanırım külotunu kontrol etmek için elimi eteğinin altına sokacağım. Seni uyardığım için panik yapmayacaksın, değil mi?"

"Beni uyarmak mı ... yoksa beni malın olarak ilan etmek mi?" Bu seksi, boğuk ses benimkine hiç benzemiyor ama yine de boğazımdan çıkıyor. Ben

Daha önce kendimi hiç cadaloz olarak düşünmemiştim. Ben kesinlikle Veronica'dan çok Betty, Ginger'dan çok Mary Ann'im. Ama onun gözünde? Dünyanın en egzotik, en erotik kadını gibi hissediyorum.

"Aynı şey." Eli boynumdan omzuma doğru hareket ediyor ve sonra yavaşça takım elbisemin önündeki yakalardan birini izliyor.

Tamamen hareketsiz kalıyorum, bedenim beklentiyle gergin. Zor nefes aldığımı hissedebiliyorum; bana dokunmasını istiyorum. Sanırım bunu her şeyden çok istiyorum.

Eli eteğimde geziniyor ve sonra bana bakıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve yüzünde daha önce de gördüğüm o yoğun, sahiplenici ifade beliriyor ve beni ürpertiyor.

Sonra eteğimin altına giriyor ve kalçalarımın arasını kavriyor.

Nefesimi içime çekiyorum, çünkü bu basit hareket şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yoğun.

Boone'un gözleri irileşiyor ve parmaklarını tümseğimin üzerinde gezdiriyor. "Tıraş mı oluyorsun?"

"Biraz temizlik yaptım," diyorum kısık sesle.

Bir parmağını kasıtlı olarak yarığuma doğru hareket ettiriyor ve külotumun ipeği arasından dışarı çıkarıyor. "Bunu yaparken beni mi düşünüyorsun?"

Sızlanıyorum, çünkü yaptığımı biliyor. Nasıl bilemem? Bu adam beni tamamen sahiplendi. "Tabii ki."

"Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin," diyor bana ve sonra ağzı benimkinin üzerinde.

Bu kaba bir öpücük. Bazı öpücükler nazik ve tereddütlüdür, sanki izin ister gibi. Ama Boone Price böyle öpüşmüyor. Öpüşü lezzetli bir vahşilikte, dili ağzımı yağmalıyor. Sanki dilinin benimkine her dokunuşunda, dudaklarının her okşayışında beni sahiplenmek istiyor. Parmağı külotumun üzerinde ileri geri gezinirken bile beni ölesiye öpüyor. Ona yapışıyorum, kollarım boynuna dolanıyor. Ellerine sarılıp sallanmak istiyorum ama ağzı ve dili beni en az parmakları kadar sersemletiyor.

Tamamen aşırı duyusal yüklenme. Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Ağzını tekrar benimkine sürüyor ve sakalı tenime sürtünüyor. Sakalı. Bu bana şunu hatırlattı.

Ama sonra külotumun üzerinden beni tekrar sertçe okşuyor ve ağzına doğru inliyorum. Dizlerimin ba ı   z l yor ve bu saldırının altında kemiksiz bir şekilde ona doğru sarkıyorum.

"Seni düzinelerce kez bo altaca ım," diye geveliyor, çenemi öpüyor ve sonra kulağıma doğru ilerliyor. Sakalları hassas tenime sürtünüyor ve kulak mememi yalarken ürperiyorum, hislerin ikilemi onun tarafından boğulma hissine katkıda bulunuyor. "Ve bunu yaparken tüm sularını yalayacağım."

"Bir düzine mi?" Nefes alıyorum. "Bu biraz fazla gibi."

"Ben işleri doğru yapmayı seven bir adamım." Kulak mememi emiyor ve i imden bir zevk dalgası daha geçiyor.

  leri doğru yapacağından hiç şüphem yok. Kaba görünüşüne rağmen, tanıştığımız andan beri beni eritiyor. Ona ya da taleplerine karşı koyamıyorum ve koymak da istemiyorum.

"Bunu benim için tıraş ettiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor kulağımı ısırarak. Parmakları  ıplak amımın üzerinde geziniyor ve sanki giydiğim külot yokmuş gibi hissediyorum. "Tüm bu kıyafetlerin altında bu kadar yaramaz olmana bayılıyorum."

Kendimi yaramaz hissediyorum. Beni böyle hissettiriyor. Onun dünyasının heyecanına kapılıyorum ve ona sadece yatağa ittiği biri olmadığımı göstermek istiyorum. Ona oraya hevesle gittiğimi göstermek istiyorum. "Bir şey getirdim," diyorum ona, başını kaldırdığında elimle sakalını okşuyorum.

"Sapık a bir şey mi?" Ka ını kaldırıyor.

"Tam olarak değil mi?" Tutu undan kurtuluyorum ama ben uzaklaşırken ellerinin yanlarımı yumuşattığını fark ediyorum ve bu i imi ürpertiyor. Çantamı açıp yanımda getirdiğim tıraş ve bakım setini çıkarıyorum ve ona çantayı gösteriyorum.

Bana baktı, kafası karışmıştı. Çantayı aldı. Fermuarını açtı ve içindeki aletleri inceledi. "Ta aklarımı mı tıraş edeceksin? Gerçekten mi?"

"Ne? Hayır!" De sete kapılmış bir kahkaha atıyorum.

Boone kıkırdar ve çantanın fermuarını yeniden  eker. "Buraya benim için traşlı ve güzel bir şekilde geldin. Farkında olmadığım bir tür çıplak deri feti in olup olmadığını merak ediyordum."

Ben bakireyim. Henüz feti lerim var mı bilmiyorum. Ama bunu belirtmiyorum. "Bu bir sa  kesme ve düzeltme seti. Düşündüm de belki

sakalınla küçük bir şey yapabilirsin-"

Yüzündeki ifade giderek donuklaşıyor. "Yüzümü tıraş etmek mi istiyorsun? Sorun nedir? Senin için yeterince güzel değil miyim?"

Bu kadar alingan olması beni biraz şaşırttı. "Hiç de değil-"

"Ama arkadaşlarına göstereceğin kadar iyi görünmüyorum, öyle mi?"
Vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Sen ciddi misin, Ivy?"

Bunu nereden çıkarıyor? "Ben öyle demedim-" "Öyle demene gerek yoktu. Bunun nereye gittiğini biliyorum ve-"

"Bitirmeme izin verecek misin?" Ona çıkıştım. "Algıladığın bir hakaret yüzünden çılgına dönmeden önce?"

Kaşları kalkıyor ama sessiz.

Kiti göğsümde tutuyorum. "Kussword için özür dilerim."

"Sadece geri adım atmadığın için biraz etkilendim." Ağzında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ama iyi, bana hakaret etmeyi bitir."

Gözlerimi deviriyorum. "Söylemeye çalıştığım şey sakalını beğendiğim ve seksi bulduğum. Daha az uçuşması ve daha da seksi görünmesi için kesebilir miyim ya da düzeltebilir miyim diye merak ediyordum. Eğer bir şey değiştirmek istemiyorsan, umurunda değil. Ama ben bir kızım ve bakımlı olmayı severiz." Ona ilkel bir bakış atıyorum. "Buna erkek arkadaşlar da dahil."

Gözlerindeki kıvılcım geri dönüyor ve gerginliğin ondan uzaklaştığını görebiliyorum. "Yani bunu senin için daha seksi olmamı istediğin için mi yapıyorsun?"

"Ben böyle bencilim."

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Ve bu benden utandığın için beni değiştirme çabası değil mi?"

"Hiç de değil."

"O zaman kız kardeşinle tanışmama izin ver."

Donuyorum. Olmaması gereken tek şey bu. Wynonna sadece mali durumumuzu ya da geçmişimizi ağzından kaçırmakla kalmayacak, Boone'la görüşüyor olmama da çok kızacak. "Bu, sana evi satana kadar beklemek zorunda çünkü kız kardeşim bir müşteriyle çıkmamı onaylamıyor. Senden ya da komisyondan vazgeçmeyi düşünmediğim için bu birkaç hafta sürecek."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Ama beni saklamadığına yemin ediyorsun."

"Yemin ederim değilim." Bir an düşündüm, sonra onu ikna etmek için işi tatlıya bağlamaya karar verdim. "Ama ikna olman gerekiyorsa, berberlik yapmama izin vermen karşılığında sana oral seks için bir senet

verebilirim."

Boone'un gözlerindeki bakış yine ısınıyor. "Oral seks için bir senet," diye tekrarlıyor.

"Evet. Zamanı ya da yeri söyleyebilirsin." Bana bak, çok zekice. Sanki bunu onun için yapıyormuşum gibi konuşuyorum, oysa gerçekte onun bana yaptığı gibi ben de onu keşfetmenin nasıl bir his olacağını düşünüyordum. Daha önce hiç oral seks yapmadım ama yeteneklerimi onun üzerinde denemek için can atıyorum.

Yani, eğer beni reddederse, yine de adama sakso çekeceğim. Buna hiç şüphe yok. Tadını ve nasıl hissettireceğini düşündükçe dudaklarımı yalıyorum. Beni açgözlü bir kadına dönüştürdü. Biraz daha yaramaz ve cesur olmamı istiyor.

"Yani sakalımla uğraşmak istiyorsun ve izin verirsem sakso mu çekeceksin?" Bana şüpheli bir bakış attı. "Bu sana pek adil gelmiyor bebeğim."

"Bu adil çünkü tıraşı benim zevkim için yapıyoruz. Bu iyiliğe karşılık benim de sana zevk vermem adil olur."

"İnsan bununla tartışamaz." Bakışları üzerimde geziniyor. "Ama saçlarımla uğraşırken çıplak olmanı istiyorum."

Zihnimde canlandırdığım görüntüde kalçalarımın arası ısınıyor. "Öyle mi?" Yavaşça başını sallıyor.

"Pekâlâ." Ne kadar tahrik olduğumu düşünerek kıvranmak istiyorum. Zihnimde ona doğru eğildiğimi, meme uçlarımın sırtına, koluna sürtündüğünü hayal ediyorum. Ben onun saçını keserken o benim amımı rahatça parmaklıyor. Tanrım, bu kadar erotik görünmemeli. Ama düşündükçe ihtiyaçtan neredeyse kendimden geçiyorum. "Saçını çıplak keseceğim."

"Saç da mı?"

"Bu adil görünüyor, sence de öyle değil mi? Burada çok şey veriyorum." Ben de ona kaşlarını oynatıyorum.

Homurdanıyor ve şapkasını çıkarıyor, sonra elini saçlarında gezdiriyor. "Saçımı aptalca kestirmedeğim sürece, saçıma ne yaptığın umurumda değil."

"Aptalca olmayacak," diye nefes alıyorum, heyecanla. Meme uçlarım ceketimin altında sertleşiyor ve sanki saçını kesmeme izin vereceğine söz vermemiş de yeniden üzerime atlamış gibi hissediyorum. *Sakin ol, aptal meme uçları.* "Tuhaf saç kesimleri yok, söz veriyorum. Sadece kırpacağım."

Yavaşça başını sallıyor. "Eğer istersen."

Gülümsüyorum. "O zaman bana banyonu göster. Senin için soyunacağım ve başlayabiliriz."

Boone bana elini uzatıyor ve ben biraz eriyorum. Bana evini gezdirirken elimi mi tutacak? Bu çok tatlı ve garip bir centilmenlik. Kiti kolumun altına sıkıştırıp elimi onunkine koyuyorum ve beni karavanda gezdirirken arkasından takip ediyorum.

Koridorun sonundaki bir kapıyı açar ve durur. İç çeker.

"Ne oldu?" Biraz endişeli olsam da soruyorum. Erkeklerin tuvaletleri iğrenç olabiliyor. Kendime engel olamayarak omzunun üzerinden bakıyorum ve onun dehşeti karşısında şaşırıyorum. Burası bir banyo. Temiz, küçük lavabonun üzerinde birkaç şişe var ama düzenli.

"Bu doğru değil," diyor bana.

"Neden doğru değil?"

Bana bakıyor ve elimi sıkıştığını hissedebiliyorum. "Çünkü ben buradayım, seni sınır tanımayan bir seks gecesine davet ediyorum ve seni karavanıma götürüyorum. Bir de bu var." Küçük banyoyu işaret ediyor.

"Nesi var bunun? Temiz görünüyor."

"Daha iyisini hak ediyorsun."

Kıpırdanıyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. Benim evimin onunkinin ikizi olabileceğini fark etmiyor mu? Keşke ona umursamadığımı söyleyebilseydim.

Ama o zarif bir kız arkadaş istiyor. Sosyete de nasıl dolaşacağını ve insanları nasıl etkileyeceğini bilen biri. Süslü şeylerden anladığı için ona büyük, süslü bir ev satabilecek biri. Ve eğer bu değişirse, onu kaybedebilirim. Bunun olmasını istemiyorum. Henüz istemiyorum.

O yüzden bir şey demiyorum.

Boone bir süre daha banyosunda kaşlarını çatıyor ve sonra karavanının koridoruna bakıyor. Dilimin ucunda ona bunun önemli olmadığını söylemek var. Belki ona bir arkadaşımın karavanda yaşadığını ve bunun büyütülecek bir şey olmadığını söyleyebilirim. Ama onu daha iyi hissettirecek bir hikâye bulamadan, beni koridorda peşinden sürüklüyor ve oturma odasına doğru geri dönüyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Bir fikrim var. Çantayı al." Elimi bırakıyor ve mutfak tezgahından arabasının anahtarlarını alıyor.

Kanepeye doğru ilerliyorum ve tıraş takımını tekrar içine sokarak onu alıyorum. Neler olduğu konusunda biraz kafam karıştı. "Gidiyor muyuz?"

Yavaşça başını sallıyor ve ayak parmaklarımdan ayakbüklerimin içinde kıvrılmasına neden olan başka bir ateşli bakış atıyor. "Henüz büyük bir evim olmadığına göre, seni güzel, süslü bir otele götüreceğim ve bunu doğru düzgün yapacağız."

"Otele ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum. "Gerçekten. Bu iyi, Boone."

"Bu iyi değil. Sen klas birisin ve bundan daha iyisini hak ediyorsun." Başını sallayarak karavanını işaret ediyor. "Sana göre değil."

Öyle değil mi? Sırrımı sakladığım için bir suçluluk hissediyorum. Bu beni huzursuz ediyor, çünkü ne kadar "şık" olduğuma (nefret etmeye başladığım bir kelime) o kadar odaklanmış ki, hayalindeki gibi biri olmadığımı öğrendiğinde nasıl davranacağını merak ediyorum. "Belki de bunu iptal etmeliyiz, Boone. Bilmiyorum-"

"Hayır," diyor hızla, karavanın üzerinden yanıma doğru ilerleyerek. Sonra üzerimde beliriyor, yanağımı okşarken hayattan daha büyük olan varlığı etrafımdaki tüm oksijeni tüketiyor. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum, Ivy. Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor. "Öyle değil mi? Bana her zaman söylüyorsun." "Eğer seni ne kadar çok istediğimi biliyorsan, benim de seni

Bu senin için doğru olacak. Seni ilk kez berbat, köhne bir karavanda becerecek olmak benim için doğru değil. Süslü çarşafı, güzel bir yatağı, ıstakoz kuyruğunu, her şeyi hak ediyorsun."

"Şimdi de yemeğe mi çıkıyoruz?" Alay ediyorum ve sonra göğüslerimin neredeyse takım elbise ceketimden kaçtığı çok düşük yakamı işaret ediyorum. "Tam olarak bunun için giyinmedim."

"Oda servisi alacağız. Sen ne istersen. Sadece bunu doğru yapmak istiyorum."

Başımı salladım. "Nasıl yaparsak yapalım doğrudur. Sana söz veriyorum, tüm bunlara ihtiyacım yok-"

İtirazımı, beni sersemleten sert ve şiddetli bir öpücükle susturuyor. Ağzını benimkinden ayırdığında, "İşte böyle olacak" demeden önce son bir kez dudağımı ısıırıyor.

Kabul etmekten başka ne yapabilirim ki? "Pekala."

Boone düşünceli görünüyor. "Şık bir otel süitinin geceliği ne kadar tutar?"

"Oh, emin değilim." Çünkü hiç birinde kalmadım. Yine yalan söyleme zamanı. "En son bir tanesinde kaldığımda geceliği yaklaşık beş yüz dolardı."

Tanrım, ben çok kötü bir yalancıyım. İçimi göreceksin ve merak edeceksin.

Ama Boone sadece yavaşça başını sallıyor. "Pekâlâ, üzerimde o kadar nakit yok. Birikimlerimden almam lazım. Haydi."

Onu verandaya kadar takip ediyorum ama kamyonetine yönelmek yerine dört tekerlekli bir araca benzeyen bir şeyin üzerinden mavi bir muşamba çekince şaşırıyorum. Bana bir kask uzatarak ona katılmamı işaret ediyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Birikimlerimden para mı çekeceksin?"

"Bunun için bankaya gideceğimizi sanıyordum."

Homurdanıyor. "Sanki bir bankaya güveniyordum da."

"Senin yapman gerekmez mi? Sen bir milyardersin."

Kaskı kafama geçiriyor ve sonra da kendisi takıyor. "Şirketteki büyük paranın çoğunu saklıyorum ve ona erişimim yok. Çünkü hepsini saklayacak kadar çukur kazamıyorum. Benim kişisel param burada, arazide."

Sincap kaçtı mı? Birden Boone'un evinin kapanışına yeni kazılmış bir ya da üç altın külçeyle geldiğini hayal ediyorum. "Seni takip etmiyorum."

"Birkaç yerde gömülü birkaç kavanoz para var. Onlardan birinden para çekeceğiz." Ve bana ciddi olduğunu göstermek için arka cebine bir kürek soktu.

Gece oldu. Ben takım elbiseli ve topuklu ayakkabılıyım ve o para için ormanda kazı mı yapmak istiyor? Bu tuhaf hissettiriyor. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değiliz, Boone."

"Buraya gel yoksa seni oturtur ve evet diyene kadar amını yalarım." Yüzündeki ifade meydan okuyucuydu.

Tanrım, adam da ciddi. Kararsızım, çünkü ... bu tam olarak bir ceza değil. Ve Boone'un çok inatçı olduğunu fark ettim. Ben mi oyalıyorum yoksa ona bunun iyi bir fikir olmadığını mı söylüyorum? Ağaçları ikna etmeye çalışıyor da olabilirim. İçimi çekiyorum ve kaskımın altındaki kayışı ayarlıyorum. "Lütfen bana en azından külçe altın olmadığını söyle. Otellerin bunları kabul etmediğinden oldukça eminim."

Dört tekerlekli arabaya oturup arkasındaki koltuğa oturmamı beklerken gülüyor. "Çılgın bir cahil olabilirim ama o kadar da çılgın değilim."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Boone

Ivy şehir merkezinde güzel bir yer biliyor, biz de kamyonetimle oraya gidiyoruz. Güzel bir yatağa ya da süper pahalı bir otel odasına ihtiyacı olmadığını söyleyip duruyor ama benim ona ihtiyacım var. Ivy benim karım olacak ve ilk birlikteliğimizi boktan eski karavanımdaki boktan eski yatağında yaşamayacağım. O daha iyisine alışkın ve bir hanımefendi gibi davranılmayı hak ediyor.

Arabayı sürerken ona bakıyorum. Gece geç saat olmasına rağmen taze ve güzel görünüyor. Sakalını kazıyarak öptüğüm için ağzı hâlâ biraz kabarık ama bu görüntüsü hoşuma gidiyor. Bir elini ceketinin ön kısmına koymuş, göğüsleri görünmesin diye parmaklarıyla sıkıştırıyor. Bu benim için sorun değil ama Ivy bir hanımefendi ve bu bir hanımefendinin yapacağı bir şey değil.

Ayrıca, gece geç saatte otele gidip benimle seks yapmak da öyle. Elbette bunu da umursamıyorum. Sadece onu düşününce bile şiddetli bir tatmin duygusu hissediyorum, çünkü o benim.

Sonunda benim olacak. Onu pahalı bir otel odasına götüreceğim, üzerindeki kıyafetleri çıkaracağım, birkaç kadeh şampanya içireceğim ve ipeksi teninin her santimini sikim için yalvarana kadar yalayacağım. Şu anda bile sertleşmiş durumdayım, kotumun ağ kısmı dar. Ama gerektiğinde gerçekten sabırlı bir adam olabilirim. Onun benimle ne kadar iyi olabileceğini anlamasını beklerken sabırlı davranmadım mı?

En uzun lanet hafta.

Ama buna değer, eğer onu yatağıma ve hayatıma alırsam.

Otele giriş yapıyoruz ve Ivy daha da gergin görünüyor, ceketini kapalı tutuyor ve çantasını koluna sıkıştırıyor. En üst kattaki süitlerden birini tutuyorum ve ödemeyi yaptıktan sonra kadınıma asansöre kadar eşlik ediyorum.

"Sanırım benim eskort olduğumu düşünüyorlar," diye fısıldıyor bana içeri girerken. "Tezgâhtarın bana nasıl baktığını gördün mü?"

Ben yapmadım, ama o haksız olmayabilir. Gece geç bir saat ve gece geç saatlerde tuhaf şeyler olur, özellikle de otellerde. Kolumu belinde tutuyorum, ona karşı sahiplenici hissediyorum. "Hayır. Sınıfı gördüklerinde tanırlar. Muhtemelen sadece benimle ne yaptığını merak etmişlerdir."

Sessiz ve bana inanmadığından oldukça eminim. Ama yine de benimle yukarı çıkıyor, yani bu onu o kadar da rahatsız etmiyor olmalı. Sanırım kızımın gizliden gizliye kirli bir tarafı var. Bu hoşuma gidiyor.

Oda benim karavanımdan daha büyük çıktı. Bir kanep, küçük ferforje masaların eşlik ettiği deri sandalyeler denizi, Riverwalk'a bakan kocaman bir balkon ve spa küveti ile uzun mermer tezgahı olan gösterişli bir banyo var. Duvar da bir sürü çirkin sanat eseri var, bu da bana dekoratörlerini kovmaları gerektiğini düşündürüyor. En azından yatak kocaman, tek önemsedığım de bu. Ivy'ye dönüyorum. "Beğendin mi?"

"Çok güzel." Bana hafif, utangaç bir gülümseme veriyor, sonra çantasını yere bırakıp topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. O odada dolaşırken ben de telefona ve oda servisi menüsüne yöneliyorum.

Numarayı çeviriyorum.

"Size ne verebilirim efendim?" diye soruyor diğer uçtaki ses.

"En pahalı şampanyanızdan bir şişe ve birkaç ıstakoz istiyorum." Ivy burnunu kırıştırınca, "Tatlı olarak ne var?" diye ekliyorum. Adam Fransızca bir şeyler geveliyor ve ben de iki tane alıyorum. Çünkü siktir et. Sevgilimi etkilemek istiyorum.

"Bir saat sürer," diye söz veriyor diğer uçtaki kişi. "Gecenin bu saatinde özel siparişlerimiz biraz daha uzun sürer."

Bir saat yeterli. Telefonu kapatıyorum ve aşağıdaki nehir kenarına bakan Ivy'ye bakıyorum. Ay ışığında muhteşem görünüyor, yumuşak kıvrımları ve uzun bacaklarıyla. Aynı zamanda biraz gergin görünüyor. Omuzları gergin ve kollarını gövdesine sarmış. Belki de onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardır. Ben tam da o şeyi biliyorum. "Pekala," dedim. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Onurlar?" Arkasını döndü ve bana baktı.

Sakalımı kaşıdım. "Beni tıraş etmek istediğini söylemiştin, değil mi?"

Yanakları güzelce kızarıyor ve bir eliyle topuzunu düzeltiyor. "Oda servisi gelmiyor mu?"

"Bir saat sürecektir. Soyunman ve sakalımı kesmen için yeterli bir süre, değil mi?"

Dudaklarını yalıyor ve sanki düşünüyormuş gibi hafifçe ayırıyor.

Bu küçük jest karşısında neredeyse altıma kaçırıacaktım çünkü o kadar seksi ki. Ben kırmızı kanlı bir erkeğim ve geçmişte de kadınları arzulamıştım ama Ivy Smithfield'da öyle bir şey var ki onu görene kadar şehveti hiç tanımadığımı düşünüyorum. O benim için tüm oyunu değiştirdi.

"Utangaç mısın?" Yarı alaycı bir şekilde soruyorum. Ona bakmak kalbimi sızlatıyor. Çok güzel ve tamamen benim.

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Ama bunun üstesinden geleceğim." Ivy Riverwalk'un ışıklarına son bir kez baktıktan sonra balkon kapılarını kapatıyor ve perdeyi çekerek odamızı özel kılıyor. Elleri ceketinin önüne gidiyor ve düğmelerini çözmeye başlıyor. İfadesindeki şakacılık gitmiş, sanki bu işi doğru yapmak için konsantre olması gerekiyormuş gibi çok ciddi görünüyor.

Tek yapması gerekenin gülümsemek olduğunu ve benim onun olduğumu bilmiyor mu? Etkilemesi kolay, tahrik etmesi daha da kolay biriyim, özellikle de söz konusu o olduğunda.

Ceketini omuzlarından kaydırırken elleri titriyor ve düşük yakasıyla bana eziyet eden ipeksi pembe-siyah sütyenini ortaya çıkarıyor. Kahretsin, çok güzel bir kadın. Karnı hafifçe yuvarlak ve kalçaları düşündüğümünden daha kıvrımlı. Göğüsleri yüksek ve mükemmel boyutta ve omuzları bir sanat eseri gibi. O muhteşem ... ve o kadar gergin görünüyor ki kalbimi kırıyor.

Dürtüyle kemerimi çözmeye başladım.

Olduğu yerde donup kalıyor, küçük meme uçları sertleşiyor ve kumaşın üzerinden görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle soyunuyorum, böylece kendini rahatsız hissetmezsin."

Ondan kaçan küçük kıkırdama içimi ısıtıyor. "Pantolonsuzken kendimi daha iyi hissedecek miyim bilmiyorum. Peki ya yemek geldiğinde?"

"Bir havluyla örteceğim."

Hâlâ gülümseyerek başını hafifçe sallıyor ve eteğini çıkarıyor. Şimdi üzerinde külotu ve ona uygun sütyeninden başka bir şey yok ve yüce Tanrım, görülmeye değer bir manzara. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın ve bacakları bir rüya gibi. Ona saatlerce bakmak ve her güzellik işaretini, her santim derisini, her saç telini içmek istiyorum. "Belki de

Pantolonunu çıkarmasan iyi olur. Ama tişörtünü çıkarabilirsin. Saçla kaplanacağı için muhtemelen iyi bir fikir."

Bunu yapabilirim. Hemen tişörtümü başımdan çekip yere atıyorum ve yorum yapmasını bekliyorum. Teçhizatla geçirdiğim zaman sayesinde oldukça zayıfım ve normalde stresten biraz kurtulmak için haftada birkaç kez spor yaparım. Yine de tamamen dövmelele kaplı değilim ve umarım bunu beklemiyordu. Kollarımda birkaç tane var, o kadar. Ama belki daha fazlasını seviyordur? Kadınımı hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ediyorum.

Ben çıplak göğsümü ovalarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra bakışları yüzüme kayıyor. "Ben ... oh."

"Sen ne?"

Ivy'nin yüzü pancar gibi kızarır. "Yok bir şey."

Tepkisi karşısında eğlenerek ona biraz daha takılıyorum. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" Var olmayan bira göbeğimi tutuyormuş gibi yapıyorum.

"Ne? Hayır!" Bir elini yanağına bastırıyor ve sonra bana yaklaşıyor. "Görünüşünü beğendim. Sadece şaşırdım. Neden bilmiyorum. Belki de daha az güzel görünmeni bekliyordum. ?"

"Sağlam mı?" Ben tedarik ediyorum. "İnanılmaz mı? Erkeksi mi?" Tekrar esnetiyorum, çünkü kendinizden erkeksi diye bahsedip de nasıl esnetmezsiniz ki?

Elleri göğsüme gidiyor ve parmaklarını göğüs kaslarımda gezdiriyor. İşte böyle, alay etmeyi tamamen unutuyorum. Küçük dokunuşu beni şiddetli bir ihtiyaçla dolduruyor ve elleriyle vücudumu keşfederken hareketsiz kalmak için yapabildiğim tek şey bu. Başparmaklarını meme uçlarımda üzerinde gezdirdiğinde nefes bile alamıyorum, çünkü bunu sikime yaptığını hayal ediyorum. Sütyeninin kumaşından görünen sıkı ve sulu meme uçlarına bunu yaptığını hayal ediyorum ve o kadar yakınlar ki uzanıp kendim tatmak istiyorum. Ama bu onun anı ve bu yüzden hareketsiz kalıyorum.

"Lezzetli," diye nefes alıyor, elleri köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. "Ne?" Sesim kendi kulaklarıma bile hırçın geliyor ama kahretsin. Yapamam.

tüm bu dokunuşları yaparken düşün.

"Bu kadar lezzetli görünmeni beklemiyordum," diyor Ivy yumuşak bir sesle. "Ben ... bekliyordum. Bilmiyorum. Bir sürü göğüs kılı." Eli önce bir göğsümde, sonra diğerinde, sonra da karnımın alt kısmındaki kıllara doğru kayıyor. "Ama sende yeterince var. Hoşuma gidiyor." Elleri her yerimde

geziniyor gibi. "Ve tüm bu kasları seviyorum."
"Sadece senin için yaptım."

Buna sırtıyor, ama kafamda, bu bir yalan değil. Kafamda, yaptığım her şey onun için.

Onu öpmek için eğildim, çünkü dudaklarımda onun tadına ihtiyacım var. Ama o sadece uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden bana bakarak banyoya doğru ilerliyor. "Sadece bir saatimiz var, Boone. Acele etmeliyiz."

"Sadece bir saat mi? Vay be. Bir erkeği tıraş etmek ne kadar sürer?" Onu takip ediyorum, çünkü kalçalarının sallanışından ve kışının hareket edişinden büyüleniyorum. Ve yüce Tanrım, o uzun bacaklar. Onlar benim ölümüm olacak.

"Acele etmek istemiyorum. Bunu doğru yapmalıyım çünkü sakalımı ve saçımı korumak istiyorum. Sadece biraz temizleyin."

Kahretsin. Ben de sakal ve saçın kalmasını istiyorum ama bu bana şüpheli gelmeye başladı.

Banyoya giriyor ve istediği boyutta bir tane bulana kadar kabarık beyaz havlu yığınının karıştırıyor ve sonra onu tezgahın üzerine yayıyor. Bir tane daha alıp omuzlarıma atıyor, gülümsüyor ve bana saç kesimi yapacağı için çok heyecanlıymış gibi bakıyor.

Kadınlar bazen çok garip oluyor.

Ivy bana "Burada bekle," dedi. "Çantamı almam gerek."

Ben de aynadaki yansıma bakarak bekledim. Bunda büyütülecek bir şey göremiyorum. Biraz dağınığım ... tamam, çok dağınığım. Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve en son kestirdiğimden bu yana bir yıl kadar geçtiğine eminim ve saçlarım en az on beş santim uzunluğunda. Çoğu gün her yöne gidiyor, bu yüzden şapka takmayı seviyorum. Parmaklarımı sakalımın içinde gezdiriyorum, düşünceli. Yanlarda biraz dağınık ama çeneye doğru daha dolgun ve özensiz bir noktada bitiyor. Toplantı yaptığım takım elbiselileri ve Bates'i hayal ediyorum. Onlara hiç benzemiyorum. Sadece kirli bir kabadayı gibi görünüyorum.

Belki de Ivy haklıdır. Belki de değişiklik o kadar da kötü değildir.

Bir süre sonra elinde küçük çantasıyla geri dönüyor ve tezgâhın üzerine zıplıyor. "Sanırım önce sakalından başlayacağız, sonra da saçının bir kısmını temizleyeceğiz."

Ne yapacağımız umurumda değil, yeter ki bana dokunsun. Daha yakına eğiliyorum ve tezgâha otururken otomatik olarak bacaklarını açıyor ve aralarına girmeme izin veriyor. Bunun üzerine sikim sertçe ağrıyor ve vücudumu tezgâha doğru bastırarak içimdeki şehvetin bir kısmını bastırmaya çalışıyorum.

Hissediyorum. Yakından bakınca çok güzel ve mükemmel. Saçları hala o sıkı düğümlerden birinde ve ben onları çözüp ne kadar uzun olduklarını görmek istiyorum. Ama her şeyin bir sırası var. "Bir şey mi unuttun?"

Ivy elektrikli saç kesme makinesini çıkarırken duraksıyor ve banyo tezgahının etrafına bakıyor. "Öyle mi yaptım?"

Uzanıp sütyen askılarından birini omzundan aşağı kaydırıyorum. "Anlaşmamızın bir parçası da çıplak olacaktı, hatırladın mı?"

Ben izlerken, kızarıklık teninde hareket ediyor. Sanki göğüslerinden yanaklarına doğru hızla ilerliyor, ki bu büyüleyici. "Oh."

"Ama ben bir beyefendiyim," diyorum. "Külotun üzerinde kalabilir."

Bana alaycı bir bakış attı. "Boone, seni tanımlamak için seçeceğim pek çok kelime var ama 'beyefendi'nin bunlardan biri olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama sen benim her tarafımın pürüzlü olmasından hoşlanıyorsun." Diğer sütyen askısını diğer omzundan aşağı indiriyorum ve sırf çok güzel görüldüğü için eğilip tenini öpüyorum. İnanılmaz da kokuyor. Taze sabun ve yumuşak, kız çiçekleri gibi. Bayıldım buna.

"Öyle görünüyor ki," diye mırıldanıyor, onu tekrar öpmek için eğildiğimde bile.

Kollarım ona dolanıyor ve sütyeninin kopçasını bulup çözüyorum, dudaklarımız kilitlenirken bile. Bir an tereddüt etse, yaptığım şeyi durduracağım. Kontrolün onda olduğunu hissetmesini istiyorum, bir boğa gibi üzerine saldırdığımı değil. Tokayı bırakıyorum ve onun yerine onu öpmeye odaklanıyorum. Bu kadını bütün gün öpebilirim, çünkü dili benimkine karşı cennet gibi hissettiriyor. Öpüşmeyi derinleştirdiğimde inliyor, kolları boynuma dolanıyor. Ayaklarından biri kalçamın dış tarafına sürtünüyor ve keşke o lanet ayak sikime sürtünseydi diyorum, çok iyi hissettiriyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve başını şaşkın bir şekilde sallamadan önce son bir kez daha öpmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım başlasak iyi olacak."

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, ama sakalımı kestirmektense onu öpmekle daha çok ilgileniyorum.

Ivy bana gergin bir bakış attıktan sonra sütyenini sonuna kadar çekip çıkarıyor. Yavaş ve rahat bir hareketle yere atıyor ve sonra sırtı hafifçe kavisli bir şekilde tezgâhın üzerinde doğruluyor. Sanki göğüsleri hakkında karar vermemi bekliyor gibiydi.

Sanki mükemmellikten başka bir şey olabilirlermiş gibi.

Göğüsleri hayalini kurduğum her şeye sahip. Kremi, yuvarlak avuçlar, yalvaran en güzel sıkı pembe meme uçları ile uçlu

ağzım için. Muhteşem. "Gerçekten çok hoş görünüyorsun, Ivy."

"Biliyorum," diyor kendinden emin bir şekilde, ama teni gergin tüylerle kaplı. Elektrikli tıraş makinesini tekrar eline alıyor ve parmağını bana doğru uzatıyor.

İtaatkâr bir şekilde eğildim. "Beni temizledikten sonra göğüslerine dokunabilir miyim?"

"Bunu düşüneceğim," diye alay ediyor. "Fakir, mütevazı bir adama karşı nazik ol."

Homurdanıyor. "Sen ne fakir ne de alçakgönüllüsün. Şimdi, kıpırdama."

Gözlerimi kapatıyorum çünkü sakalımda yaratacağı rezaleti görmek istemiyorum. Makas öfkeyle vızıldıyor ve sakalım üzerinde çalışırken hareketlerini hissedebiliyorum. Dostum, eğer bu berbat görünüyorsa, kardeşlerim bana öyle bir bok verecek ki-

Ivy başladıktan kısa bir süre sonra "Tamam, sakal bitti," diyor.

"Şimdiden mi?" Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyordu.

"Evet, sadece kenarları biraz temizlemek istedim." Sakalımı okşuyor, beni inceliyor. "İstersen sana biraz sakal yağı alıp şekil verebiliriz."

"Bunu benim için yapacak mısınız?" Huysuzca söylüyorum, çünkü bana dokunması şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeylerden biri. Eğer sakalımı okşamaya devam ederse, muhtemelen sakalımı pembeleştirmesine izin vermeye razı olurdum. Bakışlarım o güzel, kabarık göğüslere düşüyor. Tanrım, ona dokunmak için sabırsızlanıyorum.

"Yapabilirim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bunlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel memeler." Onlara bakarken bile ağzım sulanıyor.

"Hayır, sakalın hakkında, aptal." İşleri hafif tutmaya çalışsa da sesinde bir titreme var. "Memelerimle bir şey yapmıyoruz."

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum ve sonunda aynaya odaklanıyorum. Hah. Elim çenemde gezdiriyorum. Artık o kadar da vahşi görünmüyorum. Hâlâ gür bir sakalım var, ama yanları ve bıyığımı temizlemiş ve bazı başıboş tüyleri kesmiş. Hâlâ kendim gibi görünüyorum, sadece biraz daha derli toplu. "Huh."

"Beğendin mi?"

"Beni daha da yakışıklı göstermeyi başardın," diyorum ona şakacı bir şekilde.

Sadece sırtıyor ve memnun olmuş gibi tezgahın üzerinde küçük bir kıpırdanma hareketi yapıyor. "İyi bir deneğim var."

"Ödül alacak mıyım?" Elimi kolundan aşağı kaydırıp yumuşak, güzel teninin üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü şu anda ağzımda olmasını istediğim bir şey düşünebiliyorum..."

"Daha saçına bile dokunmadım," diye mırıldanıyor Ivy, ben eğildiğimde bana biraz daha yaklaşıyor. "Ve sakal kıllarınla kaplıyım. Baksana." Eliyle muhteşem kalçalarını işaret ediyor ve teninde saçlarımdan birkaç tutam var ama bir erkeği engellemeye yetecek kadar değil. "O yüzden beklemen gerek."

İç çekiyorum. "Pekâlâ. Eğer mecbur kalırsam."

"Bu sefer tuvalete oturmanı istiyorum, sanırım böylece saçın üzerinde çalışabilirim." Bacaklarının tozunu alıyor ve tezgâhtan aşağı atlıyor, devasa banyodan geçerek tuvalete gidiyor ve eliyle işaret ediyor.

İnliyorum ama dediğini yapıyorum. Koltuğu indiriyorum, boynumdaki havluyu ayarlıyorum ve elinde bir tarak ve dünyanın en küçük makasıyla yanıma geldiğinde ona huysuz bir bakış atıyorum. Tüm bu tımar işlerinden yorulmaya başlıyorum-

Ya da o dizlerimin arasına girip saçlarımı taramaya başlayana kadar öyleyim. Çıplak, lezzetli göğüslerini tam yüzümün önüne koyuyor.

Evet, şimdi. Bu iş çok daha ilginç bir hal aldı.

Kollarını kaldırıyor ve saçımı kesmeye başlıyor. Bunu yaparken göğüsleri yukarı doğru hareket ediyor ve sonra ellerinin hareketiyle sallanıyor. İnanamayacağım kadar baştan çıkmış bir şekilde inliyorum. Ona en son dokunduğumdan beri nasıl sonsuzluk gibi hissettiğimi biliyor mu? Ben sabırlı bir adam değilim ve o bana karşı konulması imkânsız bir şey sunuyor.

Uzanıp elimi o nefis göğüslerden birinin ucuna sürüyorum.

Ivy'nin nefesi kesiliyor ve elleri saçlarıma yapışıyor. "Boone," diye zayıfça itiraz ediyor.

"Umurumda değil," diyorum ona ve kollarımı beline doluyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve o küçük seksi göğüslerinden birini okşuyorum, çünkü beklemekten yorulmuş. "Seni istiyorum," diyorum tenine öpücükler kondurarak.

İnliyor ve ellerinin omuzlarıma kenetlendiğini hissediyorum. "Bana dokunmamalısın," diye nefes alıyor. "Sanırım az önce saçımın büyük bir kısmını kestim."

"Umurumda değil," diye tekrarlıyorum. Bu tımar işini sonra bitirebilir. Ona sahip çıkma vaktim geldi. Şimdi ağzım onun üzerinde olduğuna göre? Elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Ağzımı meme uçlarından birine sürüyorum. Sıkı ve sert, ama teni çok yumuşak ve çok tatlı kokuyor ve bunu yaptığımda tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Ağzımı tekrar üzerinde gezdiriyorum, sonra dilimi ucunda gezdiriyorum.

Ivy haykırıyor ve makasla tarağın yere düştüğünü duyuyorum. Bir an sonra havluyu omuzlarımdan sıyrıyor ve ellerini tenimde gezdiriyor.

Sanırım artık saçımı önemsemeyen tek kişi ben değilim. Güzel.

Bir an için tatlı meme ucunu dilimle ısırmadan önce küçük fiskelerle alay ediyorum. Adımı mırıldanıyor, tüm vücudu titriyor ve sonra diğer göğsüne geçiyorum. Bir eli saçlarıma dolanarak başımı neredeyse oraya sürüklüyor. Artık utangaç değilsin, Ivy'm. Bayıldım buna.

Ona dokunduğumda her şeyi unutabilmesine bayılıyorum.

Ona yatağında ihtiyacım var, *şimdi*.

Ayağa kalkıyorum ve ağzım teninden ayrılırken küçük bir protesto sesi çıkıyor. Bana şaşkın bir bakış atıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok," diyorum ona, güzel yanağını okşayarak. "Yatakta olmamız dışında ve bunu düzeltmeye çalışıyorum." Biraz çömelerek ona doğru eğildim. "Kollarını boynuma dola, bebeğim."

Öyle.

Onu kendime doğru çekiyorum, o ateşli küçük göğüsler çıplak göğsüme sürtünüyor. Lanet olsun. Uzun bacaklarını belime doluyor ve eğilip ağzını tenimin her santiminde gezdiriyor.

Tanrım, bu kadın. İnanılmaz biri.

Ellerimi kısına yerleştiriyorum ve onu yan odaya, yatağa doğru çekiyorum. Onu yatağa atmak ve vücudumla sarmak istiyorum ama ilk seferimizde Ivy'ye karşı nazik olmalı ve yavaş hareket etmeliyim. Sınırlarını, nelerden hoşlandığını, neleri sevmediğini ve hangi noktaların onu çıldırttığını öğrenmeliyim. Bu yüzden onu nazikçe yatağın kenarına yatırdım ve bacaklarının arasına diz çöktüm. Bir kolumu beline doladım ve teninin her santimini öpmeye başladım: boynunu, köprücük kemiklerini, kulağını, omzunu. "Benim için saçlarını aç," diye emrediyorum ona. "Her yerimde hissetmek istiyorum."

Başını sallıyor ve başının arkasına uzanarak saçından toka üstüne toka çıkarıyor. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor, ama sonra bir bant çıkarıyor ve saçını son bir kez sallıyor ... ve sonra saç çözülüyor ve yatak örtüsüne yayılıyor.

Ve çok güzel. Bana utangaç bir gülümseme veriyor. Uzun, ipeksi saçları güneş ışığı gibi parlıyor ve elimde olmadan bir avuç alıp yüzüme sürüyorum. Temiz, yumuşak ve en az geri kalanı kadar güzel kokuyor.

"Çok güzelsin, Ivy." O dudaklarını tekrar öpmek için yaklaşıyorum ve bedenimi kalçalarının arasına itiyorum. Yatakta altımda ve mükemmel hissediyor. "Ve sen tamamen benimsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni bir kez sahiplendiğimde, sonsuza dek benim olacaksın."

"Biliyorum," diyor küçük, nefes nefese bir sesle ve bunu kabul ettiğini duymak beni daha da zorluyor.

Onu şiddetle öpüyorum, dilim sert bir iddiayla onunkine sürtünüyor. Ağzına her sokuşumda kalçalarının arasında sallanıyor, sikimi külotuna bastırıyorum. Her santimimi hissetmesini, sahiplenilmenin ne demek olduğunu bilmesini istiyorum. Benim olmanın.

Ve bunu sevmesini istiyorum.

Öpücükler derinleştikçe ağzıma karşı inliyor, omuzlarıma yapışıyor. Küçük tırnakları tenime batıyor ama bu keskin hissi seviyorum, özellikle de sırtımı kaşıdığı zaman. Sanki ona dokunduğumda kendini kontrol edemiyor. Onu böyle çıldırtmaya bayılıyorum.

Boynundan aşağıya, göğüslerine doğru öpüyorum, birini parmaklarımla okşarken diğerini emiyorum. Yatak örtüsüne doğru eğiliyor, ben ona zevk verirken elleri saçlarıma gidiyor. Göğüsleri sakalımın çiziklerinden pembeleştiğinde ve meme uçları yaptığım tüm emmelerden dolayı kızardığında, daha aşağıdan öpmeye başlıyorum. Arabada yaptığı gibi onu boşaltmak istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Şimdiden ona bağımlı oldum.

Külotunun kemerini çekiştirirken bile yuvarlak, yumuşak karnını öpüyorum. "Bunlardan kurtulmanın zamanı geldi."

"Evet," diye inliyor ve artık utangaç değil. Şimdi sadece istekli. Kalçalarını kaldırıyor ve ben de bu daveti kabul ederek külotunu kalçalarından ve uyluklarından aşağı çekiyorum.

İşte benim kızım. Çıplak amına bakıyorum, görünce ağzım sulanıyor. Daha önce güzeldi, kıvrımlarını koruyan düzgün küçük bukleler vardı. Ama şimdi

Böyle pürüzsüz mü? Bakmadan duramıyorum. Elimi o pürüzsüz tende gezdiriyorum ve sonra avuçluyorum.

Adımı mırıldanıyor, tekrar yatağa uzanıyor.

"Seni yalayacağım, bebeğim. Sabırlı ol. Önce el emeğine hayran kalmam gerek." Pembe, esmer kıvrımları boyunca bir parmağımı gezdiriyorum.

"Beğendin mi?"

"Hoşuma gitti," diyorum ve sonra bir parmağımın ucuyla kıvrımlarını ayırıp klitorisini ovuyorum. "Ama ben diğer türlüünü de sevdim. Ne yaparsan yap çok seksisin ve şu anda çok ıslaksın." Parmaklarımın altında küçük, sıcak bir lagün gibi ve onu içmek için sabırsızlanıyorum. "Şimdi bana ne yapmamı istediğini söyle bebeğim."

Küçük bir miyavlama sesi çıkarıyor ve bacaklarını daha geniş açıyor, bu o kadar seksi ki neredeyse beynimi kızartıyor. "Bana dokunmaya devam etmeni istiyorum." Sesi nefes nefese geliyor ve eli çıplak amını okşamak için aşağı iniyor. "Ve ağzın. Tanrım, ağzın. Onu da istiyorum."

"İkisini de alacaksın, tatlım." Ve onu çok sert boşaltacağım.

Başımı eğiyorum ve yüzümü onun çıplak, pürüzsüz tümseğine sürüyorum. Heyecanlı küçük çılgınlıkları ve bana karşı hareket etme şekli aletimi bir kayadan daha sert hale getiriyor. Bu kadar utangaç ve hevesli olmasına bayılıyorum. Sanki hanımefendi gibi davranması gerektiğini düşünüyor ama ona dokunduğum anda her şey bitiyor. Şu anda bile elleri saçlarımda dolaşıyor ve ağzımı sessiz bir şekilde talep ederek başımı amına doğru itmesine sadece birkaç dakika kaldığını biliyorum.

Sorun şu ki, sormasına bile gerek yok. Ona vermeye fazlasıyla hazırım.

Ağzımı onun üzerine indiriyorum ve tatlılığına keşfedici bir yalama veriyorum. "Tanrım, Boone," diye inliyor ve vücudu tepki olarak sarsılıyor.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diyorum ona ve dilimi tekrar tatlı amının üzerinde gezdiriyorum. "Belki de bir oyun oynamalıyız."

"G-oyunu mu?" Sesi de neredeyse kalçaları kadar titriyor. "Evet.

Seni öpmekten kendimi alıkoyamayacağım gibi.

Burada," diyorum ve sözlerimi birkaç hareketle noktalıyorum. "Ama oynamayı bırakmamı ve bu amcığı gerçekten çalıştırmamı istiyorsan? Adımı söylemen gerekecek. Bana daha fazlasına ihtiyacın olduğunu bu şekilde söyleyeceksin."

"Kızlık organlarıma 'am' dememelisin," diye nefes alıyor, başı yatak örtüsüne geri dönerken kalçaları hafifçe sallanıyor. "Kulağa çok iğrenç geliyor."

"Bebğim, bu amcığa yapacağım şeyler *çok* iğrenç." Klas kadınının bu kabadayının ne kadar pis olabileceği hakkında hiçbir fikri yok. "Yoksa ona küçük amcığın dememi mi tercih ederdin?"

"Tanrım, hayır," diye inliyor ama kalçalarını tekrar sallıyor.

"Bana hoşuna gitmiş gibi geldi," diye mırıldanıyorum ve yüzümü kıvrımlarına gömüp her santim derisini yalıyor ve kemiriyorum. Klitorisinden kasıtlı olarak kaçınıyorum, çünkü bu oyunun bir parçası. Onu yalvartmak istiyorum, çünkü yalvardığında çok lezzetli oluyor. "Belki de 'amcık' dediğimde ıslanıyorsun. Belki de ağzımı burada tutup öğrenirim."

Göbeğine kadar dilimi sokuyorum ve evet, inanılmaz derecede ıslak ve sulu. İğrenç sözler söylemekten hoşlanmıyor olabilir ama benim söylememden hoşlandığı kesin.

Ivy tekrar inliyor ve elleri saçlarımda sıklaşıyor. "Berbatsın," diye nefes alıyor, topuklarından biri omzuma batıyor.

O yumuşak pembe yapraklara birkaç hafif öpücük kondurmak dışında hareket etmiyorum, çünkü daha fazlasını istemesini bekliyorum.

Uzun bir an geçiyor ve küçük topuğu tekrar omzuma giriyor, sanki beni ileri itmeye ve yüzümü tekrar amına dayamaya çalışıyor. Bu işe yaramayınca, yumuşak bir protestoyla adımı söylüyor. "Boone."

"Bu bir ödül alır," diyorum ona ve parmaklarımla kıvrımlarını birbirinden ayırıp klitorisini ortaya çıkarıyorum. Dilimi üzerinde sertçe gezdiriyorum ve sonra etrafında daire çiziyorum. Bir yandan da zevkten boğulma sesleri çıkarıyor. "Beni cesaretlendirmek için adımı söylemeye devam etmelisin, sevgilim. Neyi sevdiğimi biliyorsun."

"Berbatsın."

Bunu bir öğüt gibi değil de bir okşama gibi söylüyor. "Fark etmez. Sen seviyorsun." Pürüzsüz küçük tümseği o kadar dolgun ve güzel ki elimde olmadan onu biraz mıncıklıyorum. "Bu tatlı amcığını seviyorum."

Ivy inliyor ve ben onun daha da ıslandığını hissedebiliyorum. Evet, bu kadın kirli konuşmaları kesinlikle seviyor. Sanki kendini serbest bırakamıyor, bu yüzden ben yaptığımda tamamen ısınacak ve rahatsız olacak.

Benim için sorun değil.

Ben de onun amcığı hakkında ayrıntılı bilgi verdim. Harika, iğrenç detaylarla ve ona yapmak istediğim her şeyi anlatıyorum. Ağzımı nasıl kullanacağımı. Vücudunu nasıl kullanacağımı. Parmaklarımı ve dilimi nereye koyacağımı ve sonra adımı tekrar söylediğinde bunları ona gösteriyorum. Tüm bunlar olurken, o benim için daha da ıslanıyor ve sulanıyor ve benim sikim pantolonumun içinde patlayacakmış gibi ağrıyor.

Ama benim ihtiyaçlarım onunkilere göre ikinci planda. Önce o gelmeli, sonra ben kendim için endişelenirim.

"Adımı duymuyorum, sevgilim," diye mırıldanıyorum tepesine hafif öpücükler kondururken. Başparmağım yumuşak kalçasının iç kısmını okşayarak tenini gıdıklıyor.

"Boone," dedi itaatkâr bir şekilde ve ben de ona bir yalama verdim. Sadece hafif bir tane.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır.

"Başka bir şekilde ifade edeyim," diyorum, ısırıklar arasında. "Adımı *inandırıcı bir şekilde* duymuyorum." İtiraz eder gibi inlediğinde, dilimin ucunu yarığının üzerinde gezdiriyorum. "Bazen bir erkeğin biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardır."

"Lütfen," diyor alaycı bir tavırla, elleri yine saçlarımı sıkıyor. "Sanki herhangi bir teşvike ihtiyacın varmış gibi-"

"Sırf bu yüzden, yaramazlıklarını tokatlayarak yok etmeliyim."

"Boone," diye inliyor yine ve bu sefer biraz daha güçlü. Hayal kırıklığı ve ihtiyaç bir arada ve kulağıma çok hoş geliyor. Ben de onu ödüllendiriyorum, dilim klitorisine gidip onu okşarken bile bir parmağımı göbeğine doğru okşuyorum.

"İşte bu daha iyi," diye mırıldanıyorum tenine karşı ve dilimi ıslaklığının üzerinde gezdiriyorum. Tadı çok güzel ve ağzımı onun üzerinde gezdirmek büyük bir zevk. Parmağımı onun sıcaklığına sokuyorum ve ne kadar ıslak olduğu göz önüne alındığında sıkı, inanılmaz derecede sıkı. Onun sıcaklığına doğru ittiğimi hayal ederken taşaklarım bana karşı geriliyor, amcığı sikimin etrafında o kadar sıkı ki bir yumruk gibi. Hay sikeyim. Bu kadına çok ihtiyacım var.

Parmağımı yavaşça içine sokarken Ivy haykırıyor. "*Boone!* Tanrım, Boone."

Bu oyunun canı cehenneme, karar verdim. Onun içinde olmalıyım, ama önce onu boşaltmalıyım. Bu kadar oyun yeter. Ağzımı onun klitorisine adıyorum, sırayla yalıyor ve emiyorum. Dilimi küçük et parçasına doğru sürüklüyorum. Bu sırada yavaşça bir parmağımı içine sokuyorum, sonra diğerini ekliyorum, çünkü sikimi alacaksa esnemesi gerekiyor.

Adım dudaklarında bir dizi iniltiye dönüşüyor ve parmaklarımın onun sıcaklığına her itişinde vücudu sarsılıyor. Tüm vücudu titriyor ve kalçaları kamburlaşıyor, ben de bir kolumu kalçasına dolayarak onu yerinde tutup zevk almasını sağlıyorum.

Bir an sonra çığlık atıyor, elleri saçlarımda sertleşiyor. Başının battaniyenin üzerinde sallandığını hissedebiliyorum, kafamı kaldırıp bakamıyorum çünkü görevime odaklanmış durumdayım. Amcığı parmaklarımın etrafında sertçe geriliyor ve ben itmeyi bırakmıyorum. Bu orgazmın her parçasını çıkarmak istiyorum ve bu yüzden klitorisini daha sert emiyorum.

Çığlığı iniltili bir haykırışa dönüşüyor ve tatlı bir sıvı ağzıma akın edene kadar tekrar tekrar bana doğru sarsılıyor. İşte para burada. Hepsini kucaklıyorum ve altımda pantolonunu indirip titrerken onu rahatlatıyorum. Onun tadı yüzümün ve ağzımın her yerinde ve ben buna bayılıyorum.

Hiçbir şeyin tadı, Ivy Smithfield'in geldiği zamanki kadar güzel değildir.

"Aman Tanrım," diye inliyor bir süre sonra. Doğrulup ona bakıyorum ve ağzımı siliyorum.

Ivy mahvolmuş görünüyor. Eli tekrar alnına gidiyor ve teninde terden bir parlaklık var. Uzun saçları birbirine karışmış, göğüslerinde ve yanaklarında bir kızarıklık var. Bacakları yayılmış ve hiç bu kadar dağınık ya da muhteşem görünmemişti.

Tam o anda, bu kadını düzenli olarak kirletmem gerektiğine karar verdim, çünkü bu şekilde çok seksi görünüyordu.

"Benim için sert mi boşalıyorsun?" Diye soruyorum ve bir elimi ıslak amının üzerine koymak için uzanıyorum, sanki bir hak iddia ediyormuşum gibi. "Yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Boğazından küçük, gırtlaktan gelen bir kahkaha yükseliyor ve uykulu gözlerle hiçbir şeye bakmıyor. "Sanırım daha fazla olsaydı, beni tavandan kazırlardı."

"Bana birkaç dakika ver," diye sırtıtıyorum. Elimde olmadan parmaklarımla amını biraz okşuyorum ve o da ciyaklıyor. Ama bu sözümü yerine getiremiyorum çünkü içine girmeden önce prezervatife ihtiyacım var. Yataktan kalkıyorum çünkü dar gelen kot pantolonum sikimi kaldırmıyor ve fermuarımı açmadan önce cüzdanımı çıkarıp yatağın üzerine atıyorum.

Titreyerek oturuyor ve saçlarını bir nebze olsun düzeltmeye çalışıyor ama işe yaramıyor. İyi ve sikilmiş görünüyor ve ben de onun iyi ve sikilmiş *olduğundan* emin olmak üzereyim. Pantolonumu aşağı itiyorum, iç çamaşırımı kot pantolonumla gönderiyorum ve ikisinden de çıkıyorum.

Gözleri açılıyor ve uzun, çok uzun bir süre bana çıplak bir şekilde bakıyor. "Vay canına."

Ivy bir erkeği nasıl pohpohlayacağını biliyor. Sırıttıyorum, prezervatifi açıyorum ve boyumdan aşağı yuvarlıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu muhtemelen aptalca bir soru ... ama tüm ereksiyon halindeki penisler bu kadar büyük mü?" Kaşlarını kaldırdı ve bana baktı, sanki açıkça şüpheliymiş gibi.

Ereksiyon olmuş penisler mi? Hala, çünkü bu sorulacak en bakire soru. Hiç mantıklı değil, eğer . . . "Ivy, sen bakire misin?" Yanakları kızardı. "Belki."

Oh, lanet olsun. Sanki altımdan zemin çekilmiş gibi, ama mümkün olan en iyi şekilde. Böyle bir hediyeyi paylaşmak için beni seçtiği için alçakgönüllüyüm. Ve daha vahşi, ilkel bir parçam sahiplenici bir sevinçle doluyor - ona bu şekilde dokunan ilk ve son el ben olacağım.

O benim. Her zamankinden daha fazla, o benim.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyor. Uzun saçlarını bir omzunun üzerinden öne doğru çekerek bir göğsünü kapatıyor. Yüzündeki ifade aniden tedirginleşiyor.

"Sorun değil," diyorum ona, sesim hırçınlaşarak. "Ama bana söylediğine sevindim." Çünkü bu neden bu kadar sıkı olduğunu açıklıyor ve beyninin dışarı çıktığından emin olmak için onunla ekstra yavaş ve dikkatli gitmem gerekiyor. İlk deneyiminin dünyayı sarsıcı olmasını istiyorum. Her dakikasını sevmesini istiyorum.

Bunu sağlamak için onu tekrar becermek istiyorum.

Ama yapmayacağım. Ivy zaten oldukça hassas ve az önce onu sert bir şekilde boşalttım. Seksin en sevdiğim kısmından zevk alamayacak kadar sindirilmiş olmasını istemiyorum. Her anımda yanımda olmasını istiyorum. Ben boşaldığımda onun da boşalmasını istiyorum. İçindeki aletimden zevk almasını istiyorum. Onun üzerinde hak iddia ettiğimde bunu sevmesini istiyorum.

Ben böyle bencil bir pisliğim.

Ivy omuz silkmesine rağmen gergin görünüyor. "Bunu belirtmek için uygun bir zaman olup olmadığından emin değildim. Önemli olduğundan değil, çünkü daha pek çok gayri ahlaki şey yaptık." Yine kızarıyor ve kalçaları birbirine yaklaşıyor. Bacaklarının arasında beni düşünüyor.

Hayatının geri kalanında her gün beni bacaklarının arasına alacak. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen hâlâ benimsin." Yatağa geri dönüp onu örtüyorum. Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Artık ikimiz de çıplağız ve onun çıplak teninin her

santimini kendi tenimde hissedebiliyorum.

Titriyor ve büyük, yumuşak gözlerle bana bakıyor. "Senin olmayı seviyorum," diye fısıldıyor.

İnliyorum ve ağzını ağzımla yakalıyorum. O kadar tatlı, o kadar mükemmel ki canımı acıtıyor. Dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum, bana verdiği zevki ona da vermeye çalışıyorum. Ağzı öpücüğüm için hevesle açılıyor ve dili benimkinin yanında oynuyor, eli kolumu sıyrıyor.

Bir elimi kalçalarının arasından geçirip çıplak amcığının üzerinde gezdirdikten sonra bir parmağımı tekrar içine sokuyorum. Hafifçe nefes alıyor ve aramızdaki öpücüğü derinleştiriyorum, bir uyluğunu onunkinin arasına sokarken bile onu anın içinde tutmaya kararlıyım. Benim için yumuşak ve ıslak, ama yine de sıkı ve onu öperken bile elimle amını çalıştırıyorum.

Kollarımda inleyip nefessiz kaldığında, bir elimi kalçasına koyup bacaklarını daha geniş açıyorum. "Şimdi içine doğru iteceğim, Ivy. Durmamı istiyorsan bir şey söyle."

Bana küçük bir baş selamı veriyor ve sanki beni cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi ağzıma küçük bir öpücük konduruyor. Çok tatlı.

Elimi tekrar seksinin üzerine sürüyorum ve kıvrımları sularıyla kayganlaşıyor. Sikimin başını içlerinde ileri geri sürüklüyorum, yağlıyorum. Ivy inliyor, başı dönüyor. Sikimi girişine dayıyorum ve sonra yavaşça içine girmeye başlıyorum. İnanılmaz derecede sıkı ve bir yere varmak için istediğimden biraz daha sert itmeme gerekiyor.

Onu incitmek istemiyorum. Bu dünyada istediğim son şey ona acı çektirmek.

Eli kolumu nazikçe okşamayı bırakıyor ve tırnakları biraz derime batıyor.

"İyi misin, bebeğim?" Eğilip ona hızlı bir öpücük daha kondurarak soruyorum. Başını sallıyor, kara gözleriyle bana bakıyor.

Bakışlarımı onunkilere kilitlemiş bir halde, dayanılmaz bir şekilde santim santim içine giriyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en yoğun, en samimi şeydi. Çoğu zaman bir kızın içine girer ve en iyisini umarım ama Ivy için her şeyin mükemmel olması gerekiyor. Her şeyin.

Ivy bana sımsıkı sarılıyor, vücudu sikimi bir eldiven gibi sıkıyor. Onu tekrar ve tekrar öpüyorum, çünkü bu anı hissedebileceği herhangi bir rahatsızlıkla değil, zevkle düşünmesini istiyorum. O benim ilk ve tek bakirem ve ne bekleyeceğimi ya da ne kadar kötü olacağını bilmiyorum.

onu incitmek. Tek bildiğim, onun için iyi bir şey yapmak istediğim. Bu yüzden acele etmiyorum ve sonra, imkansız bir şekilde, tamamen onun sıcaklığıyla kaplanıyorum.

"Nasıl bir his?" Ağzımı çenesine bastırarak ona soruyorum. Tüm bedenim ihtiyaçtan gerilmiş durumda ve kendimi tutmanın gerginliğini her kasımda hissediyorum.

"Çok ... dolu." Ivy'nin sesi nefes nefese geliyor. Vücudu benimkinin altında titriyor ve sonra birazcık kayıyor.

"Rahatsız mısın?" Eğer bu onun eğlenmediği anlamına geliyorsa, onu hemen bırakacağım ve duracağım.

Başını sallıyor ve eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. "İyi hissettiriyor. Farklı ama iyi."

Başımı sallıyorum ve geri çekilip içine doğru sallanmadan önce ona yakıcı bir öpücük daha veriyorum. Onu incitmediğimden emin olmak için dikkatlice hareket ediyorum ve her santim dayanılmaz derecede yavaş hissettiriyor. Bu en yoğun zevk türü ve vücudumda boşalma ihtiyacımın arttığını hissedebiliyorum. Bununla savaşmalıyım, çünkü bunu onun için iyi hale getirmeliyim.

İçine girdiğimde gözleri açılıyor ve nefesi kesiliyor. "Boone," diye nefes alıyor, sesi merak dolu.

"Bana nasıl hissettiğini söyle bebeğim," diye mırıldanarak yüzüne öpücükler konduruyorum.

"Bu ... oh ..." Kadının zevk dolu iç çekişi her şeyi anlatıyor.

"Daha ister misin, yoksa durmamı mı istersin?"

"Durma." Eli omzuma gidiyor ve bir bacağını kaldırıp kalçama doluyor. "Lütfen, durma."

İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Kendimi kontrol altında tutmak için çok çalışarak durgun, sabit hareketlerle içine girmeye başlıyorum. Vücudumdaki gergin ihtiyaçtan dolayı çok terliyorum ama bu onun için iyi olmalı. Mükemmel olmalı. Bu yüzden onun zevkine, yüz ifadesine, bundan hoşlandığını söyleyen ağırlaşmış gözlerindeki bakışa odaklanıyorum. Onu yavaşça becerirken elimi vücudunda gezdirmekten kendimi alamıyorum, tatlı bir göğsünü avuçluyor ve teninin her yerini okşuyorum.

İçine doğru ittiğimde inliyor, içine ittiğimden beri çıkardığı ilk zevk sesi. Buna odaklanıyorum çünkü daha fazla tepki vermesini istiyorum. Başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum ve ritmimi artırarak tekrar içine sokuyorum. Ağzım onunkini talep ediyor ve bir sonraki küçük sesini yutuyorum.

duyarlı bir iç çekiş. Hızlanmamdan hoşlanıyor ve ben de daha hızlı hareket ediyorum, itişlerim daha sert ve daha derin.

Bu sefer ağzıma doğru inlediğinde, bu ihtiyaç dolu bir inlemeydi. Ellerini nereye koyacağından emin değilmiş gibi omuzlarımın üzerinde gezdiriyor. Birini tutup kıcıma koyuyorum, öpüşmemizi hiç kesmiyorum ve tekrar tekrar içine giriyorum.

Amcığı etrafımda dalgalanıyor ve her şeyin değiştiği anda nefesini içine çektiğini hissedebiliyorum. Tüm vücudu altımda titriyor ve dilimi ağzına soktuğumda, karşılık olarak öpüşü daha vahşi, daha çılgınca oluyor. Tırnakları tekrar tenime batıyor ve sonra birbirimize kenetleniyoruz, ben ona sertçe sahip çıkarken vücudu benimkinin altında sıkışıyor, her itiş gücüyle birleşen bedenlerimizi çarşafın üzerine itiyor.

Yükselen küçük bir ses çıkarıyor, kalçaları her itişimi karşılamak için yükseliyor ve ben ona dalarken onu sıkıca tutuyorum. Tekrar boşalmasını, kendimi bırakmasını istiyorum ki sonunda ben de boşalabileyim. Ama o inliyor ve altımda kıvranıyor, yakın ama henüz tam olarak değil.

Onu oraya götürmeliyim. Hemen. Çabuk. Çok geç olmadan ve yükümü dökmeden önce.

Tekrar içine itmeden önce, aramıza uzanıyorum ve klitorisini buluyorum. Parmaklarımı üzerinde küçük bir daire çizerek ovuyorum ve vücudunun benimkinin altında dalgalandığını hissediyorum. Alt dudağımı ısırtıyor ve yoğun bir ses çıkarıyor. Tekrar içine giriyorum ve sonra vücudunun tepki verdiğini hissedebiliyorum. Amcığı beni daha derinden emiyor gibi görünüyor ve shaftımın etrafında sert bir şekilde sıkılıyor ve tüm vücudu orgazmının gücüyle dalgalanıyor. Haykırıyor ve ben daha sert itmeye başlasam bile onu ovmaya devam ediyorum.

Artık gelebilirim.

Şehvetten kör olmuş bir halde, akıl almaz bir güçle içine pompalıyorum. Islak sıcağının içindeyim, o kadar derindeyim ki tüm sikim amının içinde sıkıca kavranmış gibi hissediyorum. Ona duyduğum ihtiyaçla boğuluyorum ve bir saniye sonra orgazmımın gücüyle patlıyorum. Ona pompalamaya devam ederken bile tüm vücudum serbest bırakılmamla titriyor. Sanki sonsuza kadar boşalacakmışım gibi geliyor. Sanki kendi orgazmımın sonu yokmuş gibi. Onun terli teninin benimkinin altında olduğunun ya da ben onun üstüne yığılırken elinin saçlarımı okşadığının farkında bile değilim.

Tek bildiğim onun benim olduğu ve onu sahiplendiğim.

Ivy

Devasa, lüks yatağın battaniyelerinin üzerine uzandım ve kendimi tamamen mahvolmuş hissettim ... en iyi şekilde. Yorgunum, terliyim, kalçalarım kendi serbest bırakılmamdan dolayı kaygan ve uzun saçlarım tenime yapışmış gibi hissediyorum.

Ama . . . vay canına. İnanılmaz hissediyorum. Kemiksiz, doygun ve tamamen seksi.

Boone boşalır boşalmaz üzerimden yuvarlandı ve prezervatiften kurtulmak için ayağa kalkmadan önce bir süre yanımda yattı. Birkaç dakika sonra sıcak, ıslak bir havluyula döndü ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi kalçalarımın içini yıkamaya başladı. Sanki özenle bakılması gereken bir malmışım gibi. Alınmak yerine, bunu tuhaf bir şekilde tatlı buluyorum. Düşünceli.

Tabii ki, havluyu amımın üzerinde okşadığında ve ben titrediğimde gözlerinde düşünceli bir bakış belirlediğinde tüm bunlar değişiyor. Bu kadar çabuk mu? Onunla seks yaptığım için kendimi hâlâ boşlukta hissediyorum. Bu benim ilk seferimdi ve birkaç an için sıkı ve garip hissettirse de, bazı kadınlar tarafından tarif edildiğini duyduğum diş sıkma çilesi değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" Boone havluyu yavaşça bedenime sürerken bile soruyor.

Titriyorum, bakışlarının yoğunluğu altında kıvrandığımı hissediyorum. "Ben iyiyim. Ve kendimi yıkayabilirim, gerçekten-"

Süitin kapısı aniden çalınır. "Oda servisi," diye sesleniyor bir erkek sesi.

Dehşet içinde gıcırđıyorum ve kendimi yataktan fırlatıp banyoya doğru koşuyorum.

Boone sadece kıkırdar. "Geliyorum," diye sesleniyor. Ona dönüp bakıyorum, battaniyeyi kalçalarına sarmış, kapıya doğru ilerliyor.

Banyo kapısını kapattım ve bir elimi aşırı ısınmış yanaklarıma bastırdım. Oda servisini tamamen unutmuştum. Aman Tanrım. Başboş sakal kılları ve dağınık bakım kitimle kaplı tezgâha bakıyorum ve pek çok şeyi unuttuğumu fark ediyorum. Boone kafamın içindeki beyni öpüp çıkarmış. Yansımanın bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında içimden bir korku sesi yükseliyor. Saçlarım bir yığın hırıltı, yüzümün alt kısmı çizik içinde ve onun

Sakal. Göğüslerimden birinde bir morluk var ve oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Gözlerimi aşağıya indiriyorum ve uyluk içlerimin yüzümle aynı çizik pembe renkte olduğundan eminim, çünkü sakalı da oradaydı.

Günlerce yüzüm kızaracak.

Yüzümü yıkayıp ıslak bir havluyla vücudumu sildikten sonra saçlarımı tarayarak normale döndürüyorum. Tahriş olmuş yüzümü otel losyonlarından biriyle nemlendiriyorum ve sonra banyonun kapısını biraz aralayıp insanları dinliyorum.

"Dışarı çıkabilirsin, Ivy," dedi Boone. "O gitti."

Vücuduma bir havlu sarıyorum ve banyodan çıkıyorum. Boone bir masada ayakta duruyor, önünde bir tepsi yemek, elinde bir şişe şampanya. Poposu bana dönük ve tanrım, gerçekten güzel bir popo. Yine de sırtındaki çizikleri fark etmeden edemiyorum. Ve omuzlarındaki. Ve, tamam, poposundaki. "Tırmalama için özür dilerim. Sanırım kendimi kaptırdım."

Bana oldukça hınzır bir bakış attı. "Kendini kaptırmanla ilgili hiçbir sorunun yok, bilgin olsun."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ama onun yanına gidiyorum. Sakalı şimdi harika görünüyor, düzeltilmiş ve kenarları kesilmiş. Köylü görüntüsü gitmiş, yerine saçını düzeltmemi isteyen muhteşem bir adam gelmiş. Sanırım bunu daha sonra yapabilirim. "Ne sipariş ettiğinizi hatırlayamıyorum," diyorum ona, gümüş kaplı tepsilere bakarak.

"İstakoz," dedi bana. "Bütün havalı erkekler dışarı çıktıklarında kadınlarına bunu almıyor mu?"

Gece ıstakozu mu? Yüzümü buruşturuyorum ve tepsilerden birinin kapağını çekiyorum. Çok sevindim, bu bir tatlı. Çikolata sürülmüş ve meyvelerle süslenmiş bir tabak ve ortasında şekerli ekmekli bir çeşit kremalı puf var. "Bu benim için mi?"

"Elbette öyle."

Elimde olmadan parmağımı kremaya batırıyorum. Yalıyorum ve tadı günah gibi geliyor. "Mmm. Nedir bu?"

"Biliyorsam ne olayım. Fransızca." Omuz silkiyor. "Yine de kulağa çok hoş geliyor."

Kıkırdıyorum. "Peki, teşekkür ederim."

Boone'un gözleri zevkle parlıyor. "Zarif kadınımı alışık olduğu yaşam tarzında tutmalıyım."

Bir şekilde gülümsemeye devam ediyorum ama içimdeki neşe azalıyor. Ben ne yaptım ki? Gerçekte kim olduğumu öğrenecek ve o zaman ortalık resmen karışacak, hem de fena karışacak.

Belki de ona söylemeliyim. Tüm bunların zavallı emlak işimi başlatmak için bir oyun olduğunu ve bir hanımefendiden çok bir serseri olduğumu itiraf etmeliyim. Belki de sesimdeki Teksas çekikliğini eğittiğim, paramın yetmeyeceği kıyafetler aldığım ve saçımı ve tırnaklarımı nasıl yapacağımı bitmek bilmeyen YouTube videolarından öğrendiğim gerçeğine sadece gülecektir çünkü kuaföre param yetmeden salonda mükemmel görünmem gerekiyordu.

Bana bir kadeh şampanya dolduruyor ve masadaki sandalyelerden birine oturuyor. Kendime bir koltuk seçmeden beni belimden yakalıyor ve kucağına çekiyor. Havlunun kenarından tutup çekiyor ve ben de en az onun kadar çıplak kalıyorum. "Bu daha iyi," diyor bana.

Titriyorum, üşüdüğüm için değil, onun çıplak teninin aşırı farkında olduğum için. "Neden böyle daha iyi?"

"Çünkü sen tatlılarını yiyeceksin," diyor bana, tatlı tabağını bana doğru çekerek. "Ben de benimkini yiyeceğim." Ve eğilip çıplak omzumu hafifçe ısıtıyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum.

Ona sabah söylerim.

Boone'un eli kalçalarımın arasında kayarken uyanıyorum. Boynumu öperken parmaklarıyla klitorisimi ovuyor ve ben boşalana kadar ikisini de bırakmıyor. Bir an sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çekip prezervatif takıyor ve arkamdan bana doğru itiyor. Eli sırtımı düzleştiriyor. "Ağrın var mı, sevgilim?"

Biraz ağrım var ama onu durduracak kadar değil. Başımı sallıyorum.

Bu Boone için yeterli. Beni sertçe beceriyor, her hamlesinde kalçalarımı sikine doğru sarsıyor. Sessiz kalıp anın tadını çıkarmasına izin vermek için elimden geleni yapıyorum ama bu onun için yeterli değil. Bir elini bacaklarımın arasına koyup her itişte klitorisime masaj yapana kadar tatmin olmuyor. *Bu* beni zevkten neredeyse derimden dışarı çıkarıyor ve en azından düğümlenmiş çarşaf avuçlarına adını haykırana kadar boşalmıyor.

İki kez. Sonra beni duşa taşıyor ve sanki kendime bakamayacak kadar yorgun ve çaresizmişim gibi nazikçe tepeden tırnağa yıkıyor. Bu neredeyse komik, ama bu konuda çok ciddi. Sanki dünya saçlarımın parlak, temiz ve mükemmel olmasına bağlıymış gibi büyük bir kararlılıkla saçlarımı yıkıyor.

Duştan çıktığımızda makasla saçlarını toplamama izin verdi. Görünüşünü mutsuz olacağı şekilde değiştirmek istemediğim için birkaç santim kesiyorum ama o daha fazla kesmemde ısrar ediyor. Sonunda, tepesi biraz daha uzun olan ultra kısa saçlara sahip oluyor. Ellerime biraz pomat sürüp saçlarında gezdiriyorum ve ne kadar yakışıklı olduğuna hayret ediyorum. Daha önce de yakışıklıydı, ama kendimi mermer bir bloğu olan Michelangelo gibi hissediyorum ve Davut'u yeni ortaya çıkarmıştım. Elbette David'in küçük bir aleti vardı, bu yüzden belki de Boone için en iyi karşılaştırma bu değildir.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor bana, hızla kuruyan saçlarını kontrol etmek için aynada öne doğru eğilerek. "Aptalca görünmüyor, değil mi? Bu konularda pek iyi değilimdir."

"Harika görünüyorsun," diyorum ona. "Seksi bir canavar gibi."

Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Çok seksi, benimle tekrar yatağa girmek ister misin?"

"Cumartesi olduğu için şanslısınız, çünkü eğer bugün iş günü olsaydı-"

Diğer odadan bir çığlık geliyor ve ben biraz sıcıyorum. "O da neydi?"

Yüzünü buruşturup omzuma vuruyor. "Bu benim para için zil sesim çocuklar. Bir saniye bekleyin."

Telefona cevap vermeye giderken şaşkınlıkla izliyorum. Bir saniye sonra çığlık odada tekrar yankılanıyor ve telefonu açıyor. "Ne oldu?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben de onu biraz yalnız bırakmak için banyonun kapısını kapatıyorum. Bakım setimi bir kenara koyuyorum, ıslak saçlarımı topuz yapıp sıkıca tutturuyorum ve sonra yüzümü tekrar nemlendirmeye çalışıyorum. Dün gecedan dolayı hâlâ biraz pembeyim ama sakalımı kesmesini isteyecek gücü kendimde bulamıyorum. Çok hoşuma gidiyor, Tanrı yardımcım olsun.

Banyodan çıktığımda Boone sırıtiyordu. "Giyin hayatım. Biraz eğlenmeye gidiyoruz."

"Öyle miyiz?"

"Evet. Sana bir golf sahası almak istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Yatağın karşı tarafına geçip takım elbisemi yerden çekiyorum. Fena halde kırıışmış. Ugh. Odadan çıkmaya cesaret edemedim önce ütölemem gerekecek, yoksa alt kattaki personel gerçekten bir fahişe olduğumu düşünecek. "Hatırlıyorum. Önce eve odaklanınız diye düşünmüştüm, sonra-

"Bir tane aldım," diyerek sözümü kesti.

Duyurusu karşısında hissettiğim acıya şaşırarak duruyorum. "Sen mi yaptın?"

"Evet, özellikle istediğim bir tane vardı, bu yüzden paramı ona yatırdım. İş için bir teklif yaptılar ve evrakları hemen imzaladılar." "Oh." Bu özel iş benim işime düşer miydi bilmiyorum. ama garip bir şekilde yaralandım.

"Üzölme bebeğim," diyor Boone. Yanıma geliyor ve kollarını ayı gibi sarılarak beni kucaklıyor. "Sana komisyon sözü verdiğimi biliyorum ama mal sahibi hızlı satmak istiyordu ve bu yüzden adamlarımı oraya sokmam gerekiyordu. Ona o kadar çok para verdik ki başı döndü."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Aksine, daha kötü hissediyorum. Bir komisyon gitti ve ben hiç şansımı denemedim bile. Ya Boone ona mükemmel evi bulmamı beklemekten sıkılır ya da bıkarsa ve yine burnumun dibine girerse? "Anlıyorum."

"Giyin, çünkü golf sahasında kardeşlerimle buluşmamız gerekiyor ve seni onlara göstermek istiyorum."

Sinirlendiğimi hissediyorum ve kollarından sıyrılıyorum. "Gitmek istediğimden emin değilim. Yapacak çok işim var ve burada kalarak zaten programımın içine ediyorum."

Yüzündeki çocuksu coşku azalıyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Bütün zamanını mı alıyorum?"

"Mesele o değil," diyorum hemen.

"Bugün seni yanımda tutmanın ne kadara mal olacağını söyle-" "Ben fahişe değilim," diye çıkıştım. "Beni saat başına satın alamazsın."

Boone tamamen utanmış görünüyor. "Kahretsin, Ivy. Öyle demek istememişim." Ve şimdi kendimi gerçekten bir pislik gibi hissediyorum.

"Öyle demek istemediğini biliyorum. Özür dilerim. Sanırım Sadece golf sahası için üzgünüm." Ve bunu itiraf edecek kadar kadınıam. "Ben de seninle geleceğim. Sadece takım elbisemi toparlamam gerekiyor." Kırıışmış eteğimi kaldırıyorum.

Heyecanının bir kısmı yüzüne geri döndü. "Sana iyi vakit geçirteceğim. Eğlenceli olacak."

Komisyon almadığım yeni alışverişini görmemin nasıl "eğlenceli" olacağından emin değilim ama itiraf etmeliyim ki bana o geniş gülümsemelerinden birini her verdiğinde dizlerimin bağı çözülüyor. "Ben ütü yaparken, bana bir iyilik yapıp ceketimin önüne ilıstirebileceğim bir el havlusu bulabilir misin?"

Başını salladı ve beni kendine doğru çekti. "Seni incittiysem özür dilerim, Ivy." Yüzündeki ifade son derece kasvetli. "Ben sadece bir şeyi istediğimi ilan etmeye ve peşinden gitmeye alışkınım. Bunun senin cebinden para çıkmasına neden olabileceğini tamamen unutmuşum. Bunu telafi edeceğim."

"Zorunda değilsin," diyorum sessizce, çünkü neden kızdığımı bilmiyorum. Nasıl olsa çok büyük bir paraydı. Parayı banka hesabımda görene kadar bir satış olduğuna inanmayacağım.

"Biliyorum. Ve yapacağım. Şu andan itibaren." Gözlerindeki yaramaz parıltı geri dönüyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Ağzım amının üzerindeyken ütü yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Yüce Tanrım bana yardım et, çünkü sanırım öğrenmek üzereyim.

Onuncu Bölüm

Ivy

Kısa bir süre sonra Silver Birch golf sahasına yanaşıyoruz. Cumartesi sabahı olmasına rağmen park yeri neredeyse bomboş ve Boone'un kötü bir alışveriş yapmış olmasından endişeleniyorum. Ön girişin yanında durmuş konuşan birkaç adam var ama onun dışında her yer ıssız.

Bu Boone'u rahatsız etmiyor. Sadece sırtıyor ve bir elini direksiyona vuruyor. "Kardeşlerimin burada olduğunu görüyorum. Bunlar onların kamyonetleri." Otoparkta göze batan bir dizi pikabı işaret ediyor. Her biri kocaman, eski, yıpranmış ve çamurla kaplı. Bir tanesi hariç. Yepyeni, süslenmiş bir Sierra Denali var. . . o da çamurla kaplı. Görünüşe göre kardeşlerden biri pahalı zevklere sahip.

Kamyonu park ederken aynada takım elbisemin önünü kontrol ediyorum. İğneli bez açık göğüs dekolterimi kapatıyor ama çok gülünç görünüyor. "İyi miyim?"

"Evet," diyor ve bana hızlı, sahiplenici bir öpücük vermek için eğiliyor. "Yanık izlerini zar zor görebiliyorsun."

Kapımı açmak için kamyonetten atlarken "Yanık izleri senin suçun," diye azarladım. Tabii ki çok fazla itiraz etmedim, bu yüzden sanırım bu benim de hatam. Kamyondan inmeme yardım ederken yüzüm kızarıyor ama ben de gülümsüyorum. Boone heyecandan neredeyse kendinden geçmiş durumda ve elimi tutarken ona kapılmamak çok zor. "Boone, resmen başın dönüyor. Golfü bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Sadece başını geriye atıp gülüyor, bu da beni şaşırtıyor.

Otoparkı geçerken, ön tarafta duran adamların ellerinde kırmızı benzin bidonlarına benzeyen şeylerle orada olduklarını fark ediyorum. Çimenlerin üzerine park etmiş bir ya da iki golf arabası var, belki de yakıt alıyorlar? Ana binanın hemen önünde

Kulüp binası bunu yapmak için garip bir yer gibi görünüyor. Ayrıca çimenlerin üzerinde bir kutu var ve adamlardan birinin üzerinde kirli bir çizme duruyor.

"Şuraya bakın," diye sesleniyor bir adam. "Bize doğru gelen şu süslü püslü herif de kim?"

"Boone olamaz," diye bağıırır bir başkası. "O herif hiç saç fırçası görmemiş." Üçüncü adama dirsek atarken, dördüncü adam telefonuyla meşgul görünüyor.

"Hepinizin canı cehenneme," diyor Boone dostça. "Ve nişanlığımın önünde küfür etmeyin. O kültürlü biri, lanet olsun."

"Nişanlığım?" Yaklaşırken kekeliyorum. "Pardon?"

Bana yine o külot eriten gülümsemelerinden birini veriyor. "Seninle evleneceğimi söylemişim, Ivy. Ama merak etme. Hazır olduğunda sana güzel ve doğru bir şekilde evlenme teklif edeceğim."

"Bu nişanlandığımız anlamına gelmez," diye itiraz ediyorum ama Boone'un çoktan kararını vermiş olduğu açık. Bu adam tam bir dik kafalı. Onun sözlerini düşünüyorum -kültürlü olduğumu- ve içten içe yaltaklanıyorum. Keşke gerçeği bilseydi.

Tabii şu anda dört erkek kardeşi bana bakarken bu konuyu açmak biraz zor. Sanki garip bir yaratıkmişim gibi bana bakıyorlar, gerçi biri göğüslerime bakmaya devam ediyor. Boone'a biraz daha yaklaşıyorum ve o da sahiplenici bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Bu Ivy. Bana bir malikane satacak ve tüm o pisliklerin bizim hakkımızda konuştukları için ağlamalarını sağlayacak olan kişi."

"Uh-huh," diyor biri. "Çünkü bir malikane her şeyi düzeltecek." Başını eğiyor ve bir an için şaşırtıcı bir şekilde Boone'a benziyor, gür sakalı ve her şeyiyle. Diğerleri ona pek benzemiyor - en küçüğü sarışın ve biraz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Kardeşlerden birinin teni biraz daha koyu ve İspanyol kökenli olduğunu ima ediyor. Hepsi Price Brothers Oil kamyoncu şapkası takıyor ve yemin ederim hepsi aynı dolaptan alışveriş yapıyor, çünkü hepsi bir inşaat alanından yeni gelmiş gibi görünüyor. Aman Tanrım. Boone'un kaba konuşması ve daha da kaba görünüşüyle bir anomali olduğunu düşünüyordum, ama önümde sıralanmış dört klonu var.

"Shaddup, Clay. Büyük, süslü bir ev fikri hoşuma gidiyor. Ivy de öyle." Omzumu sıktı.

Kardeşlerden biri gözlerini bana diyor ve birden kendimi servet avcısı gibi hissediyorum. "Ben onun emlakçısıyım," diyorum hemen. "Kişisel ilişkimizin işle hiçbir ilgisi yok."

Hep birlikte sırtıyorlar. "Uh-huh," diye tekrar çeker ilki. Botunu ayağının altındaki kutuya vuruyor. "Sen sormadan söyleyeyim, iyi mal getirdim kardeşim."

Boone kahkahalarla uluyor. "Sabahın bu saatinde dinamit mi buldun? Sen bir dahisin, Clay."

Bekle. . . dinamit mi? Belki de yanlış duydum.

Ben merak ederken bile arkamızdan yüksek sesli bir korna çalıyor. Herkes dönüyor ve park yerine içi adam dolu iki büyük itfaiye aracının yanaştığını görüyorum. İtfaiyeciler sırtıyor ve biri kamyonundan dışarı fırlıyor. Boone onu karşılamak için karşıya geçiyor ve el sıkışıyorlar.

Boone'a, "Bizi davet ettiğin için teşekkürler," diyor. "Adamlarım için harika bir egzersiz olacak."

Boone, "Her zaman," diyor. "Biz de tam başlamak üzereydik." Kardeşlerine bakar. "Herkes içeriden çıktı mı?"

"Neredeyse," diyor Clay. "Müdür kovulmaktan pek hoşlanmadı. Eşyalarını toplamakla vakit geçiriyor."

Kovuldun mu? Kardeşlere göz kırpıyorum, sonra itfaiyeciyle konuşmakta olan Boone'a dönüyorum. "Korkarım biraz kafam karıştı," diyorum. Tamam, kafam çok karıştı. "Boone'un burayı yeni satın aldığını sanıyordum?"

"Evet, öyle," diyor Clay. "Bunların hepsi planın bir parçası."

Burada bir plan mı var? Çünkü bu bana sadece kaos gibi görünüyor.

Sanki kafam daha fazla karışamazmış gibi, kulüp binasının kapıları açılıyor ve bir kadın elinde bir kutuyla dışarı çıkıyor. Bir sürü masa üstü ıvır zıvıra benziyor ve kadın ağlıyor. Kovulan müdür bu mu? Neler olduğunu sormak istiyorum ama diğerleri ona bir tür engerek yılanıymış gibi bakıyor. Bu iş gittikçe garipleşiyor. Yanımızdan geçerken Boone ve kardeşlerine dik dik bakıyor. "Çöp!" diye tükürüyor onlara. "Cehenneme gitmenizi dilerim!"

Kardeşlerden biri "Bir elimde dilek, diğerinde bok" diye mırıldanıyor ve bu hepsini kahkaha krizine sokuyor.

Kadın bana sanki burada onlarla birlikte olduğum için aptalmışım gibi kibirli bir bakış atıyor ve burnunu havaya dikeyyor. Otoparka doğru yürüyüp arabasına biniyor ve uzaklaştığında Boone itfaiyeciye dönüp ellerini ovuşturuyor. "Başlayalım mı?"

"Buyurun," diyor adam, binayı işaret ederek.

Boone kardeşlerine döner, yüzünde hınzır bir gülümseme vardır. "Çocuklar. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Golf arabaları benimdir," diyor en küçük kardeş. Benzin bidonlarından birini alıyor ve arabalardan birinin yanına götürüyor, sonra da yola koyuluyor. O giderken, benzinin parlak, bakımlı golf çimlerine sıçradığını gördüğüme yemin edebilirim. Başka bir çift kardeş de ellerinde benzin bidonlarıyla diğer golf arabasına doluşuyor. Ben izlerken Clay ayaklarının dibindeki kutuyu açıyor ve bir dinamit lokumu çıkarıp Boone'a doğru sallıyor.

Herkes tamamen delirdi mi?

Boone dinamiti almak için bir adım öne çıkıyor, ben de bir adım öne çıkıyorum çünkü kafam karışmış durumda. "Konuşabilir miyiz, Boone?"

Kardeşinin ona uzattığı dinamite kaşlarını çatıyor ve sonra bana bakıyor. Hemen yanıma yöneliyor ve beni kendine doğru çekmeye çalışıyor. "N'aber bebeğim?"

"Burada neler olduğunu anlamıyorum," diyorum ona. "Burası lanetli bir yer mi?" Çünkü bana harabe gibi görünmüyor. Aslında çok güzel görünüyor ve içindeki emlakçı buranın onarılıp çok güzel bir paraya satılabileceğini görebiliyor. Bu yüzden neler olup bittiği konusunda kafam iki kat karıştı.

"Artık öyle," diyor Boone ve bana sırtıyor. "Ne demek *şimdi*?"

"Yani, burayı ben satın aldım." Gözlerinde sert bir bakış var. "Birkaç gün önce buraya geldim ve bana çok kötü davrandılar. Bana alt sınıfmışım gibi davrandılar. Sanki insan müsveddesiymişim ve onların mükemmel yeşil çimlerinde yürümeyi hak etmiyormuşum gibi. Bu saçmalığa tahammül edemem ve işleri halledeceğime yemin ettim." İtfaiye araçlarını işaret ediyor. "Bu bok halledilmek üzere."

Çenem düştü. "Sana kaba davrandılar diye burayı ateşe mi vereceksin?"

"Sadece meşale değil," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Kulüp binasını yıkacağız ve yeşillikleri yakacağız."

Ağlayan kadını düşünüyorum. "Ve çalışanları kovdunuz mu?" Şok oldum. Bu delice görünüyor.

Yüzündeki ifade çok sert. "Belki bir dahaki sefere birine kötü davrandığında, yargılamadan önce iki kez düşünür."

"Ama sen . . . herkesi kovamazsın, Boone! Burada söz konusu olan geçim kaynakları."

Omuz silkiyor ve kardeşinin olduğu yere bakıyor. Sanki bir işaretmiş gibi, Clay dinamit çubuğunu ona doğru sallıyor. Sonra Boone bana baktı. "Bu

Burası hızla batıyordu, Ivy. Bu yüzden sahibi bu kadar çabuk sattı. Yani o adamlar yakında işsiz kalacak değillerdi. Sadece ben çok daha erken yaptım. Şimdi izin verirsiniz, yakmam gereken bir golf sahası var." Alnıma bir öpüük konduruyor ve Clay'in yanına gidiyor.

Kollarımı kavuşturmuş, gidişini izliyorum. Sanırım enem kalıcı olarak açık kalacak.

Bu delilik.

Bu aptalca bir para. Hakaret için küçük bir intikam. Şok oldum ama gerçekten şaşırdım mı? Boone inanılmaz derecede dik kafalı olabileceğini ve kendisine çöp muamelesi yapılması konusunda hassas olduğunu gösterdi.

Bana alt sınıfmışım gibi davrandılar. Bu saçmalığa tahammül edemem.

Kardeşlerin bir çubuk dinamiti ateşleyişini izlerken midemdeki hastalık hissi artıyor. Clay binaya doğru koşarken ve adamlar kahkahalarla ulurken arkamı dönüyorum. Bunu izlemek istemiyorum. Tabii ki arkamı döndüğüm anda kardeşlerden biri golf arabasıyla yanlarından geçiyor ve özenle bakılmış imlerin üzerine benzin döküyor.

Boone kendisine kötü davranıldığını hissettiğinde böyle tepki veriyor. Benim koca bir yalandan ibaret olduğumu anladığında ne yapacak?

Golf sahasının yerle bir edilmesi birkaç saat sürer. Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor; biralardan elden ele dolaşılıyor, hazır yemek getiriliyor ve itfaiyecilere antrenman yapımları için bol bol fırsat veriliyor. Yani benim dışımda herkes. Boone benimle ilgileniyor ama sırrım yüzünden kalbim hasta.

Boone Price ve kardeşleri için iki arada bir derede kalmak yoktur. Onlar için dünya siyah ve beyazdan ibarettir. Ya onlarla birliktesinizdir ya da onlara karşısındırsınız.

Peki ya ben? Bunu yapamam. Eskisi gibi devam edemem.

Boone için ıldıırıyorum. ılgınlığın altını iziyorum. İlişkimizle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Bir hafta içinde onu müşteri olarak kabul etmemden, bekaretimi aşırı bir aceleyle ona fırlatmama geçtik. Onun züccaciye dükkanındaki bir boğa olduğu ve istediğini aldığı gerçeğini tamamen unuttum ve eğer beğenmezseniz, çok kötü. Ben hala deliyim.

Ama bu sağlıklı değil. Diğer insanların duygularını bu kadar umursamayan biriyle birlikte olabilir miyim bilmiyorum.

Dahası, insanların kendi köklerine bakışından bu kadar nefret eden ve benim k  klerimden de nefret edeceğinden emin olan biriyle birlikte olabilir miyim bilmiyorum.

Gün ilerledikçe sessizleşiyorum ve Boone eğlenmediğimi fark ettiğinde, ikram edilen yemeklerden dolayı karnımın ağrıldığını söylüyorum. Gerçek şu ki, bir lokma bile yemedim. Yiyemedim. Midem mutsuzluktan düğümlendi.

Tatlı tatlı ilgileniyor, bana su getiriyor ve omuzlarımı ovuyor ama ben sadece kaçmak istiyorum. Boone'dan beni evine götürmesini rica ediyorum, böylece arabamı alıp eve d  nebileceğim. Dört erkek kardeşini dehşete düşürerek hemen kabul ediyor. Birkaç alaycı hakarete bulunduktan sonra Boone beni kamyonetine geri götürüyor ve karavanına doğru yola   ıkıyoruz.

Evine döndüğümde benimle ilgilenmek istiyor ama ben yine işimden ve hastalığımdan bahsediyorum. Sanki gitmemi istemiyormuş gibi kararsız görünüyor ama sonunda pes ediyor. Küçük, köhne arabama biniyorum ve bunu yaparken kendimi daha da büyük bir başarısızlık gibi hissediyorum. Ayrılırken dikiz aynasından ona el sallıyorum, hissetmediğim bir neşeyi taklit ediyorum.

Boone'u ne kadar sevsem de, işler   irkinleşmeden bu ilişkiyi bitirmeliyim. Bunu yapamam. Yapamam. Artık komisyonun bile bir önemi yok. Para harika olsa da, kalp ağrısına değmez - hem benim hem de Boone'un bir domuza ruj sürmekle eşdeğer bir emlakçı olduğumu fark ederse nasıl hissedeceği. İstediğim gibi giyinebilirim, sesimi eğitebilirim, saçımı d  zeltebilirim ve kendimi daha lüks göstermek için her şeyi yapabilirim . . ama günün sonunda ben hala Reba Lee Smithfield, karavan parkı s  pr  nt  s   ve hamburger   eviricisiyim.

Eve dönüş sonsuz gibi görünüyor ve Boone'un beni takip edecek kadar endişelenmediğinden emin olmak için dikiz aynamı izleyecek kadar paranoyaklaşıyorum. Bu en kötüsü olurdu. Ama arkamda kimse yok ve karavanımın önüne çekiyorum.

Wynonna ben daha içeri giremeden kapıyı açıyor. "Dostum, nerelerdeydin? Kabul   dememi bugün göndermem gerekiyor!"

Lanet olsun. İhtiyacım olan son şey Wynonna ve onun   niversite sorunlarıyla uğraşmak. Kız kardeşimi seviyorum ama   niversiteye gidecek paramızın olmaması beni en az Boone'la olan ilişkimin yalan olması kadar strese sokuyor. "  demeyi göndereceğim, merak etme." Hesabımızı epeyce

zarara sokacak ama cüzdanımda sakladığım birkaç dolar var.

Maaş gününe kadar idare ederiz. Umarım. Pazartesi arayıp daha fazla plazma bağışlayıp bağışlayamayacağımı soracağım.

Karavana girdiğimde Wynonna bana tuhaf bir bakış attı. "Ceketinin nesi var? Bütün gece dışarıda mıydın?"

"Farah beni film izlemek ve kızlar gecesi yapmak için davet etti," diyorum ve hemen bir yalan uyduruyorum. "Biraz fazla margarita içtim ve kendimi onun kanepesinde buldum."

"Ve ... arkadaşınızın evine takım elbise ve emlakçı topuklu ayakkabılarınızla mı gittiniz?" Kaşları birbirine yaklaştı.

"Önceden birkaç içki içmek için bir kulübe gittik. Farah'ın erkek arkadaşları arasında olduğunu söylemiştim." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Çantamı yere bırakıp bir şişe su almak için mutfağa yöneldim, sanki tüm bunlar önemli bir şey değilmiş ve normalde her hafta sonu tüm gece dışarı çıkıyormuşum gibi. "Kulüpte adamın biri üzerime içki döktü ve bu yüzden ceketimin önünde bu havlu var."

"Vay canına, kulağa cehennem gibi geliyor." Ben suyumdan bir yudum alırken Wynonna kollarını kavuşturup tezgâha yaslanıyor. "En azından eğlendin, değil mi?"

"O kadar da eğlenceli değildi," diye yalan söylüyorum. Bu noktada, o küçük beyaz yalanlar üst üste biniyor. "Böyle şeyler yüzünden hiç dışarı çıkmıyorum." Bir de hafta sonlarının çoğunu çalışarak geçiriyorum. Yine de önemli değil. Bu hafta sonu ne yaptığımı bilmemeli. Küçük kız kardeşimi seviyorum ama bir müşteriyle yatmak gibi aptalca ve bencilce bir şey yaptığımı bilmesine izin veremem.

Sırf yakmak için bir golf sahası satın alacak kadar gülünç derecede zengin bir müşteri, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Gidip duş alacağım," diyorum kız kardeşime hızlı bir gülümsemeyle. "Ondan sonra yemek yiyip biraz televizyon izlemek ister misin? Üniversiteye başladıktan sonra çok az kalacağı için biraz kaliteli kardeş zamanı geçirelim mi?"

Wynonna gözlerini deviriyor. "Yurtta kalacak değilim ya," diyor sesinde hüznü bir tonla. "Yine de takılmak için bolca vaktimiz olacak."

İçimde mutsuz bir suçluluk dalgası hissediyorum. "Keşke yurtta kalabilseydin Wynonna, gerçekten isterdim. Ama masraflar ..."

"Biliyorum." Bana parlak bir gülümseme veriyor. "Üniversiteyi halledebiliriz ama o kısmı değil. Anlıyorum."

Hiçbir üniversiteyi sallayamayız ama bunu bilmesine gerek yok. "Doğru."

"Unutmadan, bir hafta sonra Pazartesi günü babamı ziyarete gideceğim. Gitmek ister misin?"

Donup kaldım. "Huntsville'e mi gidiyorsun?"

Hevesle başını sallıyor. "Onunla telefonda konuştum ve yakında şartlı tahliye olabileceğini söyledi. Gidip onunla seçenekleri tartışmamı istedi."

Babam. Keşke sohbet sırasında adı geçtiğinde tiksinti dışında bir şey hissedebilseydim. Wynonna ona pembe gözlüklerle bakıyor ama ben onu olduğu gibi hatırlıyorum. Karl Smithfield kötü bir ayyaş, daha kötü bir baba ve inanılmaz derecede karanlık biriydi. İyi halden dolayı hapisten erken çıkacağından şüpheliyim. Silahlı soygun ve ağır saldırı suçlarından aldığı yirmi iki yıllık cezanın altı yılını yattı. Keşke her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Karl bir benzin istasyonunu soydu çünkü bira ve sigara istiyordu ama ikisini de alacak parası yoktu.

Bu kötü bir şey olsa da, sarhoş ve kaba olması dışında hiçbir geçerli nedeni yokken görevliyi öldüresiye dövdü. Tüm suçu annemin üzerine atmaya çalıştı çünkü annem onun maaş çekiyle ayrılmıştı. Annemden ayrıldığı için nefret etsem de, bakması gereken iki genç kızı olduğunu bildiği ve yine de yozlaşmış bir pislik olmaya karar verdiği için ondan daha çok nefret ediyorum. "Seçenekler mi? Ne tür seçenekler?"

Wynonna omuz silkiyor. "Bilirsin, dışarı çıktığında nereye gideceğini." Tiksintimi gizlemeye çalışıyorum. "Yani buraya geri mi dönecek?"

"Bu onun karavanı, değil mi?" Kız kardeşimin gözleri kocaman oldu. "Ve o bizim babamız."

Buradan defolup gitmemiz için bir sebep daha. "Onun buraya dönmesini istemiyorum Wynonna. Kendi başımıza gayet iyiyiz." Bu da başka bir yalan ama yine de ikimizin baş başa kalmasının sevgili babamın tekrar ortaya çıkmasından daha iyi olacağına inanıyorum.

Ayrıca, Boone ile ilişkim varken eski mahkum babamın etrafta olmasını istemem.

"Haksızlık ediyorsun," diyor Wynonna, odasına doğru fırlayarak. "O hâlâ aileden biri! Aile her şey demektir!"

Ona katılmıyor değilim ama babamı da artık ailenin bir parçası olarak görmüyorum. Son altı yıldır sadece ben ve Wynonna varız. Başka kimse sayılmaz.

Ben de korkunç bir ablayım çünkü Boone'u düşünüyorum ve ablamın arkasından onu görmek için nasıl gizlice dolaştığımlı. Ne kadar "aile" dşknym.

Bunu yapamam. Çok fazla yöne çekiliyorum ve bir şeyler vermek zorundayım.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Boone

Bir hafta sonra

Benden kaçıyor.

Ivy'ye son bir haftada yüzüncü kez mesaj atıyorum. Ne yapıyorsun, bebeğim? Benim için hiç evin var mı? Bu noktada pek bir yanıt beklemiyorum, ama elimde değil ama denemeye devam ediyorum. Böyle inatçıyım. Cevabı hemen geldi ve olumsuzdu, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Ivy: İşler şu anda çok yoğun. Kusura bakma. Sana sonra mesaj atarım.

Tabii ki yapacak. Ona her mesaj gönderdiğimde, e-posta, telefon, mesaj ya da aklıma gelen başka bir yolla olsun, cevabı bu oluyor. Her zaman çok kibar davranıyor ama beni kendinden uzaklaştırıyor. Benim için hiç zamanı yok. Beni hiç aramıyor; onu arayan, dikkatini çekmeye çalışan hep ben oluyorum. Benimle iletişime geçmesini bekleseydim?

Hala bekliyor olurdum.

Ivy'yi korkutmuş olmalıyım. Belki de ona nişanım demek onu korkutmuştur. Belki de kardeşlerim ona karşı hıyardı, öyle görünmese de. Geçen hafta boyunca nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalıştım. Belki seks kötüydü?

Hayır. Onun dünyasını salladım. Her seferinde en az iki kez.

Sonuç olarak, artık arkadaş canlısı değil ve bunu düzeltmem gerekiyor.

Ben de ona mesaj attım, çünkü hayır cevabını sevmiyorum.

B P: Meşgul olduğunu anlıyorum ama bugün Cumartesi. Ivy: Cumartesi günleri hala müşterilerim var.

B P: Sadece ... bu müşteri değil mi?

Ivy: Şu anda biriyle birlikteyim ama bu gece eve döndüğümde senin için başka bir ev araştıracağım!

Evleri sormadığımı biliyorsun, Ivy. Sen ve ben hakkında soruyorum.

Ivy: Bu gece sana mesaj atarım.

İç çekiyorum, çünkü o da neredeyse benim kadar inatçı. Neredeyse.

B P: Olgun yetişkinler gibi davranıp bunu konuşamaz mıyız? Ivy: Kesinlikle! Bu gece sana bir mesaj göndereceğim.

B P: Neden bunu tartışmak için buluşmuyoruz? Ivy: Kız kardeşimle yemek yiyeceğim.

B P: Harika, onunla tanışmayı bekliyordum.

Ivy: Yapamam, Boone. Üzgünüm, yapamam. B P: Şimdi benden nefret falan mı ediyorsun?

Ivy: Hayır!

Ivy: Hiç de öyle değil.

Ivy: Sadece biraz karışık. Daha fazlasını söyleyemediğim için üzgünüm.

Ben de bebeğim. Ben de.

Telefonumu bir kenara fırlatıyorum, konuşmanın gidişatına sinirleniyorum. Normalde Ivy'yi birkaç dakika içinde kazanabilirim - peki beni görmek bile istemeyecek kadar onu rahatsız eden şey nedir? *Bu karmaşık durum* bana kesinlikle hiçbir şey söylemiyor, bir şey olduğu ve benimle bu konuda konuşmak istemediği dışında. Bir an düşündüm ve sonra bir kez daha mesaj attım.

B P: Hamile misin?

B P: Biliyorum, lastik kullandık ama kazalar olur.

Ivy: Ne oldu? Hayır!

Adet mi oldun?

Ivy: Bunu seninle tartışmayacağım ve senden kaçmamın nedeninin hormonal olduğumu mu ima ediyorsun?

B P: O zaman benden kaçıyorsun. Ve bütün hafta boyunca bana bunun iş olduğunu söylüyordun.

Sessiz. Öyle olacağını biliyordum. Ivy yüzleştirilmekten nefret eder. Ve bir şekilde, aslında benden kaçtığını itiraf etmesi işleri daha da kötüleştiriyor. Neler olduğunu anlamalıyım ki düzeltebileyim. Ivy'ye karşı korumacılık duygusu içimde dalgalanıyor. Kimse kadınıma bulaşmasa iyi olur.

Aslında bebek olmadığı için biraz üzgünüm. Ivy'nin karnının benim çocuğumla yuvarlak olduğunu hayal ediyorum ve . . . Hoşuma gidiyor. Tabii ki ilişkimiz için henüz erken ama Ivy benim bebeğime hamile mi? Ben buna varım.

Tabii önce benimle konuşmasını sağlamalıyım.

Birkaç gün sonra Ivy'nin engellerini nasıl yıkacağıma dair bir fikir edindim. Tamamen sessizdi ve beni şehvetten çıldırtıyordu ama ben sabırlı bir adamım.

Tamam, aslında değilim, ama ben hesapçı bir adamım. Ve bir plana ihtiyacım var. Sonunda Pazartesi günü Clay bana bir mesaj gönderdi.

Clay: West Tx'deki yeni sondaj sahasında takım elbiselerle toplantı.

Yarın sabah 8'de. Orada olman gerek.

Ona tüm kardeşlerimizin orada olması gerektiğini, çünkü çoğunluk hissesi bende olsa bile şirketin hepimize ait olduğunu yazacaktım. Ama mesaj atmaya başladığımda aklıma bir fikir geliyor. Ivy masasının arkasına barikat kurmuş, işi gerekçe gösteriyor.

Sadece onu işten uzaklaştırmalıyım.

Ivy'nin ofisine gidiyorum. Lobide birkaç müşteri var, süslü sandalyelerde sıralanmış oturuyorlar ve kahvelerini yudumluyorlar. Bir tanesi takım elbiseli ve *Forbes* dergisi okuyor. İki aylık bir sayı. Bunu biliyorum, çünkü kapakta benim yüzüm var, kardeşlerimle birlikte birçok teçhizatımızdan birinin önünde balyozlarla poz veriyoruz. Fotoğrafın biraz aptalca olduğunu düşünmüştüm ama olsun. Yine de bu nişastalı, kibirli takım elbiseli adamın dergimi okuduğunu görmek eğlenceliydi. Sayfayı çevirmeden önce bana şöyle bir bakıyor.

Resepsiyonist başını eğip bana şaşkın bir bakış atıyor, sanki beni tam olarak anlayamamış gibi. Sanırım Ivy'nin saçıma yaptığı numara işleri düşündüğümünden daha iyi hale getirdi. Bir de bugün üstüm başım kir içinde değil.

Kadınım kur yapmaya çamur içinde gelmenin kötü bir davranış olacağını düşündüm. "Ivy'yi görmeye geldim."

"Korkarım şu anda burada değil," diyor kadın, kalemini ve not defterini eline alarak. "Randevunuz var mıydı?"

"Sayılır."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Kimin geldiğini söyleyeyim?" "Oh, bekleyeceğim."

Ağzı açılıp tekrar kapanıyor ve sanki bu seçimi onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ne kadar kalacağından emin değilim-"

"Sorun değil." Lobideki sandalyelerden birine geçip koltuğa uzanıyorum, bacaklarımı açıp rahatlıyorum. Beklemeye hazırım.

Ivy buradaysa, bir noktada gelip benimle yüzleşmek zorunda kalacak. Gelmezse de, tekrar içeri girdiğinde karşılaşırız. Her iki durumda da, bugün Ivy'yi görecekim.

Artık hayır cevabını kabul etmiyorum.

Ben oturduktan yaklaşık yarım saat sonra ön kapı açılıyor ve solgun, yorgun görünümlü Ivy elinde bir yığın broşürle içeri giriyor. Hemen ayağa kalkıyorum ve beni görünce güzel yüz hatlarında bir şaşkınlık belirliyor. "Boone! Burada ne işin var?"

"Sana bir koltuk getiriyorum," diyerek onu kolundan tutup sandalyeme doğru götürüyorum. Hasta görünüyor. Sağlıksız. Yüzünde bir ter pırıltısı var ama aynı zamanda onu hiç görmediğim kadar solgun ve kalbim onun için endişelenmekten göğsümden fırlamak üzere. Beni bu yüzden mi itiyordu? Hasta mı? "Neler oluyor, Ivy?"

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. "Devam mı ediyorsun?"

"Neden bayılmaya iki adım kalmış gibi görünüyorsun?"

Bir elini alnına götürür. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece biraz kraker yemem ve meyve suyu içmem gerekiyor."

Bu garip bir şekilde özel. "Kan falan mı bağışladın?"

"Ya da başka bir şey." Sanki tüm gücü tükenmiş gibi bana doğru sarkıyor.

Endişe göğsüme çarpıyor. Çok kırılgan ve bana yaslandığı ağırlık hafif. Panik içindeyim, çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bu halde görünce kendimi çaresiz hissediyorum. Ama param var ve param olduğu sürece ona mümkün olan en iyi bakımı yapacağım. Onu kucağıma alıp hemen kamyonetime doğru yola çıkıyorum. "Sıkı dur bebeğim. Senin için her şeyi halledeceğim."

Taksinin kapısını açıp onu yavaşça içeri soktuğumda Ivy küçük bir itiraz sesi çıkarıyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

Onu bağladım, kapıyı yavaşça kapattım ve sonra kamyonetimin diğer tarafına koştum.

"Boone," diyor ben arabaya atlarken. Biraz daha doğruluyor, artık o kadar korkutucu solgun görünmüyor. "Ciddiyim. Nereye gidiyoruz?"

Kamyoneti çalıştırıp kükreyerek otoparktan çıkarken ona "Hastane," dedim. "Sana bakmaları için onlara lanet olası bir kanat almam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Beni şaşırtarak gülüyor ve eli koluma dokunuyor. "Sana söz veriyorum, ben iyiyim. Beni Starbucks'a götürsen daha iyi olur."

hastane."

Ona şöyle bir bakıyorum. Yüzüne biraz renk gelmeye başlamış ve dudaklarında bir gülümseme belirtisi var ama yine de oldukça solgun ve bitkin görünüyor.

Kararsız kaldım ama yakındaki bir Starbucks'a girip bana söylediği içeceği sipariş ettim. Sonra da sırf ihtiyacı olduğu için birkaç kurabiye daha sipariş ediyorum. Vitrine yanaşıyoruz ve kredi kartımı kıza fırlatıyorum, içecekleri ve yiyecekleri kapıp aceleyle Ivy'ye uzatıyorum. Bir kurabiyeden birkaç ısırik alıp buzlu kahvesini yudumlayana kadar rahatlamıyorum ve bana daha büyük bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim."

"İyi misin?" Kalbim sanki dehşet içinde hiç durmayacakmış gibi atıyor. Dudakları artık solgun yanaklarıyla aynı renkte değil, bu iyi bir şey.

"Oraya geliyorum," diyor ve bir yudum daha alıyor. "Başka birinin siparişini alabilmesi için arabaya servis bölümünden çıkmak isteyebilirsiniz."

Dikiz aynasına bakıyorum ve binanın etrafında yılan gibi uzanan bir kuyruk ve sabırsız bir sürü insan var. Ama Ivy'nin bir kurabiyeye daha ihtiyacı olabilir diye henüz gitmek istemiyorum. Kartımı vitrindeki kıza uzatıyorum. "Diğerlerininkini de öde. Benden olsun."

"Ah, Boone," diyor Ivy ve sesinde yumuşak bir ton var, sanki bu insanlara bir fincan kahveden daha önemli bir şey almışım gibi. "Seni koca yumuşak."

Kamyonu park ettim. "İyi olduğundan emin olana kadar gitmiyorum. Biraz daha kahve ister misin? Biraz daha kurabiye? Çörek?"

Başını yavaşça sallıyor. "Sana söz veriyorum, şu anda gayet iyiyim."

Buna henüz inandığımdan emin değilim, ama vitrindeki kız bana kartımı geri verdiğinde, sanırım Ivy'ye dönmeden önce oyalanmak için daha fazla nedenim kalmadı.

Belki de ona geri dönmemeliyim. Ona düşünceli bir bakış attım ve bana çok tatlı bir şekilde gülümsedi, sanki bütün hafta boyunca beni başından savmamış gibi. Sanki taşaklarımı morartmamış ve bir çuval dolusu endişe vermemiş gibi. Sanki içmek için mocha java gibi bir şeyi olduğu için her şey yolundaymış gibi. Ve sonra . . . ne? Onu işine geri götürdüm ve o beni görmezden gelmeye devam mı etti?

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum ve kredi kartımı cüzdanıma geri koyuyorum, camdaki kıza bahşiş olarak elli dolarlık bir banknot veriyorum ve sonra sessizce uzaklaşıyorum.

"Kahve için minnettarım Boone, her ne kadar gerekli olmasa da."
Ivy'nin sesi sıvı bal gibi, pürüzsüz, hoş ve tatlı. "Çok düşüncelisin."

"Sadece işimi yapıyorum," diyorum kayıtsızca ve arabayı park yerinden çıkarıp caddeye sürüyorum.

"Sanırım ofise giden sapağı kaçırdınız," diyor bana kibarca, ön camı işaret ederek. "Yine de bir sonraki sokaktan gidebilirsiniz."

Ben kullanmıyorum. Ne o sokağa girdim ne de ondan sonrakine. Sadece sürmeye devam ediyorum ve otoyola döndüğümde şaşkın bir ses çıkarıyor.

"Boone? Nereye gidiyoruz?"

Önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum, sanki haftanın her günü bir kadını kaçırmışım gibi. Araba sürerken ona bakma bile. "Seni Batı Teksas'a götürüyorum."

"Ne? Yapamazsın!"

"Benim bakış açım göre yapabilirim gibi görünüyor."

"Boone!" Öfkeli bir ses çıkarır ve elini ön konsola vurur. "Beni ofise geri götür! Hemen şimdi!"

"Hayır."

"Ne demek *hayır*?"

"Yani..." Ona tembel bir bakış attım. "Hayır."

"Benimle öylece çekip gidemezsin! Dizüstü bilgisayarım hâlâ ofiste. Çantam da! Yanımda sadece telefonum vardı-"

Her türlü mutsuz sesi çıkarmasına izin veriyorum ama sürmeye devam ediyorum. "Beni öylece götüremezsin!"

Tekrar ona bakıyorum. "Sanki ben yapmışım gibi görünüyor."

Gözleri şimdi öfkeyle parlıyor. "Bu hiç komik değil, Boone. Ben ciddiylim. Bu adam kaçırma."

"Hayır, değil."

"Tanrım, çok sinir bozucusun! Evet, bu adam kaçırma! Sana inanmıyorum!"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Benimle geleceğini söylemiştin." "Ne zaman söyledim bunu?"

Kolay olmasa da gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Öfkeli olduğunda çok tatlı oluyor. "İstediğim her yerde sakso çekebileceğime dair kesin bir söz verdiğini hatırlıyor gibiyim. Her zaman. Her yerde."

Şok nefesi uzun ve alçak.

"Batı Teksas'ta istiyorum. Kulelerimden birinde. Merak etmeyin, özel olacak. Yeni bir kuyunun sondajını denetlemem gerekiyor. Yeni bölgede çok fazla üretim var, bu yüzden komşu arazide bir kuyu açacağım. Seni de yanımda getirebilirim diye düşündüm."

"*Sana sakso* çekmemi istediğin için mi?"

"Hayır, çünkü arkadaşlığınızı seviyorum." Düzgün davranmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sırtışımanın yüzüme yayıldığını hissedebiliyorum. "Oral seks sadece bir ekstra."

"Boone, *lütfe*." Sesi şimdi yumuşak ve yalvaran bir hal alıyor. "Bu öğleden sonra müşterilerim var. Evlerini satmayı konuşmak için biriyle buluşmam gerekiyor-"

"Benimle birlikte evlere bakmayacağınıza göre bu çok ilginç."

Ivy sessizleşiyor.

Şimdi tuzağa düştü. Sabırla bekliyorum, çünkü bütün hafta istediğim açıklamayı almaya kararlıyım.

Küçük bir iç çeker. "Sen ve ben, biz ..." "Karmaşık mı?" Sertçe söylüyorum.

"Evet. Hayır. Yani, bizim bir şey olmamamız gerekiyor."

"Kim demiş?"

Ivy alnını ovuşturuyor ve ben de kurabiye paketini ona doğru itiyorum. "Bir tane daha ye."

"Çok dik kafalısın."

Yanlış değil.

"Ve bir zorba," diye ekliyor.

Muhtemelen yanlış da değil. "Bununla nereye varacağız?"

"Ugh! Çok sinir bozucusun, Boone! Ciddiyim! Neden beni dinlemiyorsun? Burada seninle olamam. İşe geri dönmem gerek!" Sesi yalvarmaya dönüşüyor ve elini tekrar koluma koyuyor. "Lütfe."

Neredeyse çalışıyor. Neredeyse. "Ve sonra beni arayacaksın, değil mi?" "Elbette," diye hemen kabul ediyor.

"Fırsatını bulur bulmaz." Evet. Bir keresinde buna kanmıştım. Ivy bu arabadan indiği anda beni bir daha asla görmeyeceğini biliyorum. Onu ürküten ya da kızdıran bir şey yaptım ve bunu düzeltebilmek için hangisini yaptığımı bulmam gerekiyor. "Tıpkı bu haftanın geri kalanı gibi, değil mi?"

Ivy sessiz.

"Bak Ivy, ben pek çok şey olabilirim ama aptal değilim, tamam mı? Benden kaçtığını ve numara yapmaya çalıştığını biliyorum. Kaçmana neden olacak ne yaptım bilmiyorum ama cevap alamamaktan bıktım. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Uzun bir süre boyunca kamyonun kabinindeki tek ses, lastiklerin altından geçen otoyolun bitmek bilmeyen ritmi ve klimanın hafif uğultusudur.

Bir süre sonra "Karışık bir durum," diyor. "Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim." "Ben de anlatabilmeni isterdim."

"Lütfen beni geri götürebilir misin?"

"Eğer yaparsam, seni bir daha görebilecek miyim?"

Uzun bir süre duraklıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Lanet olsun. Yaptığım şey o kadar kötü ki durup paramı isteyip istemediğini düşünmek zorunda mı? Kahretsin, ona her şeyi teklif ediyorum - sadece süslü bir ev için komisyon değil, orada benimle karım olarak yaşama şansı. Cüzdanım, yani her şeyim onun olacak.

Ve bunu düşünmek zorunda mı?

"Etrafta olmak için o kadar kötü müyüm?" Bilmek zorundayım. Benden tiksindiği düşüncesi içimi acıtıyor. Onun için deli oluyorum ve bunun karşılıklı olmayabileceğini düşünmek beni öldürüyor.

Ivy şaşırması gibi bir ses çıkarır. "Bu sen değilsin-"

"Öyle değil mi? İlk fırsatta beni ekiyorsun. Benimle takıldığın için pişmanlık duyuyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Bu doğru değil." Eli tekrar dizime gitti. "Eğer aramızda bir sorun varsa, o da sana biraz fazla bağımlı olmamdır."

Hiç mantıklı konuşmuyor. Gözlerimi tekrar yola odaklamadan önce ona bakıyorum. "Bu nasıl bir sorun olabilir?"

"Bu benim için bir sorun. Bırakın saplantılı bir ilişkiyi, şu anda hayatımda bir ilişki için bile zamanım yok."

"Sahip olduğumuz şeyin saplantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seni bir haftadır tanıyorum ve şimdiden pantolonuma girdin. Bunun hızlı bir hareket olduğunu söyleyebilirim. Ve ilk ev ziyaretimizde kafanı bacaklarımın arasına sokmuştun."

Dudaklarımı yalıyorum, çünkü onu tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Başımı bacaklarının arasına koymayı özledim, Ivy. Şu an oraya koysam

sürüş için gözlerime ihtiyacım yoktu."

Biraz nefes alıyor ve bacakları koltuğun üzerinde kayıyor. Uzun eteklerinden birini giymiş, vücudu dizlerine kadar örtülü. Sanırım kısa etek giyen bir tek ben varım. Vay be, hoşuma gitti. Belki de bana söylediği doğrudur. Belki de çok hızlı atlamaktan korkuyordur. Bunu anlayabilirim.

Sadece denemek için elimi dizine koydum. Bir süre sonra elini benimkinin üzerine koydu ama çekmeye çalışmadı. Sanırım yalan söylemiyor ve dokunuşumdan hoşlanıyor. Başparmağımı kalçasının yumuşak derisinde gezdiriyorum. "Bu hafta seni özledim. Hem de çok."

Ivy'nin eli benimkini okşuyor. "Ben de seni özledim. Bundan nefret ediyorum. Öylece çekip gidebilmek ve artık seni düşünmemek istedim. Ama bu olmadı. Sonunda sürekli seni düşünmeye başladım."

"Ama yine de beni aramadın."

Kıkırdıyor. "Bu ilişkide inanılmaz derecede inatçı olabilen tek kişi sen değilsin."

Ve sonra memnun oluyorum, çünkü o buna ilişki diyor. Belki de savunmasını kırıyorumdur. "Batı Teksas'a yapacağımız bu geziye benimle gelmeni istiyorum. Sadece bir gecelik olacak ama benimle gelmeni istiyorum."

"Sana oral seks borcum olduğu için mi?"

Başparmağımı dizinin iç kısmında gezdiriyorum. "Aslında sadece senin etrafında olmak istiyorum. Ama evet, sakso için olduğunu söyleyebiliriz." Güldüğünde, ileri atılıyorum. "Müşterilerini ara. Onlara bugün gelemeyeceğini söyle."

"Çantama ihtiyacım var-"

"Sen değil. Her şeyi ben hallederim."

Kıpırdıyor ve kremisi tenini elimin altında bir okşayış gibi hissediyorum. Parmak uçlarımı kalçasının iç kısmına sürüyorum, elimi daha yukarı kaldırırsam beni itip itmeyeceğini merak ediyorum. "Bu öğleden sonra buluşmam gereken iki müşterim var-"

"Onlara başka bir tarihe ertelemeniz gerektiğini söyleyin." "Biri onları altımdan çekip alacak."

"Müşterilerinize, başka biriyle gitmezlerse, kapanışta onlara ücretsiz bir araba vereceğinizi söyleyin."

Ivy kekeliyor. "Onlara bedava araba veremem! Ben-"

"Onlara bedava araba vereceğim. Onlara hiçbir şey vermek zorunda değilsin. Sen benim kadınımsın ve ben seni çalışıyorum, bu yüzden en

azından

iş güvende." Parmağımı kalçasına vuruyorum. "Ara onları."

"Bu gerçekçi değil, Boone."

"Artık gerçekte yaşamak zorunda kalmayacağım kadar param var, yoksa fark etmedin mi?" Ona sırtıyorum, elim kalçasında sahiplenici bir şekilde duruyor. "Geçen hafta iki milyon dolarlık bir evi çok boktan olduğu için geri çevirdim."

"Ödeyeceğin paraya göre berbattı," diye itiraf ediyor ve telefonunu çıkarıyor. Tereddüt ediyor ve sonra iç geçiriyor. "Bunu yaptığımı inanmıyorum."

"Sevindim," diyorum ona ve tekrar kalçasını okşuyorum. Çevirirken bile titriyor ama elimi itmiyor. Sanki orayı seviyor gibi.

Sanırım, tüm itirazlarına rağmen, Ivy bana ait olmaktan hoşlanıyor.

Bir müşterisini arıyor ve bana doğru gergin bir gülümseme fırlatıyor. "Merhaba, Bay. Thompson mı? Ben Ivy Smithfield, Three Jacks Emlak'tan. Dinleyin, çok üzgünüm. Bugün ilerleyen saatlerde gidip birkaç eve bakmamız gerektiğini biliyorum ama korkarım bir işim çıktı ve öğleden sonra gelemeyeceğim." Duraksıyor, diğer uçtaki adamı dinliyor. Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirliyor. "Biliyorum. Anlıyorum. Evet, profesyonelce değil ama korkarım gerçekten bir işim çıktı."

"Ona bedava bir araba vereceğini söyle," diye mırıldandım.

Bana sinirli bir bakış fırlatıyor, telefona odaklanmış durumda.

"Anlıyorum Bay Thompson. Evet. Evet. Evet." İçini çekti. "Evet. Evet, anlıyorum."

Adam onu gerçekten beceriyor olmalı. "Ona arabayı vereceğini söyle," diye tekrarlıyorum, dikkatini çekmek için kalçasını okşuyorum.

Bana karşı kıpırdanıyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor.

"Araba," diye tekrarlıyorum.

"Bay Thompson," diyor ve sesinde aletimi sertleştiren nefes nefese bir nota var. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum ve bunun alışılmadık olduğunu biliyorum, ama bugün ortaya çıkan randevu? Söz konusu kişi, benimle sözleşme imzalamaya devam ederseniz, kapanışta ücretsiz bir otomobil teklif ediyor." Sessizlik. "Evet. Bir araba. Ne tür bir araba?" Çaresizce bana bakıyor.

"Ne isterse," diyorum ona. Kadınıma bağırmayı bıraktığı sürece Bentley istemesi umurumda değil.

"İstedığınız herhangi bir tür," diye kekeliyor telefonda. "Evet, oldukça ciddiym. Evet, bunu yazılı olarak alabileceğinize eminim." Gırtlaktan bir kahkaha

boğazından kaçıyor. "Araba galerisi mi var? Onun gibi bir şey. Bu şekilde yeniden planlamanın uygunsuz olduğunun farkındayım ama müşterim bu yüzden bu teşviki sunuyor. Evet. Evet, söz veriyorum. Evet, söz veriyorum yalan söylemiyorum. Evet, sanırım ihtiyacınız varsa bir minivan alabilirsiniz." Bana doğru baktı.

Yavaşça başımı sallıyorum. Elim eteğinin daha yukarısına gidiyor ve kalçasını sahiplenerek tutuyorum. Yukarı çıktıkça teni daha yumuşak ve daha sıcak oluyor. Ve aletim de her santimde daha da sertleşiyor.

"Anlıyorum. Evet, bana bir e-posta gönderin ve gelecek hafta başı için yeniden plan yapalım, söz veriyorum. Ben de sana araba hakkında bilgi veririm. Evet, söz veriyorum şaka yapmıyorum." Biraz güldü. "Anlıyorum. Garip ama bu çok cömert bir müşteri. Evet. Anlayışınız için teşekkür ederim, Bay Thompson." Telefonu kapattı ve bana baktı. "Umarım araba konusunda ciddisinizdir."

"Tabii ki öyleyim. Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü o adamın mutluluktan ağlayacağından oldukça eminim." "Sana bağırmayı kesmesini istedim."

Ivy başını hafifçe sallıyor. "Piyasadaki en pahalı minivanı bulmaya çalışacağının farkındasın, değil mi?"

"Umurumda değil. Onun işini kaybetmediğin sürece."

Gülüyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Alacağın minibüsün komisyon açısından benim alacağımdan çok daha pahalı olduğunun farkında mısın? O çok düşük gelirli, HUD konutları. Banka aracılığıyla seksen bin dolardan fazlasını almaya hak kazanırsa şanslı sayılır." Pencereden dışarı bakıyor. "Yine de altı çocuk."

"O zaman adama büyük bir minibüs almalıyım," diyorum. Adamın işine yarayabilir gibi görünüyor.

"Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?" Ivy bana bakıp gülümsüyor.

"İstedığimi elde ettiğim sürece deli olup olmamam umurumda değil."

"Ve sen ... istiyorsun." diye soruyor.

"Ne istediğimi biliyorsun." Elimi eteğinden daha da yukarı itiyorum ve seksini avuçluyorum. Kahretsin, külotunun altından ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Ve verdiği küçük şok nefesi ve kalçalarını elimin etrafında sıktığı gerçeği? Daha da iyi. "Sana doyamıyorum, Ivy. Tüm eyalet için minibüs almam gerekse bile, bu tüm zamanını çalacağım anlamına geliyorsa bunu yapacağım." Parmaklarımı amında gezdiriyorum. Güzelce tıraş etmiş ve lanet olsun ki bu şimdiye kadarki en seksi şey değil.

"Aman Tanrım," diye inliyor ve eliyle kamyonun koltuğunu sıkıyor. Yine de elimi itmiyor. Sanki bir şeye tutunması gerekiyormuş gibi eli kapının üzerindeki tavuk çubuğuna gidiyor. "Araba kullanırken bunu yapmamalısın, Boone."

Muhtemelen haklıdır. Yola pek dikkat etmiyorum. Sıcak amı parmaklarıma değerken ve koltuktan kalkacakmış gibi kıvrılırken olmaz. Ve elimi çekmek istemediğim için . . . Sinyal lambamı yaktım ve hemen şerit değiştirerek en yakın çıkışa yöneldim. İleride bir tabela kümesi görüyorum ve servis yoluna çıktığımda yerel bir süpermarketin otoparkına yöneliyorum. Tırafiğin içinden geçerken her şey yaklaşık otuz saniye sürüyor, ama bu otuz saniye çok uzun.

Kamyonu park yerinin arkasında gıcırdatarak durdurup park ediyorum ve sonra Ivy'ye bakıyorum. Gözleri irileşmiş, teni kızarmış ve küçük, ağırbaşlı ceketinin altından meme uçlarının diken diken olduğunu görebiliyorum.

"Gel buraya, kucağıma otur," diye homurdanıyorum ve külotunun üzerinden onu sertçe okşuyorum.

Parmaklarımin altında onun küçük klitorisini hissedebiliyorum.

Ivy inliyor ama emniyet kemerini çözüyor. Bir sonraki anda bana doğru emeklemeye başlıyor ve ben de kollarımı beline doluyorum. Aynı anda gaza basıyorum ve koltuğum birkaç santim geriye kayarak ona üzerime tırmanması için yer açıyor. Eteği yukarı kalkıyor ama benim için sorun değil çünkü bu sayede amına daha fazla erişebiliyorum.

Saçları, tercih ettiği o gülünç derecede sıkı topuzlardan birinde ve ben onu çekip kurtarmak ve saçlarının gevşediğini görmek istiyorum. Onu soyunurken izlediğimden saçlarının binlerce küçük iğneyle tutturulduğunu biliyorum ve bu yüzden onları teker teker çıkarmaya başlıyorum. Diğer elimle külotunun içine girip ıslak kıvrımlarını okşuyorum.

Ivy haykırıyor ve sonra ağzı çılgınca, aç bir öpücükle benimkine yapışıyor.

İşte benim kızım. Bana aciliyetini göstererek liderliği ele almasına izin verdim. Öpüşmeyi o kontrol ediyor, dili benimkine karşı hareket ediyor ve klitorisini her okşadığımda yumuşak küçük çığlıkları artıyor. Tüm bunlar olurken, onu boşaltmaya ve biraz dağınık hale getirmeye kararlı bir şekilde saçından iğne üstüne iğne çekiyorum.

Yani, çok dağınık. İyi sikilmiş görünmesini istiyorum, çünkü bunu onda görmeyi seviyorum.

Klitorisine fiske vurup başparmağımla ovarken bana karşı titriyor. Kalçaları elime yapıştı ve alt tarafımı ısırıldı.

dudak. Aletim sertleşiyor, ama bu onunla ilgili - onu sahiplenmek, onu benim yapmak, düzenli olarak onun için hissettiklerimin onda birini hissetmesini sağlamak. Benim ihtiyaçlarım önemli değil, önemli olan tek şey Ivy.

Boğazından küçük bir çığlık kaçıyor ve yüzünü benimkine bastırmak için öpücüğü kesiyor. Kalçaları elime doğru bastırıyor ve vücudundaki küçük titremelerin bana yakın olduğunu, çok yakın olduğunu söylediğini hissedebiliyorum. Sonra saçları ellerimin üzerine dökülüyor, nihayet sıkı sınırlarından kurtuluyor. Bir avuç dolusu tutuyorum ve onu iki katına çıkarırken tutuyorum, amını yenilenmiş bir hızla çalıştırıyorum. Parmaklarım kayganlığının içinde kayıyor ve başparmağımı klitorisinin üzerine koyup ovuştururken bile bir tanesini derine batırıyorum.

Elleri gömleğimi pençeliyor ve ciğerlerindeki hava patlıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve ben onu parmaklarımla becerirken çılgınca elime sürtünüyor. İşte benim kızım. Ondan istediğim şey bu - yoğunluk. Terk ediş. Tutku. Hepsini istiyorum. Boynunu öpüyorum, parmaklarımla içine pompalarken dişlerimi yumuşak teninde gezdiriyorum, onu doruk noktasına doğru çalıştırıyorum. "Benim için gel, Ivy. Elime boşal. Parmaklarımin her yerine boşal. Sahip olduğun her şeyi bana ver."

Haykırıyor ve bana doğru eğiliyor ve amcığı parmağımın etrafında sıkıca kenetleniyor, onu sağmaya çalışıyor. Yine de Sarmaşık'ımı tanıyorum ve klitorisini ovmaya devam ediyorum, bana karşı tekrar tekrar titrerken ondan gelen her zevkin son onsunu sürüklüyorum.

Yavaşça kendine geliyor ve parmaklarımla onun sıcaklığından çekiyorum. Elimi sonsuza dek bacaklarının arasında bırakmak istiyorum ama bu, araba kullanmayı biraz zorlaştırıyor. Kucağıma geri oturuyor ve parmaklarımla ağzıma götürüp sularını emiyorum, çünkü bir damlasının bile boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Ben bunu yaparken Ivy sakalımı okşuyor, yüzünde uykulu, neredeyse eğlenmiş bir ifade var.

Sonra omzumun üzerinden bir şeye göz kırpmıyor.

"Nedir o?"

"Yanınıza başka bir araba park etti. Otoparkta olduğumuzu unutmuşum." Pembe, kızarmış yanaklarına doğru süzülüyor. "Aman Tanrım, seninleyken nerede olduğumu hep unutuyorum."

"Buna üzülüğümü söyleyemem." En ufak bir şey bile değil aslında. Şimdi Ivy'yi götürmek istediğim tüm yerleri hayal ediyorum, sadece onu halka açık bir yerde boşaltmak için: bir sinema, bir restoran, tatlı, sıcak küçük amını özel olarak okşarken benim olduğunu dünyaya

gösterebileceğim herhangi bir yer.

Saçlarını omuzlarından itiyor ve bana telaşlı bir bakış attıktan sonra kucağımdan kayarak kamyonetin kabinine geri çekiliyor. "Çünkü sen kötü örnek oluyorsun."

"En iyi etkinin bende olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," diye takılıyorum.

Ivy sırtıyor ve ceketinin düğmelerini açarak altındaki ipeksi küçük bluzu ortaya çıkarıyor. Kendini yelpazeliyor ve sonra ceketini çıkarıyor ... ve her iki kolunun içini kaplayan yara bantlarını ve çürükleri görüyorum.

Uyarılmam ölüyor. Hissettiğim memnuniyet? Ölüyor. Tam göğsümde. "Ne oldu?"

"Hmm?" Dalgınca yüzünü yelpazeliyor ve sonra klima menfezlerinden birini kendisine doğru çeviriyor.

"Kolların."

"Ah." Yüzündeki telaşlı ifade geri dönüyor ve bir yara bandını işaret ediyor. "Bu mu? Ben sadece kan bağışında bulunuyordum."

"Yine mi? İki kolundan da mı?" Ona bakıyorum. "Ne sıklıkla kan veriyorsun?" "İyi bir amaç için," diyor savunmacı bir şekilde.

"Ivy, seni bir voodoo bebeği gibi yapıştırmaları için yeterince iyi bir neden yok. Bu yüzden mi bayılıp duruyorsun?" Aramızda unutulmuş olan ezilmiş kurabiye paketini alıp ona doğru itiyorum. "Kendimi kaybetmeden önce bunlardan birini ye."

Ivy gözlerini deviriyor ve poşetten kırık kurabiyelerden birini çıkarıp ağzına atıyor ve yüzünü bana çeviriyor. Kızgın olması umurumda değil. Her lokmayı yediğinden emin olmak için izliyorum ve son lokmayı da ağzına attığında içeceğini uzatıp yudumlamasını sağlıyorum. Belki de hasta bir aile üyesi vardır. Belki de bu yüzden her zaman çok sessizdir ve bana neler olduğunu anlatmaz. Belki de bu yüzden işler "karışık" ve hafta sonu için benimle ayrılmak istemiyor.

Birden kendimi aptal gibi hissettim. "Kim ölüyor?" Yutkundugunda soruyorum. Bana kuşkuyla bakıyor. "Ölmek mi? Kimse ölmüyor." "O zaman neden bu kadar çok kan veriyorsun?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Çenemi sıkıp pencereden dışarı bakıyorum. Alışveriş arabalarını toplayan bir adam yanımdan geçerken bize tuhaf tuhaf bakıyor ama onu görmezden geliyorum. Onun yerine çantadan bir kurabiye daha alıp Ivy'ye uzatıyorum. İnliyor ama benden alıp yemeye başlıyor. "Bu beni ilgilendirir," diyorum yavaşça, "çünkü seni önemsiyorum ve kendine zarar vermeni istemiyorum."

"Çok tatlısın ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kolunu tutuyorum ve yara bandının altında büyüyen devasa çürüğe bakıyorum, sonra ona bakıyorum.

Kolunu tuttuğum yerden çekti ve kaşlarını çatı. "Ben ciddiym, Boone. İyi olduğumdan emin olmak için kimsenin tepemde dolaşmasına ihtiyacım yok. I-"

Homurdanıyorum. "Orası kesin. Görünüşe göre kimseye ihtiyacın yok." "Bağımsız olduğum için özür dilerim."

"Bağımsız olmakla inatçı bir eşek olmak arasında fark vardır."

"Peki sen biliyor musun?" diye karşılık veriyor. "Çünkü sizin tarafınızda bu ikisi arasında pek bir nüans göremiyorum."

"İnatçı olabilirim ama en azından hissettiklerimi paylaşıyorum." Kamyoneti vitesine takıp park yerinden çıkıyorum, beynimde soğuk bir öfke var. "Sanırım seninle benim aramdaki en büyük fark da bu Ivy. Ben senin hayatında olmak istiyorum ama sen beni itip duruyorsun."

Sessiz. Kollarını kavuşturmuş ve o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, bir sonraki rauntta kafamı nasıl koparacağını planladığını düşünüyorum. Bir süre sonra "Beni eve mi götürüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Buna şaşırılmış görünüyor.

"Hiçbir şey değişmedi," diyorum ona. "Beni kendinden uzaklaştırmandan hoşlanmamam hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyor. Senin için hâlâ deliriyorum Ivy Smithfield ve eve gidip beni bir hafta, bir ay ya da aklına ne kadar eserse o kadar süre daha görmezden gelmene izin verirsem lanetleneceğim."

"Yani hala Batı Teksas'a gidiyoruz. ? Oral seks için mi?" Sesinde alaycı bir ton var ve ben ona şüpheyile bakıyorum.

"Belki de sadece hafta sonunu seninle geçirmek istediğim içindir."

Yüzünde yumuşak, küçük bir gülümseme var. "Yeterince adil. Diğer konularda aynı fikirde olmadığımızı kabul edebilir miyiz? Lütfen?"

Yine yüzleşmekten kaçıyor olmasından nefret ediyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Onun için çok endişeleniyorum ama bana bir şey anlatmazsa yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama ben de aşık bir aptalım.

"Eğer bu seni mutlu edecekse."

"Olacak."

Ivy

Diğer müşterim araba sözü olmasa bile yeniden planlamaktan çok mutlu. Bundan sonra söyleyecek hiçbir bahanem kalmadı, bu yüzden hafta sonu için Boone ile dışarı çıkıyorum gibi görünüyor. Kız kardeşime bir iş arkadaşım da kalacağımı bildiren bir not gönderdim ama eminim sorular soracaktır. Eve dönmeden bir şeyler düşüneceğim. O zamana kadar . . . Boone'un yanındayım.

Batıya doğru ilerledikçe manzara düzleşiyor ve sanki bildiğimiz Teksas'ı terk etmişiz de filmlerdeki kaktüsler, yaban otları ve sonsuz kuru, tozlu yollarla dolu Teksas'a gitmişiz gibi görünüyor. San Antonio tamamen binalar ve renklerden oluşuyor ve batıya doğru ilerledikçe bunların hiçbiri geçerli değil gibi görünüyor. "Gideceğimiz yerin adı ne?" diye soruyorum.

"Big Lake. Bir sondaj kasabası, bakacak pek bir şey yok. Biraz hidrolik kırma, biraz petrol, bir sürü kule. San Antonio'nun yaklaşık üç, üç buçuk saat batısında." Arabayı sürerken eli dizimde, taksiye bindiğimizden beri de öyle. Sanırım bana dokunmaktan hoşlanıyor. Ve gerçekten . . . Ben de onun bana dokunmasından hoşlanıyorum.

"Eşyalarınızın çoğunun bundan daha batıda olduğunu sanıyordum?"

"Evet, öyle. Eski bir dostumdan bazı mülkler satın aldım. Ondan birkaç kuyu daha çıkarabileceğime eminim. Çubuklarımı her yerde gezdirdim ve orada hâlâ hayat var."

"Çubukların mı?"

"Dowsing çubukları."

Ona bakıyorum. "Su bulduğunda sallanan küçük çubuklar gibi mi?"

"İşaret ediyorlar ve bu su için olduğu kadar petrol için de işe yarıyor." Sırıttıyor. "Ve bu işte oldukça iyiyim."

"Yani bu sadece bir kocakarı masalı değil mi? İşe yarıyor mu?"

Yavaşça başını sallıyor. "Tüm kuyularımı bu şekilde buluyorum. Önce ben noktayı seçmeden adamlarımın sondaj yapmasına izin vermem. Eskiden danışmanlık yapardım, bilirsiniz. Rekabet için dowse. Şimdi sadece bitişikteki tüm arazileri satın alıyorum ve onları bir piç gibi sağıyorum."

Milkshaking'in ne olduğunu bile bilmiyorum. "Batıl inançlı olmana şaşırdım, Boone. Öyle bir tipe benzemiyorsun."

"Ben bazıları kadar kötü değilim. Kuyuya müşhil koyan ve bunun işe yaradığına inanan bazı adamlar tanıyorum. Bazıları da bir vaiz ya da başka bir kutsal kişinin gelip kuyuları için dua etmesini sağlıyor. Ben ise sadece kuyu kazmaya devam ediyorum."

Tüm bu olanlara şaşırarak başımı hafifçe sallıyorum. "Bir milyarderin bunu söylediğini duymak bana garip geliyor. Yatırımcılarınız ne düşünüyor?"

"Eh, onlara pek sormuyorum." Omuz silkiyor. "İşimi çoğu kişinin yaptığı gibi yürütmüyorum. Takım arkadaşlarımla şirketi yönetmesine izin veriyorum ve kendi işimi yapıyorum. Makinelerden ve sondajdan anlarım ve buna sadık kalırım. Bana para kazandırdığı sürece şirketin istediğini yapmasına izin veririm ve işlerini yaptıklarından emin olmak için takım arkadaşlarımla görüşürüm. Bunun dışında ..." Omuz silkiyor.

"Şirketiniz üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak istemiyor musunuz?" "Hayır."

"Ama ..."

"Ya batarsa?" Tekrar omuz silkiyor ve şerit değiştiriyor. "Paramı sakladım. Kardeşlerim başka işlere yatırım yapıyor. Clay'in şu anda büyük bir kamuflaj teknolojisi işi var ve Knox hisseleriyle ne yapacağına bakıyor. Petrol her zaman iflas eder. Kuyular kurur. Petrol fiyatları düşer. Güneş parlarken saman yaparsınız."

Potansiyel olarak bir servet kaybetme konusunda bu kadar umursamaz olması bana çılgınca geliyor. Hayal bile edemiyorum. Sırf çöpe atıp paramı boşa harcayacağımı düşünemediğim için son kullanma tarihi geçmiş bir kutu çorbayı bile yerim. Birçok benzerliğimiz olmasına rağmen o ve ben çok farklı dünyalardan geliyoruz.

Ama harcadığı tüm bu paranın onun için hiçbir şey ifade etmediğini, benim içinse her şey olduğunu düşünüyorum.

Arabayı sürerken biraz ileri geri sohbet ediyoruz, eli sahiplenici bir marka gibi dizimde kalıyor. Hayatım boyunca Teksas'ta yaşamış olmama rağmen hiç batıya gitmemiştim ve her şeyin bu kadar farklı görünmesi beni şaşırtıyor. Sonunda BIG LAKE, TEXAS yazan küçük bir tabela ve bir motel var. Birkaç lokanta ve daha sonra petrol endüstrisinin can damarı olan garip iskelet metal mekanizmalar var. Her şey çok yabancı.

Boone sonunda çakıllı bir yoldan birkaç dönüş yapıyor ve sonra metal bir römorkun önüne park etmiş bir sıra kamyonetin yanına yanaşıyoruz. Bir tarafta bir teçhizat var ve platformda hareket eden adamları görebiliyorum. Römorkun önünde baretli iki adam daha konuşuyor. İkisi de sıcağa rağmen takım elbise giymiş ve benim hissettiğim kadar yersiz görünüyorlar.

"İşte başlıyoruz. Kurabiyelerini bitirdin mi?" Boone kamyonu park ederken soruyor. "Yoksa biraz daha yemek ister misin?"

Karnımı okşayarak, "Bir lokma daha yemem mümkün değil," diye onu temin ediyorum. Adam neredeyse bir düzine aldı ve son birkaç saat içinde her birini bana yedirdi. Plazma bağışları beni çok yormuştu ama şeker ve karbonhidrat sayesinde kendimi daha iyi hissediyorum.

Yeterince sağlıklı görüldüğümde emin olmak istercesine yüzümü inceliyor ve sonra başını sallıyor. Kamyondan iniyor, sonra yanıma gelip kapıyı açıyor ve çıkmama yardım etmek için bana elini uzatıyor.

Topuklarım toprakta sallanırken, "Bunun için giyinmedim," diye onu azarlıyorum. "Karavanın içinde giyebileceğin botlarım var. Sana bir de

Baret de." Elimi koluna sıkıştırıyor ve bana eşlik ediyor. "Yine de çok güzel görünüyorsun."

Öyle mi? Saçlarım öpüşme seansımızdan sonra darmadağın, külotum hala nemli ve takım elbisem arabada geçen saatler yüzünden kırıışmış. Muhtemelen yüzümde bir parça bile makyaj kalmamıştır. Beni diğerlerine doğru götürürken kendimi garip bir şekilde yersiz hissediyorum. Bana baktıklarında ne düşündüklerini neredeyse tahmin edebiliyorum. *Servet avcısı.*

"Çocuklar," diye selamlıyor Boone biz yaklaşırken. "Nişanlım Ivy'ye merhaba deyin."

Kahretsin, yine mi? Elimi selamlamak için onlara doğru uzatırken bile yanaklarım garip bir şekilde kızarıyor. "Emlakçı," diye düzeltiyorum yüzümde bir gülümsemeyle. "Emlakçı demek istedi."

"Elbette, emlakçı. Şimdilik." Boone yılmamış görünüyor. Önce birini, sonra diğerini işaret ediyor. "Bu Roberts, bu da Gorham. Price Brothers Oil'in yönetim kurulundalar. Yeni sondaj makinesini kontrol etmek ve bir tane daha aramak için geldim. Yanımda bir arkadaş getireyim dedim." Bana gülümsüyor.

Bir tek o var. Takım elbiseli iki adam baretlerinin altında tamamen taş suratlı, tamamen boş ifadelerle bana bakıyorlar. Kızgın mı, sinirli mi yoksa beni gördüklerine memnun mu olduklarını anlayamıyorum.

"Yolunuza çıkmayacağıma söz veriyorum," diyorum kibarca, yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak.

Roberts başını sallar ve Boone'a döner. "Son toplantıda gündeme gelen ve üzerinden geçmemiz gereken bazı işler var. Biraz vaktin var mı?"

Boone bana bakıyor. "Gidip kendine ayakkabı almak ister misin bebeğim? Karavanın içindeler."

Takım elbiseli iki adam da bana bakıyor ve kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmeye başlıyorum. "Elbette."

Alnımdan öpüyor. "Birazdan gelirim, sonra tura başlarız." Metal basamakları tırmanıp karavana giriyorum ve bunu yaparken yarı yarıya kıcıma bir tokat atmasını bekliyorum. Tokat atmadı ve kendimi bir pislik gibi hissettim, çünkü tabii ki

O yapmazdı. Diğerlerinin onun olduğumu bilmesi için maço bir pislik olmasına gerek yok. Boone kimsenin önünde gösteriş yapmak zorunda değil. Asla yapmaz. Ona haksızlık ettiğim için içimde bir suçluluk hissediyorum, kendi kafamda bile. Ondan şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedi.

Ben sadece bir pislğim ve ona karşı hayal kırıklığına uğramak için bahaneler aramaya devam ediyorum, sanırım. Sanki bir şekilde büyük bir kusur bulmak istiyorum ki onu kendimden uzak tutmak için haklı çıkabileyim.

Karavana giriyorum ve serin, geri dönüştürülmüş bir hava çarpıyor yüzüme. Bir pencere ünitesi çalışıyor ama karavanın içi boş. Biraz da dağınık. Duvarda ne olduğunu anlayamadığım birkaç harita ve notlar, programlar ve diğer kağıt parçalarıyla kaplı bir mantar pano var. Ucuz bir masanın arkasında klasörlerle dolu bir raf var ve masanın kendisi daha fazla kağıt, daha fazla klasör ve bir telefonla kaplı. Her şey ucuz, biraz kirli ve dağınık görünüyor. Kapının arkasında birkaç ekstra baretle birlikte bir sıra bot var. En küçük görünen bir çift botu alıyorum ama kirli ve çorapları yok. Erm.

Bir süre sonra Boone içeri giriyor, Roberts ya da Gorham ile konuşuyor - hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Metre ve varillerden bahsediyorlar ve ben de araya girmemek için köşedeki katlanır sandalyeye oturuyorum. Takım elbiseli adam bir yığın evrak uzatıyor ve Boone da onları imzalıyor; ikili yatırımlar, sondaj çalışmaları ve beni ilgilendirmediği için kibarca dinlememeye çalıştığım diğer şeyler hakkında tartışırken bile.

Boone imzaladıktan sonra dosyayı kapatan Roberts, "Bu sonuncusu," diyor. "Salı günü sabah onda yönetim kuruluyla bir toplantımız var-"

Boone başını sallar. "Çarşamba olarak değiştir."

"Çarşamba sabahı saat onda," diye düzeltiyor Roberts yumuşak bir sesle. "Sen ve kardeşlerin orada olacak mısınız?"

"Orada olacağım. Onları bilmiyorum."

Roberts ona başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. O da bana başıyla selam veriyor ve vedalaşmadan ayrılıyor. Kapı arkasından kapanıyor. Boone sakalını ovuşturuyor, yüzünde sinirli bir ifade var.

"Dostça," diyorum Boone'a, alay ederek.

Boone homurdanıyor. "Onu iyi bir adam olduğu için işe almadım. Ama benim sorumlu olmaktan hoşlanmadığım her şeyden sorumlu olmayı seviyor, bu yüzden iyi işliyor."

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," diye belirttim.

"O kimseyi sevmez," diyor Boone. "Beni bile. İyi bir arkadaşın var."

Bu beni kıkırdattı. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Bütün gününü ben değil de yönetim kurulu odasında geçirdiği sürece mi? Tabii ki evet." Ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Bot buldun mu?"

"Evet, ama çorap yok." Burnumu kırıştırıyorum. "Ayağımı başka birinin botuna çorapsız sokma fikrinden hoşlandığımdan emin değilim."

Gülüyor ve bir dosya dolabını açarak bir paket çorap çıkarıyor. "Yeterince makul. Şimdi, gel bakalım. Sana teçhizatlarımı göstermek istiyorum."

Birkaç dakika sonra yeni çoraplarımı, botlarımı giymiş, baretimi takmıştım ve elim Boone'un elinde beni ileriye doğru götürüyordu. Biz rampaya yaklaşırken teçhizat üzerindeki çalışma durmuyor ama çok da yaklaşıyoruz. Bunun yerine Boone beni kenara çekip sürecin nasıl işlediğini gösteriyor, ben de takip etmeye çalışıyorum. Anlayabildiğim kadarıyla, kazdıkça deliğe sürekli daha fazla boru ekliyorlar, sonra biri bir zincir getiriyor ve işleri sıkılaştırmak için borunun etrafına sarıyor ve sonra her şey yeniden başlıyor. Sürecin yaklaşık yüzde seksenini kaçırdığımdan eminim ama Boone işlerin gidişatından memnun görünüyor.

"Şuradaki adamı görüyor musun?" diyor bana, elinde süpürgeyle birini göstererek. "Solucan mı?"

"Solucan mı?" Ben soruyorum.

"Bu benim küçük kardeşim, Seth. Hisselerini almadan önce onu yaz boyunca çalıştırıyorum, böylece bu bokun ne hakkında olduğunu biliyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yani şirketten pay mı alıyor?"

"Aile payı. Price Kardeşler Petrol ve o da bir Price. Çoğunluk bende ama tüm kardeşlerim eşit aile payı alıyor."

"Hisse ne kadar?" Meraklı olmaktan kendimi alamıyorum. "Şu anda mı? Muhtemelen bir milyar falan."

Gözlerim kocaman oldu. Baretli, pasaklı, zayıf adama bakıyorum. Daha önceki sarışın çocuk, çenesinde tüylü sakalı var. Üzerinde bir

Kirli Jumper ve diğer çocuklar arada bir durup ona laf atıyor, o da duymazdan geliyor.

Yaz sonunda milyarder olacak.

Şu anda başka bir gezegene adım atmış gibi hissediyorum. Bir yaz sıkı çalışıyorsun ve bir milyar dolar kazanıyorsun. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Sarsılarak Boone'a döndüm. "Yaptığın iş hangisiydi? Petrol işine girmeden önce mi?"

Kontrol paneline benzeyen bir şeyin başında duran bir adamı işaret ediyor. "Ben sondajcıydım ama tüm pozisyonlarda çalıştım ve ellerimi kirlettim." Bana göz kırpmıyor. "Senin asla yapmak zorunda kalmayacağın bir şey."

"Ah." Midem sıkışıyor.

Boone kolunu omuzlarıma doladı. "İçeri girip sana nasıl yapıldığını göstermemi ister misin?"

Birinin borunun etrafına bir zincir fırlatmasını ve tüm kabadayıların harekete geçmesini izliyorum. Çamur fışkırıyor ve herkes geriye doğru adım atıyor. "Hayır, ben iyiyim aslında."

Kıkırdıyor. "O zaman dowsing yapmak ister misin?"

"Elbette." O arkasını dönerken duraksıyorum. "Küçük kardeşine merhaba diyecek misin?"

Boone başını sallıyor ve beni rampadan aşağı indiriyor. "Hayır. Konsantre olması gerekiyor. Eğer büyüsunü bozarsam parmağını kaybedebilir."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum, çünkü kulağa korkunç geliyor. Sonra Boone'un da bir parmağının eksik olduğunu hatırladım. Nasıl yani? İş birdenbire çok daha tehlikeli görünmeye başladı. Arkama dönüp borudaki zincirleri sıkmalarını izliyorum, delici onlara bağırırken hepsi çamura bulanmış. Boone'un sorumlu olmasına ve artık sondaj makinesinde olmamasına seviniyorum. Onun herhangi bir tehlike içinde olduğu düşüncesi beni gergin ve mutsuz hissettiriyor. Elimi beline doladım ve parmaklarımı kemerinin halkasına soktum. "Dowsing'i görmek istiyorum."

"Beni sopamla oynarken görmek istiyorsun, değil mi?"

Homurdanıyorum.

Birkaç saat sonra kendimi Batı Teksas'ın tüm düzlüklerinde sürünmüş gibi hissediyorum. Boone ve ben işçilerinden biriyle daha buluştuk.

topografya haritası, bir iPad ve iki arazi aracı. Ben Boone'un sırtına tutunarak araçlarla yola çıktık ve Boone'un araştırmak istediği noktaya vardık. Oradan Boone dowsing çubuklarını çıkardı ve ben de onun yavaşça toprağın üzerinde hareket etmesini, işçisine haritayla işaretlemesi için yerleri söylemesini izledim. Bu çok tuhaf bir şeydi ama hem Boone hem de işçi bunu son derece ciddiye aldı. Hatta Boone dowsing çubuklarını bana uzattı ve denemek isteyip istemediğimi sordu. Denedim ama hiçbir şey hissetmedim ve hemen geri verdim.

Belki de bazı insanlar para bulma konusunda diğerlerinden daha iyidir. Eğer durum buysa, ben asla bir şey bulamayacağım. Para benden kaçıyor gibi görünüyor.

Boone tatmin olmuş görüldüğünde, çalışanıyla birlikte haritaya not ettiği en az yirmi nokta vardı ve güneş takım elbisemin içinde beni kavuruyor gibiydi. Boone solmaya başladığımı fark ediyor ve adamı sırtından alkışlıyor. "Bugün erken bitireceğiz ve yarın bir sonraki tarlaya gideceğiz." Sonra Boone yanıma geldi. "Yola çıkmaya hazır mısın, sevgilim?"

Şimdi kendimi suçlu hissediyorum. "Seni çalışmaktan alıkoymak istemiyorum-"

"Eğer bir sonraki sahada petrol varsa, altmış beş milyon yıldır oradadır. Bir gün daha kalabilir." Boone çalışanına şöyle bir bakar. "Nişanlımı eve götürüyorum. Sabah görüşürüz. Günün geri kalanında izinlisin."

"Yapacağım. İyi günler patron." İkimize de şapka çıkardı ve ATV'sine bindi.

Boone bizi karavana geri götürüyor ve ben topuklularımı giyiyorum. Kamyona bindik ve Boone bana baktı. "Motel iyi mi? Big Lake'te geçen hafta seni götürdüğüm yer gibi lüks bir yer yok."

"Eğer duşu varsa, benim için hiç sorun değil." Terli ve iğrenç bir haldeyim ve üzerimi değiştirmeye hazırım. "Üstümü değiştirecek bir şeyim yok."

Sırıttıyor. "Bir duş, hemen geliyor. Kıyafet değişikliğine gelince ..." Kamyonu park etti ve bana sırtıttı. "Hemen döneceğim."

Karavana geri dönmesini ve birkaç dakika sonra elinde plastik bir paketle geri dönmesini izliyorum. Kemerini bağlarken bana doğru fırlatıyor. Bir tişört: Price Brothers Petrol. Kıkırdıyorum. "Mükemmel."

"İpeksi külotunla harika gider." Kamyonu geri vitesine takarken bana göz kırptı.

Olabilir.

Motel, Boone'un bana inanılmaz hamburgerler yaptığını söylediği bir kamyon durağı lokantasının karşısında. Küçük bir yer ama resepsiyondaki kadın Boone'u tanıyor ve ona anahtarları verirken bana dostça gülümsüyor. Oda küçük ve karanlık ama çarşafklar temiz görünüyor, kabarık havlular ve neredeyse adımı haykıran bir duş var. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve öğleden sonra bot giymiş olmama rağmen ayakkabımdan bir kir yağmuru çıkıyormuş gibi hissediyorum. "Tanrım, nasıl oldu da bu kadar kirlendim?"

"Bu rüzgar. Kumları taşıyor ve her şeyin içine giriyor." Boone şapkasını çıkarıp büyük boy yatağın üzerine fırlattıktan sonra spekülatif bir bakışla bana baktı. "Benim kirli kızım olmayı sevdiğini sanıyordum."

Kıkırdıyorum ve ceketimi silkerek başımı hafifçe sallıyorum. "Her şeyi tamamen pismiş gibi göstermeyi başarabilmen inanılmaz."

"Öyle değil mi?" Ceketimi yatağa atarken kaşlarını oynatarak bana bakıyor. "Peki şimdi planın ne?"

"Duş mu? Sonra uyuyacak mısın?" Gün boyunca çok yoruldum ve bunun bir kısmının verdiğim plazma bağışlarıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Bunu söyleyemem tabii ki. Boone öğrenirse çılgına döner ve hikâyem iflas eder. Nedenini bilmek isteyecektir ve plazma veren biri düpedüz şüphelidir, bu yüzden bunu anlayacağını biliyorum. Ve . . . Henüz bitirmeye hazır mıyım bilmiyorum. Kendime onunla birlikte olmanın kötü bir fikir olduğunu söyleyip duruyorum çünkü gerçeği öğrendiğinde beni istemeyecek. Ama kendime engel olamıyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyor ve gömleğini çıkarıyor. "Sırtını yıkayacağım."

"Sen . . . benimle duş almak ister misin?"

"Evet, öyle." Bembeyaz dişleri ve muhteşem gülümseyen yüzüyle sırtıyor. Duş fikri birdenbire tamamen yeni bir anlam kazanıyor ve Boone'u zihnimde çıplak olarak canlandırıyorum, iri vücudu üzerimde yükseliyor ve elleri tenimde geziniyor. Kollarımı ovuşturarak ürperiyorum. Neden adamın bana dokunduğunu düşünmek bile beni ihtiyaçtan çıldırtıyor? "Ben yaparım

"Sırtımın ovulmasına ihtiyacım var" diye yalan söylüyorum. Bir şeye ihtiyacım var, tamam, ama bunun sabunla bir ilgisi yok.

Bana o tembel, muhteşem gülümsemelerinden birini daha veriyor ve bakışları takdirle vücudumda geziniyor. "Sen bana neye ihtiyacın olduğunu göster bebeğim, ben de halledeyim."

"Mmmhmm." Beni hayal ettiği gibi değil, gerçekten olduğum gibi istemesine ihtiyacım var. Ama belki de zamanla bunun bir önemi kalmayacak. Belki de kendimi yeniden keşfetmek için elimden geleni yapmama rağmen hala bir karavanda büyüdüğümü, annemin beleşçi olduğunu ve babamın hapiste olduğunu öğrenmesi çok da önemli olmayacak. Eğitimsiz olmam ve bir kızartma makinesini nasıl çalıştıracığımı, bir akşam yemeği partisine nasıl ev sahipliği yapacağımdan daha iyi bilmem önemli olmayacak. Çünkü beni sevecek ve kim olduğumu değiştirmek için çok çalıştığımı anlayacak, tıpkı onun gibi.

Ama düşünürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Boone hiç değişmemiş. Parası var, ama zamanda beş yıl geriye gitsem, Boone Price'ın o zaman da şimdiki gibi olacağından şüpheleniyorum - inatçı, güçlü iradeli ve istediğini elde etmek için son derece kararlı.

Boone yanıma yaklaşarak, "Sıkıntılı görünüyorsun," diyor. "Seni rahatsız eden ne?" Sert eli yüzümdeki saçları okşayarak düzeltiyor.

Ona söyleyemem. Bu yüzden eteğimi çözüp yere düşürüyorum ve ona bakarken başımı eğiyorum. "Ben de tam o saksoyu ne zaman istediğini düşünüyordum."

Gözleri parlıyor. "Teklif ediyor musun, bebeğim?"

"Öyle olmasaydım bu konuyu açar mıydım?" Ona kaşlarımı çatıyorum, üzgün olmak yerine nazlı olmaya çalışıyorum.

Boone parmak eklemlerini çeneme sürterek yüzümü inceliyor. "Çok yorgun değil misin? Seni buraya oral seks için getirmedim, biliyorsun."

Gülüyorum. "Döneklik mi? Bana daha önce böyle söylememiştin."

"Çünkü ben kirli oynarım." Bana göz kırptıyor ve sonra eğilip dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyor. "Bu kalpsiz olduğum anlamına gelmez. Yorgunsun ve kendini iyi hissetmiyorsun ve yapmak istediğim son şey seni ilgilenmediğin bir şey yapmaya zorlamak."

"Neden ilgilenmeyeyim ki?" İpek kaşkorsemi yavaşça çıkarıyorum ve sonra sadece külotum ve sütyenimle kalıyorum. "Neden sana dokunmak istemeyeyim ki?"

Bana dokunduğın kadar mı?" Gülümsüyorum. "Aslında, birçok kez bana oral seks yaptın ve ben bu iyiliğine karşılık bile vermedim."

"Çünkü amının dudaklarımdaki hissini seviyorum ve senin tadını daha da çok seviyorum." Elini indiriyor ve külotumun önünü kavrayarak kıvrımlarımı okşuyor. "Aslında şu anda sana oral seks yapmak hiç de fena olmazdı bebeğim."

"Duş alacağız," diyorum ona en tatlı sesimle. "Ve sonra sana oral seks yapacağım. Dikkatimi dağıtma."

"Evet, hanımefendi," diyor yüzünde bir sırıtışla.

Sütyenimin kancasını açıp arkamı dönüyorum ve külotumu çıkarmadan önce onu bir güzel çıkarıyorum. Çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüyorum ve duşu açıyorum. Su soğuk, bu yüzden bir süre küvetin yanında bekliyorum, Boone'un diğer odada kıyafetlerini çıkardığını duyduğumda biraz gergin ve çok heyecanlı hissediyorum.

Sonra bronzlaşmış teni ve dalgalı kaslarıyla kapıda beliriyor ve ben nefesimi kaybediyorum. Adam içeri girdiğinde bir odayı yutuyor ve yanıma geldiğinde kendimi küçük ve kırılgan hissediyorum. Elini saçlarımda gezdiriyor, sonra bir avuç saçımı yüzüne sürüyor ve nedense bu gördüğüm en erotik şey. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor, meme uçlarım hemen sertleşiyor.

Tamamen çıplak, aleti kalın ve dik. Her yerine dokunmak istiyorum. Keşfetme sırası bende. Bir parmağımı kıvrıyorum ve banyoya, sıcak su spreyine doğru ilerliyorum. Onu yıkamak bir bahane olabilir ama sabunlu ellerimi üzerinde gezdirmeyi düşünmek bile beni heyecanlandırıyor. Ellerini üzerimde gezdirdi, beni memnun etti, tenimin her santimini öptü ve şimdi ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim. Duş, perde yerine dalgalı bir kapısı olan plastik, kutu gibi olanlardan biri ve bir an için daha seksi, daha açık bir duş olmasını diliyorum. Yine de idare etmek zorunda. Kapıyı kenara itiyorum, sıcak suyun altına giriyorum ve saçlarımı ıslatarak ona bakıyorum.

Boone iki adım arkamda ve duş kapısını arkasından kapatırken bile eli sırtımdan aşağı kayıyor. "Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

Dönüyorum, sonra ıslak bir elimi göğsünden yukarı kaydırıyorum.

"Sen *spreyin* altına gir, ben de sırtını yıkayayım."

"Dizlerimin üzerine çöküp yüzüme boşalana kadar seni yalamaktan memnun olacağımı biliyorsun, değil mi?" Boone nazik bir parmak eklemini okşar

yanagımdan aşağı. "Karşılıklı olmaya falan gerek yok, çünkü seni boşaltmak tamamen benim zevkim."

"Tamamen değil," diye takılıyorum. "Ve bu da tamamen seninle ilgili değil." Elimin göğsünden aşağıya, sikine doğru gitmesine izin veriyorum. "Bunu yapmak istiyorum. Sana dokunduğumda, ağzımı üzerine koyduğumda nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum." Ellerimi kalçalarına bastırıyorum ve sonra yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum. Sırtı spreyin üzerime yağmasını engelliyor ve ona bakıyorum, savunmasız pozisyonuma rağmen güçlü ve kontrollü hissediyorum. "Sana dokunuyor olabilirim ama bu kesinlikle benim için."

İnliyor ve eli ıslak saçlarımda geziniyor. "Öyle mi?"

"Öyle." Küstah sözlerim, yüzümden sadece birkaç santim ötedeki sikini gördüğümde kalçalarımın arasında biriken alçak, karıncalı bir heyecan lehine kayboluyor. Ona dokunmadan önce inceliyorum, çünkü bu benim bir aletle ilk yakın ve kişisel deneyimim. Teni burada daha koyu bir tonda, sikinin başında neredeyse erik renginde ve şaft boyunca kırmızı. Taşaklarını koyu renkli bir bukleye yuvası koruyor. Şaftının uzunluğu boyunca dans eden, derisinin altında zikzaklar çizen bir damar var ve bir parmağımı onun yolu boyunca izliyorum.

Boone nefesini içine çekiyor ve eli ıslak saçlarıma dolanıyor. Bir an için başımı sikine doğru iteceğini düşündüm ama yapmadı. Beni gitmek istediğimden daha uzağa itmemeye kararlı.

Onun şansına, ben sonuna kadar gitmek istiyorum.

Parmaklarımı uzunluğunun etrafında kıvrıyorum, ne kadar kalın olduğunu hissediyorum. Parmaklarım şaftının etrafında tam olarak buluşamıyor ve sadece tepkisini görmek için onu sıkıyorum. Dokunduğumda vücudunda bir titreme oluyor ve ona baktığımda, burun deliklerinin alevlendiğini ve çenesinin sıkıldığını görüyorum, sanki keşfimde beni rahatsız etmemek için elinden gelen her şeyi yapıyor gibi.

Ama . . . Rahatsız edilmek istiyorum. Beni uzaklaştırmasını istediğimden değil, sadece yaptığım şeyden o kadar tahrik olmasını istiyorum ki yardım edemesin ama müdahale etsin. Bu yüzden yeni hedefimin bu olduğuna karar verdim - onu şehvetten o kadar çıldırtacağım ki kontrolünü kaybedecek. Beni çıldırttığı kadar onu da çıldırtmak istiyorum.

Bu yüzden keşfime devam ediyorum, ıslak parmaklarımın horozunun başından alt tarafına doğru kaymasına izin veriyorum, derisi boyunca iz sürüyorum. Parmak uçlarımı üzerinde gezdirirken şaftını okşuyorum ve sonra daha da aşağı inip taşaklarını keşfediyorum. En güzel vücut parçaları

değiller ama teninin burada inanılmaz yumuşak olması hoşuma gidiyor ve ona dokunduğumda nefes aldığını duyabiliyorum.

Teni elime karşı kavurucu bir sıcaklıkta, kokusu burada daha misk kokuyor ve ağzımı üzerine koymak için sabırsızlanıyorum. Dilimin ucunu uzatıyorum ve dikkatli bir şekilde yalıyorum, horoz şaftının kenarındaki birkaç su damlasını yakalıyorum.

Boone üstümden kısık sesle, "Bu gördüğüm en iyi şey," diyor ve başımı kaldırdığımda onun duşun plastik duvarının kenarına sıkıca tutunduğunu görüyorum.

"Beğendin mi?" Sesimde şakacı bir tonla soruyorum. Eylemi tekrarlıyorum, bu sefer dilimin ucunu sikinin başının her yerinde gezdiriyorum. Buradaki boncukların hepsi su değil ve tuzlu bir pre-cum tadı alabiliyorum. Daha fazla tat almak için dilimi yarığın üzerinde gezdiriyorum ve buna karşılık tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

"Bayıldım," diye homurdanıyor.

Cesaretle, elimi boyunun etrafına sıkıca sarıyorum ve dilimle onu memnun etmeye odaklanıyorum. Neyi sevip neyi sevmediğini görmek için farklı şeyler deniyorum. Dilimin ucunu yavaşça teninin üzerinde gezdirmem vücudunun seğirmesine neden oluyor ama onu bir dondurma külahı gibi yaladığımda inliyor ve nefesinin altında pis şeyler mırıldanıyor. Dudaklarım sikinin üzerinde gezinirken sertçe nefes veriyor ve elimle pompaladığımda? Başını eğiyor ve başımdaki el saçlarımdan ayrılıp bir yumruğa dönüşüyor ve bir kalçasına bastırıyor.

Zavallı şey umutsuzca kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Bu beni sırtıttırıyor ve utanmazca daha da kötü hissettiriyor, çünkü onu ondan koparmak istiyorum.

Aletin başını tekrar yalıyorum ve sonra dudaklarımı üzerine kapatıyorum. "Oh, kahretsin," diye nefes alıyor. "Oh, bebeğim.

Erkeğine merhamet et." Dilimi onun üzerinde gezdirirken içimde merhametin zerresi yok,

Ona en çok zevki nasıl vereceğimi bulmaya çalışıyorum. Dilimin düz kısmını ona sürmemden hoşlanıyor ve onu emip daha derinlere çekmemden gerçekten hoşlanıyor. Ağzıma alabildiğim kadarını almaya odaklanıyorum, çenemi gevşetiyorum ve dilimle üzerinde çalışıyorum. Sikinin başı boğazımın arkasına çarptığında ve dişlerinin arasından adımı tısladığında şaşırıyorum.

"Kalk," diye homurdanıyor bir an sonra, beni nazikçe üzerinden çekerek.

Duyulabilir bir patlamayla sikini ağzımdan çıkarıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Beni ayağa sürüklüyor ve sert, şiddetli bir öpücükle kendine çekiyor. "Lanet bir prezervatif alıyorum çünkü içine boşalmak istiyorum, ağzına değil."

"Oh." Duş kapısını iterek açmasını ve her yere su damlatarak banyodan çıkmasını izliyorum. Bir süre sonra elinde bir prezervatif paketiyle geri dönüyor, dişleriyle yırtarak açıyor ve sonra kılıfını boyundan aşağı yuvarlıyor. Bunu bu kadar hızlı yapması inanılmaz ve beni kendine doğru çekip tekrar öpmeye başladığında benimle birlikte duşa girdiğini fark edecek zamanım bile olmuyor.

Ağızına karşı inliyorum, çünkü eli ıslak kalçalarımın arasından kayıyor ve amımı okşuyor. Aramızda yavaş bir ilişki yok - birkaç küçük dokunuştan sonra her şey patlıyor gibi görünüyor ve ben ağrıyan ve arzuyla dolu bir halde kalıyorum. Parmakları kalçalarımın arasına girip göbeğime doğru ilerlediğinde ihtiyaçtan kıvranıyorum.

"Çok ıslaksın," diyor bana vahşi öpücükler arasında. "Sikimi emmeyi seviyor musun, bebeğim?"

"Sana dokunmayı seviyorum Boone," diyorum ona, böylesine cesur bir şeyi itiraf etmekten utanarak. "Durmaya hazır degıldim."

"Dayanacak gücüm yok," diyor bana, yüzünü boynuma bastırıyor ve eliyle beni sikerken bile beni öpüyor. Sakalları tenime batıyor ve törpüleniyor, ıslakken daha yumuşak. "Ama benim üzerimde tekrar tekrar pratik yapmana izin vermeye çok istekliyim, Ivy. Ama şimdi? Şu anda sana ihtiyacım var."

Parmakları bedenimi terk ediyor ve ben ıslak omuzlarına yapışarak inliyorum. Kalçalarımın birini tutup kalçalarına doluyor ve ben ne yaptığını anlamadan beni kalçalarımın tutup duvara doğru kaldırıyor, beni fayansa yapıştırıyor, göğüslerim göğsüne bastırıyor. Aletin sıcaklığını kalçalarımın arasında hissediyorum ve sonra uzunluğuna batıyorum. İnliyorum, tırnaklarım Boone'un sırtını kazıyor, çünkü böyle çok derin hissettiriyor. Sanki yerçekimi beni onun boyuna doğru itiyor ve tek yapabildiğim ona sıkıca tutunmak.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor, öpücüklerini tenime bastırarak. "Bacaklarını bana sıkıca sar, Ivy. Düşmene izin vermeyeceğim."

Emrettiği gibi yapıyorum ve sonra içime giriyor, vücudum kaygan fayansa çarpıyor. Sanki bedenlerimiz zar zor hareket ediyormuş gibi geliyor ama her şeyi hissedebiliyorum. Ya beni ittiği aç? Ben ... sürtünüyor

İçimde beni deli eden bir şey var. Tekrar ittiğinde, boğazımdan bir çığlık kaçıyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona karşı çılgınca kıvranıyorum.

"Bu iyi geldi mi, Ivy?" Yüzüme daha çılgınca öpücükler konduruyor ve sonra tekrar içime giriyor, ben de sırtını pençeleyerek adını haykırıyorum. "Evet," diye kıkırdıyor, görünüşe göre ihtiyaçtan patlamak üzere olduğum gerçeğinden habersiz. "Tam yerini buldum."

Tekrar içime giriyor. Boone hızlı, sık patlamalarla içime tekrar tekrar pompalıyor ve Tanrım, sanki bir volkan patlıyormuş gibi hissediyorum. Orgazm üstüne orgazm yaşıyorum, bacaklarım jöle gibi. Bir sürü küçük çığlık atıyorum ve miyavlama sesleri çıkarıyorum ama umurumda bile değil, çünkü beynimdeki tüm kaygıları silip süpürüyor. Bu şekilde konumlandırılmış sonsuz bir orgazm ve sanırım bir an sonra o da geliyor, çünkü vücudumu sert bir şekilde fayansa bastırıyor ve omzunu ısıırıyorum, umutsuzca içimden geçen çılgınlığın bir kısmını serbest bırakmaya çalışıyorum.

Tek bildiğim harika hissettiğim.

Yavru bir maymun gibi ona yapışmış olan beni duştan otel yatağına taşıırken zar zor farkına varıyorum. Birkaç dakika boyunca ıslak bedenimin üzerinde yatıyor ve beni şefkatle öpüyor. Duşu kapatmak için ayağa kalktığında küçük bir protesto çığlığı atıyorum, çünkü onun vücudu bedenimi delip geçmeden kendimi çok boş hissediyorum.

Bu kadar kısa sürede onu bu kadar arzulamam delilik.

O bana bir havluyla dönene kadar yorganın altına girip vücuduma bir çarşaf çekiyorum. Yüzünde hâlâ sıcak, dumanlı bir ifade var, sanki beni yakalayıp bir tur daha atmaya hazırmış gibi ve ben de buna karşılık olarak tüm vücudumda heyecanlı bir çarpıntı hissediyorum. Ona bu kadar bağımlı olmam delilik. "Biz deliyiz," diye mırıldanıyorum o yanımdaki yatağa otururken.

Battaniyenin altına giriyor ve beni kendine çekiyor. Hâlâ nemliyiz ve çarşaf lar ikimize de yapışıyor, benim tenim onun kine. Boone ıslak saçlarımı yüzümden ve omuzlarımdan çekip alıyor ve merakla beni inceliyor. "Çılgınca, nasıl?"

Gülüyorum, başımı arkaya yatırıyorum. "Bütün bunlar. Tüm bunlar delilik. Birbirimizi tırmalamadan ve bir düzine kez orgazm olmadan aynı odada bulunamayız."

"Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum," diye takılıyor. "Sana verdiğim orgazmları seviyor gibisin-"

"Tabii ki biliyorum!" Parmağımı büyük kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Ben sadece ne kadar hızlı gittiğimiz konusunda endişeleniyorum, sen endişelenmiyor musun? Sadece birkaç hafta oldu."

Omuz silkiyor.

"Ve beni herkese nişanlın olarak tanıtmaya devam ediyorsun." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Biz nişanlı değiliz."

"Henüz değil, ama sadece bu fikre hala alışamadığın için."

"Peki ya sen?" Eğlenerek soruyorum.

Bana bakarken yüzündeki ifade son derece ciddiye. "Ivy, seni gördüğüm anda benim için doğru kişi olduğunu anladım. Benim için başka kimse yok. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Seni gördüğüm anda istediğim her şeyin sen olduğunu anladım. Bu konuda hiçbir şey değişmedi." Büyük bacağı çarşafın altında benimkine dolanıyor ve dizinin kalçalarımın arasına girdiğini hissediyorum. "Hiçbir şey, bebeğim."

Ama bu itiraf beni biraz şaşırttı. "Beni broşürde gördüğün an mı?"

"Seni yüz yüze gördüğüm an." Eğilip burnunu burnuma sürtüyor, sonra da ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Seni ilanda gördüğümde güzel olduğunu düşünmüştüm elbette. İyi bir ödül karısı olacağını düşündüm. Arada bir sikebileceğim ve iki kere düşünmeyeceğim hoş, klas bir parça."

"Gee-"

"Ama sonra seni şahsen gördüm ve sanki ... sanki tüm dünyam aydınlandı." Bana sırtıyor. "Seni gördüm ve düşündüm ki, evet, işte evleneceğim kadın bu. İşte aşık olacağım kadın bu."

Altında kıpırdamadan duruyorum, kalbim küt küt atıyor. "Aşk mı?" Haftalardır bir ilişkiyi oynuyoruz -sertçe oynuyoruz- *ama* bu L kelimesini ilk duyuşum.

Başını sallıyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Bildiğini sanıyordum. Bana gülümsediğin andan beri seni seviyorum."

Ağlasam mı, gülsem mi bilemedim. "Boone, ben-" Odanın öbür ucunda bir yerde telefonum Wynonna'nın zil sesiyle çalıyor. "Oh, kahretsin. Buna bakmalıyım."

Boone kıkırdıyor ve vücudumda aşağı doğru kaymaya başlıyor, omzuma ve sonra göğsüme sıcak öpücükler konduruyor. "Zorunda mısın?"

"O benim kız kardeşim-" Dudakları meme ucuma yaklaşıp dilini ucunda gezdirince ne yapacağımı şaşıyorum. Tanrım, bu ne kadar güzel bir his. Ben ona yapışmışken, ellerim saçlarında, telefonum durmadan çalarken tenimi ısıtıyor ve göğsümle oynuyor. Wynonna bana sesli mesaj bırakabilir. Onunla sonra konuşurum. Ben-

Bir an sessizlik oluyor ve sonra telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Wynonna. Mesaj bırakmıyor. Lanet olsun. Boone'un ağzı göğsüme kavurucu derecede lezzetli şeyler yapıyor ve ben ikiye bölünmüş durumdayım. Yapmak istediğim son şey onu bölmek. Dişleri meme ucumu sıyrıyor ve eli bacaklarımın arasına giriyor ve ben telefonu tamamen unutuyorum-

Ta ki üçüncü kez çalmaya başlayana kadar.

Yüksek sesle inliyorum. Kız kardeşimin berbat zamanlamasına olan kızgınlığım azalıyor ve yerini endişe alıyor. "Buna bakmam gerek, Boone. Eğer mesaj bırakmıyorsa, bir sorun var demektir."

Omuz silkiyor, ama omzuna dokunduğumda, kalkabilmem için yana dönüyor. Odayı geçip çantamdan telefonumu çıkarıyorum ki bir sonraki arama gelsin. "Alo? Wynonna?"

"Reba?" Kız kardeşim hıçkırıyor. "Neredesin? Arayıp duruyorum!"

"Bir arkadaşımı ziyarete geldim," diyorum yatağa bakarak. Boone nemli örtülerin arasında yayılmış, yakıcı gözlerle bana bakıyor. "Bir sorun mu var? Başka bir lastik mi patlattın?"

"Huntsv-v-ille'e gittim ve D-D-D-Dad'ı ziyaret ettim," diye hıçkırıyor.

Tanrım, bugün müydü o? Ben en kötü ablayım. Bunu tamamen unutmuşum. Boone'a sırtımı dönüyorum çünkü yüzümdeki stresi görmesini istemiyorum. "Öyle mi? Nasıldı peki?"

"Şartlı tahliyesini reddettiler," diye feryat ediyor.

"Olamaz. Neden?" Sesimi ılımlı ve sakin tutuyorum ama içten içe parçalanıyorum. Babamız beleşçi bir ayyaş ve onun eve gelip tekrar benimle ve Wynonna'yla yaşaması isteyeceğim son şey. Ama kız kardeşim ona tapıyor ve onun masum olduğuna ve eve döndüğünde yeniden bir aile olacağımıza inanıyor.

"Dersini almadığını söylediler." Kırılğan hıçkırıkları telefonda beni parçalıyor ve sempati gözyaşlarımın gözlerime süzüldüğünü hissediyorum. "Sabıkaları yüzünden şartlı tahliye için iyi bir aday olduğunu düşünmediklerini söylediler. Yirmi dört ay içinde şartlı tahliye için yeniden başvurabilir." Boğuluyor.

kelimeleri dışarı çıkar. "İki yıl, Reba! İki yıl sonsuza dek sürer! O zaten altı yıldır yok-"

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Wynonna'nın hıçkırıkları kalbimi parçalıyor. "Lütfen sakın ol, tamam mı? Kendini hasta edeceksin."

"Neredesin?" Telefonda hıçkırıyor. "Eve geliyor musun?"

"Kesinlikle," diyorum kararlılıkla. "Bana birkaç saat verin, hemen geliyorum."

"Biraz saat mi?" Sesi şok olmuş gibi çıkıyor ve boğazından bir hıçkırık daha düğümleniyor. "Reba, sana burada ihtiyacım var. Kendimi çok yalnız hissediyorum." Daha da sert ağlamaya başlıyor ve sesi ancak on sekiz yaşında olduğundan çok daha genç çıkıyor. "Babamı özlüyorum."

"Biliyorum Wynonna. Biliyorum. En kısa zamanda evde olacağıma söz veriyorum," diyorum ona. Yatağa bakmıyorum çünkü bakarsam seksi, sıcak Boone'un hâlâ battaniyeye yayılmış, bir tur daha sevişmek için yorganın altına girmemi beklediğini göreceğim. Ama yapamam, çünkü gerçek hayat üzerime çöküyor ve kız kardeşimi ağlamaktan ölmeden ya da daha kötüsü hapishaneye geri dönmeye çalışmadan kurtarmam gerekiyor. Ya da bundan daha kötü bir şey. "Bak, şifonyerimin üzerinde yirmi dolarım var, tamam mı? Bir pizza sipariş et ve bir şeyler ye, ben de biraz sonra evde olacağım. Sen karnını doyur, sonra ben eve geleceğim ve konuşacağız, tamam mı?"

"Tamam," diyor ve sesi kırılmış gibi çıkıyor. Tanrım, üzüntüsü kırılıyor *Ben*. "Çabuk eve git, tamam mı Reba?"

"Yapacağım Wynonna. Söz veriyorum. Sadece derin nefes al. Güzel, sıcak bir duş al" -Tanrım, bu bana az önce Boone'la yaptığım seksi duşu hatırlattı- "sonra eve geleceğim ve konuşacağız."

"Tamam." *Kokla*. "Seni seviyorum, kardeşim."

"Ben de seni seviyorum Wynonna." Telefonu kapatmak beni öldürüyor çünkü kız kardeşimin bana ihtiyacı var. Yavaşça telefonu bırakıyorum ve Boone'a bakıyorum.

Yataktan kalktı, pantolonunu çekiştiriyor. Bana endişeli bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben sadece Eve gitmem gerekiyor. O benim kız kardeşim."

"Tabii ki. Bizi hızlıca kontrol ettirebilirim." Duraklıyor ve beni inceliyor. "Sormamın sakıncası yoksa, sorun nedir?"

Hala gidiyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu öğleden sonra Boone'a çok yakın hissettim. Az önce duşta seviştik. Ağzı ağzıma değdiğinde sevinç duyuyorum. Az önce bana aşık olduğunu itiraf etti. Beni mutlu ediyor. Ve yine de . . . "Keşke sana söyleyebilseydim, Boone. Ama söyleyemem."

Yüzündeki endişe biraz azalıyor ve ifadesinin sertleştiğini görebiliyorum. "Neden bana söyleyemiyorsun?"

Sırtım kalktı. Yerden eteğimi kapıyorum, ceketimi buluyorum ve sütyenimle külotumu aramaya başlıyorum. "Çünkü bu kişisel bir şey!"

"Oh, bu işleri değiştirir," diyor alaycı bir şekilde. "Sanırım o noktada değiliz, değil mi? Kişisel şeyleri paylaştığımız yerde?"

Ben sessizim. Kızgın ve kızmakta da haklı. Hatalı olduğumu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı bilmek çok kötü hissettiriyor.

"Senin hakkında kişisel bir şey öğrenmemi Tanrı korusun, Ivy." Tişörtünü kafasına geçiriyor. "Yani, ben sadece seninle evlenmek isteyen bir adamım, değil mi? Ama sorun değil, aramızda kişisel bir şey yok. Sana aşık olduğumu söylemedim ki. Sen de karşılık vermedin. Sanırım o kadar da kişisel bir seviyede değiliz."

İrkildim, çünkü söylediği her şey bir hançer gibi. O aşkını itiraf *etti* ve ben hiçbir şey söylemedim. Çünkü çok korkuyorum. Tam olarak şu anda olanlardan korkuyorum. "Lütfen, beni eve götür, Boone. Bu konuda konuşamam."

"Konuşamıyor musun, yoksa konuşmayacak mısın?"

"Olmayacak," diye fısıldıyorum. Külotumu bulup tekrar giyiyorum, sonra da sütyenimi. Giyinirken ona bakmayacağım. Bakamam.

"Kahretsin," diye hırlıyor. "Neden sonunda sana yaklaştığımı düşündüğüm her seferinde beni tekrar uzaklaştırıyorsun? Neden sürekli uzanan ben oluyorum da sürekli kaçan sen oluyorsun? Beni hiç umursuyor musun Ivy?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor, dökülmekle tehdit ediyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "İstiyorum." "O zaman anlat bana! Paylaş benimle! Bir şey paylaş!" Bir elini ve ucuz motel odasını işaret ediyor. "Herhangi bir şey! Seni kendi dünyama getirip duruyorum çünkü burada benimle olmanı istiyorum ve ne zaman senin dünyanda bir şey ortaya çıksa beni itip kakıyorsun!"

"Öyle değil-"

"Değil, ha? O zaman bana neler olduğunu anlat." Ellerini kalçalarına koyar ve bekler.

İçim parçalanıyor gibi hissediyorum. Yapamıyorum. Tek kelime edemem çünkü o zaman ne kadar sahtekar olduğumu anlar. Babam henüz şartlı tahliye olamadı. Bir karavanda yaşıyorum ve 20 dolarım var. Ben koca bir yalancıyım.

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Tamamen sessizim. Ve istemesem de, yanağımdan aşağı koca bir gözyaşı süzülüyor. Öfkeyle gözyaşımı siliyorum.

Boone küfrediyor. Ellerini başının üzerine koyup gözlerini tavana dikeyor ve sonra bana bakıyor. "Sonsuza kadar böyle devam edemeyiz, Ivy. Bir noktada beni hayatına almak zorunda kalacaksın."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Sadece ... sadece söyle bana, tamam mı? Neden bana söyleyemiyorsun?" "Söyleyemem işte. Çok özür dilerim."

Yavaşça iç geçiriyor, sonra anahtarlarını şifonyerden alıyor. Yanıma gelip başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve sonra iterek uzaklaşıyor. "Ben gidip kontrol edeceğim." Odanın kapısını açıyor ve ben sutyenimi ve ceketimi göğsümde tutarak orada dururken kapı aralığında duraklıyor. "Biliyor musun, üzgün olduğunu söylüyorsun ve senin için bir şey ifade ettiğimi söylüyorsun ama hiç değişmiyorsun. Elimizi uzatıyorum ama asla tutmuyorsun. Bir noktada elimizi uzatacağısın ve benim elim orada olmayacak çünkü ben vazgeçtim."

Bu düşünce içime bir bıçak gibi saplandı. O çıkarken kapı arkasından çarpıyor ve vahşi, fırtınalı ilişkimizde bir şeyler de çarparak kapanıyor gibi hissediyorum.

Ve kendimi sıkışmış
hissediyorum. Kapana
kısılmış.

Ve ıstırapla ağrıyor.

Benden en çok istediği şey -gerçek- benim hakkımda en çok nefret edeceği şeydir.

On İkinci Bölüm

Ivy

Bu şimdiye kadarki en uzun, en sefil, en sessiz eve dönüş yolculuğu. Günün erken saatlerinde Boone'un elini dizime koyduğunu düşünüyorum, sanki yanımda olmama ve bana dokunmamaya dayanamıyormuş gibi. Ya şimdi? Kamyonun kendi tarafında duruyor ve eli bacağıma yaklaşmak yerine direksiyonda kalıyor.

Ve ben, aramızdaki o görünmez sınırı aşmak için ne yapacağımı bilmiyorum. Peki, tamam, onu geçmek için ne yapabileceğimi biliyorum - ona neler olduğunu anlatmak. Ama . . . Söyleyemiyorum. Bu yüzden geri dönerken korkunç, sessiz ve gergindik.

Boone beni Three Jacks'e bırakıyor ve ben de eşyalarımı almak için binaya girmiş gibi yapıyorum. Küçük, kırık dökük arabama gitmeden önce onun uzaklaşmasını bekliyorum ve anahtarları kontağa takarken ellerim titriyor. Sessizce ağlıyorum ve bunun babamla, şartlı tahliyesiyle ya da hatta Wynonna'yla hiçbir ilgisi yok.

Sessizliğimle Boone'u kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bugüne kadar onu ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Şu anda her şey karmakarışık gibi geliyor ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ben her zaman hedefleri olan bir kıyım ama bu sefer hedefe ulaşamaz gibi geliyor.

Eve gitmek için arabayı son sürat kullanıyorum çünkü Wynonna'nın beni beklediğini biliyorum. Kız kardeşim için endişeleniyorum ama Boone'u düşünüp duruyorum. Çok çalışkideyim ve sonra daha kötü hissediyorum çünkü odak noktamın küçük kardeşim olması gerektiğini biliyorum. Wynonna'nın her şeyden önce aklımda olması gerektiğini biliyorum ama Boone'u ve öpücüklerini düşünüp duruyorum. Boone beni sevdiğini söylüyor.

Boone sırlarımı onunla paylaşmadığım için çekip gidiyor. Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

Karavana yanaştığımda Wynonna merdivenlerde oturuyor, elinde birkaç parça kâğıt var. Hava geç ve karanlık, verandanın ışığının etrafında güveler uçuşuyor. Ben geldiğimde doğruldu ama ayağa kalkmadı.

"Neden dışarıdasın?" Arabadan inip aceleyle ilerleyerek soruyorum.
"Sivrisinekler seni canlı canlı yiyecekler-"

Yüzünde sert bir ifade vardı ve kâğıtlardan birini bana uzattı. Ağlamaktan yanakları lekeli ve ıslak, gözleri şiş. Perişan görünüyor. Ayrıca kızgın da görünüyor.

Şaşkınlıkla kâğıdı ondan alıyorum ve karanlıkta gözlerimi kısarak okuyorum.
GECIKME BILDIRIMI.

Oh. Geçen ayki elektrik faturamız. "Bunu nereden aldın?" "Senin odandaydı. Odaya gittiğimde iç çamaşırı çekmecende buldum. pizza için yirmilik al." Ağzı sert bir çizgiydi.

"Pizza nasıldı?" Kağıdı katlayıp önemli bir şey değilmiş gibi çantama sokarken ses tonumu parlak tutarak soruyorum.

"Ben sipariş falan vermedim. Reba, çekmecende bir yığın fatura buldum. *Hepsinin* vadesi geçmiş."

"Hepsinin değil," diyorum savunmacı bir şekilde. "Hepsine ödeme yapıyorum. Bu konuda endişelenmeyin. Halledildi."

"Halledilmedi. Üniversite masraflarımı bile karşılayabilecek miyiz?"
Yüzündeki ifade tamamen yıkılmıştı.

"Ne? Tabii ki!"

"Gerçekten mi?"

Nasıl?"

"Bunun için endişelenme," diyorum ona. "İçeri girelim, tamam mı? Bunu orada konuşabiliriz. Isırılmanı istemiyorum-"

"Sivrisinekler umurumda bile değil," diyor Wynonna öfkeyle, ayağa fırlayarak. "Beş parasız olduğumuzu bana nasıl söylemezsin? Işıkları bile açık tutamazken orada oturup okul hakkında konuşmama nasıl izin verirsin?"

"Sadece bir sonraki evi satana kadar-"

"Hep böyle diyorsun! Geçen ay kaç tane sattınız?"

Sessizim, çünkü hiç satmadım. Yaz sonu, ki bu iyi bir zaman dilimi olmalı, ama Jack'ler tüm müşterileri altımdan kaydırıyor ve

Sadece çabalarına değmeyeceğini düşündüklerini bana iletiyorlar... ve genellikle değmiyorlar. Ofisteki herkesten daha fazla müşterim finansman konusunda başarısız oluyor. Sürekli çalışıyorum ama aldığım ücret bunu göstermiyor.

Herkes bana işlerin düzeleceğini söyleyip duruyor, ama şu ana kadar ben ... şey, hala bakkaliye için plazma satıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Wynonna acıyla. "Neden yardım etmeme izin vermiyorsun? Bir iş bulabilirim-"

"Ve ne? Üniversite yılların boyunca hamburger mi çevirecektin? Benim gibi para için endişelenecek misin? Hayatının tüm güzel, eğlenceli yıllarını boşa mı harcayacaksın?" Kendimi açıkta ve sefil hissederek elindeki banknot destesini kapıyorum. "Benim sahip olamadığım her şeye senin sahip olmanı istiyorum Wynonna ve bunun için iki kat daha fazla çalışmam gerekiyorsa, öyle yapacağım."

"Ama işe yaramıyor," diyor Wynonna onu geçip karavana girerken. "Lanet ışıkları açık tutamıyoruz."

İçimde bir şeyler kopuyor. "Işıklar açık," diye bağıriyorum ona. Yeter artık. Ne kadar çok çalışırsam çalışayım, birileri için yeterli olmuyor. "Aç mısın? Araba kullanıyor musun? Üniversiteye mi gidiyorsun? O zaman şikayet etmeyi kes! Her şeyden vazgeçtim.

-Senin için! En azından bunu yüzüme vurmayabilirsin!"

Sapsarı kesildi, iri ve yaralı gözlerle bana bakıyordu.

Hemen vicdan azabı duydum ve içimde bir kızgınlık hissettim. İşte buradayım, durumdaki pislik. Neden hep yanlış yapan ben oluyorum? Neden ne kadar çabalarsam çabalayayım, yine de yeterince yapamıyorum?

"Bak," diyorum yavaşça, kendimi desteklemek için bir elimi yontulmuş tezgahın üzerine koyarak. "Seni seviyorum Wynonna. Benim sahip olamadığım her şeye senin sahip olmanı istiyorum. Üniversiteye giderken çalışmanı istemiyorum çünkü derslerine konsantre olmanı ve eğlenmeni istiyorum. Bu ay büyük bir müşterim var, bir evin kapanışını yapacak-" Belki. Boone benimle bir daha konuşmak isterse tabii. "O zamana kadar işler biraz sıkışık olacak. İdare ederim. Her zaman hallederiz. Tamam mı?"

"Yani bu kadar mı? Hallettin, değil mi?" Gülüşü acı. "Tanrı yardım etmeyi denememi yasakladı. Tanrı korusun, kız kardeşim için endişeleniyorum. Elimde kalan tek kişinin sen olduğunu biliyorsun, değil mi? Benim de sana ihtiyacım var. O yüzden senin için ya da faturaları ödeyip ödeyemeyeceğimiz için endişeleniyorsam kusura bakma. Soru sormaya çalıştığım için özür dilerim. Bunu istemeyeceğinizi tahmin etmeliydim."

"Bunu istemem de ne demek?"

Wynonna bana sert bir bakış attı. "Sen asla kimsenin yardımını istemezsin Reba. Oh, affedersin, Ivy." Sesi sertti. "Birinden yardım istemek yerine şehit olmayı tercih ediyorsun, çünkü muhtaç görünmek istemiyorsun. Ne var biliyor musun? Muhtaç olmak dünyadaki en kötü şey değil. Yalnız olmaktır." Hışıyla uzaklaşıyor. "Bu senin umurunda değil, çünkü kimseyi istemek istemiyorsun."

Yatak odasının kapısı arkasından çarparak kapanıyor ve ben grenli ahşaba bakıyorum. Yavaşça bir sandalyeye çöküyorum.

O haklı mı? Birine ihtiyaç duymaktan ve beni terk etmesinden korktuğum için mi herkesi kendimden uzaklaştırıyorum? Bu yüzden mi para ve iş konusunda bu kadar kontrol manyağyım?

Eğer öyleyse, nasıl değişebilirim? Yoksa çok mu geç?

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Boone

Sakin bir hafta sonu.

Nefret ediyorum.

Ivy beni aramıyor. Hiç şaşırmadım. Yüzleşmekten nefret eder ve biri yüzüne bakıp soru sorduğu anda kaçıp saklanır.

Yani iki şeyden birini yapabilirim. Beni aramasını bekleyebilirim ya da bir sonraki kur turuma başlayabilirim. Konuşmalarımızı düşündüm ve birkaç farklı yoldan gitmeye karar verdim. Pazartesi günü ofisine, kendi çiçekçi dükkanını açmasına yetecek kadar gül gönderirim. Salı günü, kek gönderiyorum, çünkü bebeğimin tatlıya düşkün olduğunu biliyorum.

Çarşamba günü ona yeni bir Lincoln Town Car gönderiyorum. Ona pembe göndermek istiyorum ama ellerinde hemen hazır bir tane olmayacak, bu yüzden güzel, sportif bir gri ve pembe bir fiyonkla yetiniyorum.

Ve beni arayacak mı diye telefonun başında bekledim. Olmadı.

Big Lake'e ve Batı Teksas'taki tarlalarımaya yaptığım yolculuklar arasında onu daha fazla hediyeyle dolduruyorum - bazıları büyük, bazıları küçük. Neredeyse bir kutu kedi yavrusu gönderecektim ama alerjisi olup olmadığını bilmiyordum. Onun yerine daha fazla çiçek gönderiyorum ve daha büyük bir gösteri düşünmeye çalışıyorum. Onu şaşırtacak, aklını başından alacak bir şeye ihtiyacım var.

Bu fikir aklıma Çarşamba öğleden sonra yönetim kurulu toplantısı için PBO ofisine gittiğimde geldi. Yöneticilerden ikisi kahvelerini yudumlarken siyah kravatlı bir hayır yemeği hakkında konuşuyorlardı. Bunu duyduğum anda Ivy'yi dar, sırtı açık bir elbise içinde hayal ediyorum.

Ben de varım.

Kararsız kaldığım birkaç projeye imza atarak ve yöneticilerime ikramiye vererek bir çift davetiye almanın yolunu buldum, çünkü

Neden olmasın ki? Yeni kuyularımız fışkırıyor, yaptıkları iş sağlam ve iş patlıyor. İstedğim kadın dışında istediğim her şeye sahibim.

Hayır yemeği Cuma akşamı. Ivy'nin programının net olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm ve Perşembe öğleden sonra kolumun altında bir kutu dolusu elbiseyle Three Jacks ofisine gittim. Sırf bir şeyler satabilmek için saçımı sakalımı taradım ve şehir merkezinde bir smokin kiraladım.

Her zamanki gibi, Ivy beni görmeyecek. Aslında, onun orada olduğunu bilmek için resepsiyonu bile geçemiyorum. Resepsyonist bana kibirli bir bakış attı. "Bayan Smithfield çok ama çok meşgul." Bu kadını memnun etmek mümkün değil. Bu sefer kirli bile değilim ve bana çöpmüşüm gibi bakıyor.

Kadına, "Ona bir hediyem var, eğer onu beş dakika içinde buraya getirirsen sana da bir hediyem olacak," diyorum ve cüzdanımı açıp birkaç yüz dolarlık banknot çıkararak tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Resepsyonist bana şok olmuş bir bakış attı. Parayı bana doğru geri itti. "Bayım, uyuşturucu paranızı almayacağım!"

Uyuşturucu parası mı? Gülüyorum. "Ot satıyor gibi mi görünüyorum?" Lanet olası bir smokin giyiyorum, Tanrı aşkına.

"Met kafalıya benziyorsun," diye tıslıyor. "Ivy ile ucuz bir ev bulmak için nasıl bir plan yaptığınızı bilmiyorum ama ben sizin oyunlarınızda yokum." Kızgın bir şekilde telefonu açtı. "Kiralık bir smokinle ortaya çıkman seni yasal yapmaz."

Tamam, şimdi sadece kızgıyım. "Yani bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" Söylüyorum. "Ivy'nin bana meth evleri bulması mı? Gönderdiğim çiçekleri almadı mı? Çünkü bir sürü gönderdim."

Kadın kibirle burnunu çekiyor. "Ya da arabayı?"
"Muhtemelen çalınmıştır."

Oh, Tanrı aşkına. Lobideki dergi rafına yöneliyorum ve kapağında kardeşlerimin olduğu *Forbes*'u bulana kadar sayfaları çeviriyorum. Resepsiyona dönüp dergiyi tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Bunlar sana meth kafası gibi mi görünüyor?"

Gözleri kısılıyor ve önce dergiyi, sonra beni inceliyor. Bir an sonra tanıdı. "Bay Price?"

"Evet," diyorum açıkça. "Bu benim. Şimdi Ivy'yi görebilecek miyim?"

Başını sallıyor, gözlerini kocaman açıyor ve arıyor. "Ivy, ön büroda senin için bir müşteri var." Cevap beklemeden telefonu kapattı ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Size bir şey ikram edebilir miyim, Bay Price? Perrier? Gazoz? Şarap?"

Artık onun için yeterince süslüüz, değil mi? "Ben iyiyim."

Resepsiyonist bana parlak bir gülümseme daha veriyor ve yazmaya devam ediyor.

Karo zeminlerde tıkırdayan topuklu ayakkabıların sesini duyuyorum ve Ivy'nin bana doğru geldiğini görmek için arkamı dönüyorum. Beni görünce dudakları aralandı ve bakışları bir aşağı bir yukarı üzerimde gezindi. "Oh. Boone. Bu da ne? ?"

"Sürpriz," diyerek kutuyla birlikte ona doğru ilerliyorum. "Beni arayıp aramayacağından emin değildim, o yüzden bir uğrayayım dedim."

Ivy sanki çekilmiş gibi bana doğru ilerliyor ve yüzündeki ifade kızgın değil, sadece üzgün. "Benden haber almak isteyip istemediğinden emin değildim." Elleri göğsüme gidiyor ve smokinimin yakalarını düzeltiyor. "Harika görünüyorsun."

"Öyle, değil mi?" Kiralık da olsa takım elbisenin üzerime oturmasından oldukça memnunum. Ayrıca, beni smokin içinde görmek muhtemelen külotunu ıslatıyor, bu da bir bonus. "Seni özledim, bebeğim."

Yüzündeki ifade yumuşak ve hüzünlü. Eli sakalımı okşuyor. "Ben de seni özledim."

"Kavga etmemizden hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum. Özellikle de ne için kavga ettiğimizi bilmediğim zaman. "Araba ve çiçekler işe yaramadığı için gelip yüz yüze özür dileyeyim dedim."

Yanakları renklendi. "Çok fazla para harcıyorsun, Boone."

"Yanıma alamam. Bari kadının için harcayayım." Elini elime alıp parmak eklemlerini ovduktan sonra elini ağzıma götürüp öpüyorum. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Başını sallıyor, dikkati dağılmış, bakışları dudaklarımda. "Sana hiç kızmadım. Şey," diye düzeltiyor kısa bir süre sonra, "hediyeler göndermeye başladığında oldukça sinirlenmişim. Onları alamam, Boone. Onları geri göndermen gerekecek."

"Saçmalık."

"Çok inatçı ve dik kafalısın," diyor ama bu sözler bir nasihat yerine okşama gibi geliyor. "Sanırım golf sahası olmadığı için memnun olmalıyım."

Eğlenerek homurdanıyorum. "Onlardan çok fazla var zaten. Ayrıca, bir demet çiçekle ne yapacağım ki?" Altına sıkıştırdığım kutuyu uzatıyorum

Kolumu. "Ya da bir sürü elbise?"

Kutuyu alırken şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "Elbiseler mi?"

"Evet. Yarın akşam büyük bir hayır yemeği var ve ben seni götürüyorum. Büyük bir giriş yapmak için helikopterle geleceğiz." Kutuyu ona doğru itiyorum. "Kaç beden giydiğini bilmiyordum, o yüzden her bedenden aynı elbiseyi aldım."

"Bana elbise mi aldın?" Bana meraklı bir bakış attı. "Gideceğimi söylemedim."

"Evet, ama benim ne kadar dik kafalı olduğumu biliyorsun." Omuz silktim. "Ya şık bir akşam yemeği partisiydi ya da Alamo'yu akşam yemeği için kiralamaya çalışırdım."

İki kaşı da havaya kalktı. "Alamo'yu kiralamak mı? Bunu yapabilir misin?" "Aslında yapamazsın." Omuzlarımı silktim ve ona bir utangaç bir sırıtış. "Ama denediği için bir erkeği suçlayamam." Güldüğünde kendimi daha iyi hissediyorum. Daha sıcak. Sanki o mutlu olduğunda tüm dünya daha güzelmiş gibi. "Ayrıca. Süslü bir kıyafet partisinin muhteşem, zarif kadını göstermek için en iyi yer olacağını düşündüm."

Yüzündeki gülümseme biraz kaybolur. "Boone-"

"Bay Price," diye gürleyen bir ses arkamızdan sesleniyor. "Ivy'nin sizi kendine sakladığını duydum!"

Ivy tamamen hareketsiz kalıyor, yüzündeki ifade donuyor. Bakışları düşüyor ve ayakkabılarına bakıyor ve bir an için sanki başı belada küçük bir çocukmuş gibi garip bir izlenime kapılıyorum.

Ofisin merdivenlerinden bir adam iniyor, ellerini selamlamak için uzatıyor. Yüzünde kocaman, bok yiyen bir sırıtma var ve spreylere bronzluktan turuncuya dönmüş, saçları arkaya kaymış. Takım elbise güzelmiş. Pahalı görünüyor. Benimkine soktuğu elinin üzerinde büyük halkalar var. "Jack Jackson. Ben buranın ortaklarından biriyim ve küçük Ivy'mizin büyük bir sır sakladığını yeni öğrendim, değil mi?" Elimi tekrar tekrar sıkıyor. "Sizinle tanışmak büyük bir onur."

Gururum okşandı ama biraz da kafam karıştı. "Ben de memnun oldum." Ivy'ye bakıyorum ama yüzünde hâlâ o yarı donuk, kibar gülümseme var, tıpkı bir manken gibi.

"Bu benim patronum, Jack," diyor bana tuhaf bir şekilde düz bir sesle.

Jack eğilerek, "Yeni bir ev arayışında olduğunuzu duydum," dedi.

"Doğru yere geldiniz efendim." Başka bir adama el sallıyor. "Jack,

Buraya gel ve Bay Price ile tanış. Price Brothers Oil'den ve bu bölgede bir ev almak istiyor. Bunca zamandır Ivy ile çalışıyormuş. Kim bilebilirdi ki!" Yüzündeki sırıtış dostça ama sözleri o kadar sivri ki ben bile ne demek istediğini anlıyorum. Ivy'nin patronu sır saklamasından memnun değil.

Diğer adam öne çıkıyor ve o da gülümsüyor. Kendimi araba satılıyormuş gibi hissediyorum ve Ivy belirgin bir şekilde rahatsız görünüyor, yeni adam bir kolunu omuzlarına atıp onu yerinde tutuyormuş gibi sıkıldığında daha da rahatsız oluyor. Yeni Jack önce Ivy'ye, sonra da bana göz kırparak, "Ivy en sevdiğimiz çıraklarımızdan biri," diyor. "Bugün size ev mi gösteriyor?"

"Bugün değil-"

"Çünkü Dominion'da sizin gibi bir iş adamı için mükemmel olacağını düşündüğüm küçük tatlı bir güzellik biliyorum."

Diğer Jack parmaklarını şıklatır. "Hayır! Helotes'in dışında senin gibi bir adam için ideal olacağını düşündüğüm bir çiftlik var. Mülkünüzle birlikte biraz da arazi ister misiniz?" Dişlek sırıtışı turuncu yüzünde daha da beyazlaşıyor. "İstersen seni hemen oraya götürebilirim."

Diğer Jack dostça bir tavırla omuzlarını tekrar sıkarken Ivy sessiz kalıyor.

Lanet olsun. Bu adamlar bir çift köpekbalığı gibi. "Aslında Ivy'yi yarın akşamki hayır yemeğine davet etmeye geldim-"

"Sessiz müzayede ile siyah kravatlı akşam yemeği mi? Hawkings Okuryazarlık Vakfı için mi?" diyor bir adam, yine göz kırparak.

"Sanırım." Teksas'taki tüm iş dünyasının en iyilerinin orada olacağı dışında pek bir şey bilmiyorum. "Ivy'ye biraz hava atayım dedim."

"Neden, birinin hamburgerinin çevrilmesi mi gerekiyor?" Jack der ve diğer Jack kahkahalara boğulur. Gülmekten kırılıyorlar ve eli sıkı olan Ivy'nin omzunu okşamaya devam ediyor.

Aralarına bakıyorum, bu kadar komik olanın ne olduğundan emin değilim. Ivy'ye bir daha dokunursa ellerini koparmak üzereyim. "Ne dediğini anlamıyorum-"

Ivy bir adım öne çıkarak, "Bir şey yok," diye geveliyor. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Boone, seni sonra ararım-"

"Ne, bu dürüst bir iş." Jack'lerden biri sırıtıyor. "Muhtemelen ev sattığından çok daha fazla hamburger satmıştır. Ve umarım arabayı sen kullanıyorsundur, dostum. Arabasını gördün mü? Alınma Ivy." Ivy'nin omzunu tekrar sıkmak için hamle yapar-

-Elini tutup kızın üzerinden çekiyorum, çünkü kızı yeterince avuçlamıştı.

Bu onların kahkahalarını susturur. Binanın lobisi ölüm sessizliğine bürünür. Adamın elini bırakıyorum ve iki adam da geriye doğru bir adım atıyor. Ivy orada öylece duruyor, güzel yüzünde tamamen sefil bir ifade var.

"Dinle Price," diyor turuncu derili olan. "İşin özüne ineceğim. İşte kartım." Parmaklarının arasında gezdirdi ve bana uzattı. "Sizin gibi bir adamın ev satın alırken kalite istediğini biliyorum ve tam olarak ne aradığınızı biliyorum."

"Ivy bana bir ev satıyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Bu sıkıklar kim olduklarını sanıyorlar?

"Evet." Önce Ivy'ye, sonra tekrar bana bakıyor ve kartı bana doğru sallıyor. "Bu büyük bir yatırım ve bunu doğru yapmak isteyeceksin. Ama eminim Ivy sana mutfak hakkında çok şey anlatacaktır." Sırıttırıyor ve kartı bana doğru sallıyor.

Sadece ona bakıyorum. O lanet karta dokunmayacağım. Gözümün önünde böyle sallamak Ivy'ye hakarettir. Bilerek onun etrafında dolaşp işimi almaya çalışıyorlar ve o da onlara izin veriyor. Anlamıyorum. Neden kendini savunmuyor?

Jack bir kez daha salladıktan sonra omuzlarını silkiyor. Eliyle onu aramamı işaret eden bir telefon hareketi yapıyor ve sonra diğer Jack'e başını sallıyor ve iki adam da uzaklaşıyor. Hamburger, dondurma ve benim "tipim" hakkında bir şeyler fısıldadıklarını duyabiliyorum ve neler olduğunu anlamıyorum. Bize dönüp bakıyorlar ve piçlerden birinin yüzünde öyle bir sırıtış var ki, hemen yumruklamak istiyorum.

Ivy'ye dönüyorum. "Kim bu pislikler? Neden onlara karşı çıkmadın?"

"Onlar benim patronlarım," diyor yumuşak bir sesle ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bugün küçük görünüyor, omuzları kamburlaşmış. Yenilmiş görünüyor.

"Deli mi bunlar?"

Başını sallıyor. "Sadece kibirli."

Neden onları savunuyor? Neden bana karşı durduğu gibi onlara karşı durmuyor? Bu konuda bir şey mantıklı gelmiyor. Sanki bir şeyden utanıyor. Beynimde bir uyarı çınlıyor. "Neler oluyor, Ivy?"

"Konuşmalıyız," diye fısıldıyor başını öne eğerek. Konuşmamızı hayranlıkla izleyen resepsiyon görevlisine bakıyor. "Burada değil ama. Dışarıda."

Şık ofisin camlı ön kapısından aceleyle geçerken Ivy'yi takip ediyorum, zihnim az önce bana atılan tüm saçmalıklarla çalkalanıyor. Otoparka girdiğimizde Ivy topuklarını kaldırıma vurarak binanın yan tarafına doğru aceleyle ilerliyor, ben de birkaç adım arkasından yürüyüp otoparkı tarıyorum. O pisliklerden biri arabalar hakkında bir şeyler söyledi. *Ne kullandığını gördün mü?*

Çöplüğün arkasında Ivy'nin kız kardeşinin arabası var. Üzerine bantlanmış plakayı tanıdım. Ve bir şey tıkladı. Onu işaret ettim. "Bu kız kardeşinin arabası değil, değil mi?"

Bakıyor ve sonra iç geçiriyor. "Hayır, o benim."

Öfke kafamın içinde patlıyor. İçerideki o iki ahmağın güldüğünü düşünüyorum. Ona gülüyorlar. Bana gülüyorlar. *Ivy'ye biraz hava atayım dedim.*

Neden, birinin hamburgerinin çevrilmesi mi gerekiyor?

Eminim Ivy size mutfak hakkında çok şey anlatacaktır.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum. Kafamın içinde, o siklerin güldüğünü duyabiliyorum. Sanki benim için fazla iyilermiş gibi. Biri sırtıyor ve diğerine Ivy'nin benim tipim olduğunu fısıldıyor.

Neden o şerefsizler gerçeği biliyor da ben bilmiyorum?

Ivy saçlarını düzeltir ve gözlerini kaldırıma diker. "Hakkımdaki gerçeği bilmek ister misin, Boone?" Sesi üzgün, yenilmiş. "Benimle çıkmak istedin çünkü klas biri olduğumu düşünüyorsun, ama değilim." Takım elbisesini işaret ediyor. "Hepsi iş için bir gösteri. Daha yüksek kalibreli bir müşteri çekebileceğimi umarak birkaç pahalı takım elbise ve ayakkabı almak için kredi kartlarımın limitini aştım. Gerçek şu ki, ben fakir bir beyaz çöpüm. Tıpkı sizin gibi bir karavanda yaşıyorum. Eski püskü bir araba kullanıyorum. Zarif değilim. Beni kimseye gösteremezsin çünkü yüzüne gülerler."

Şimdi sessiz olan benim, çünkü öfkeliyim. Ivy bana yalan söyledi. Bana yalan söyledi ve o pisliklerin onun kim olduğuna gülmelerine izin verdi. Benim kim olduğuma. Gururum inciniyor ve daha da kötüsü, ihanete uğramış hissediyorum. Bunca zamandır, olmadığı biri gibi davranarak beni kandırıyordu.

*Korkarım senden sadece paran için hoşlanıyorum,
Boone. Benim için sorun değil.*

Ama öyle olduğumu sanmıyorum. Sanırım tüm hassas noktalarım iğnelendi ve şimdi o sakın, hüzünlü sesiyle konuşurken düşünebildiğim tek şey onun bir yalancıdan başka bir şey olmadığı. Onun kim olduğunu bilmiyorum ve bana onu tanıma şansını hiç vermedi. Sadece hikayeler uydurdu ve beni başka biri olduğuna inandırdı. Ona klas birini istediğimi söyledim, o da öyle olduğunu düşünmem için elinden geleni yaptı.

Ailesiyle tanışmamı istememesine şaşmamalı. Sürekli saklanmasına şaşmamalı.

"Emlakçılık lisansımı almadan önce fast food'da çalışıyordum," diyor Ivy şimdi. "Burger çevirdim ve dondurma servis ettim. Bu yüzden Jack size bir ev satamayacağımı düşünüyor. Ama ben onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım." Çenesini kaldırıyor.

Ev mi?

Şu anda bir ev kimin umurunda?

Lanet olası kalbimin üzerinde tepindi ve o pisliklerin bana gülmesine izin verdi ve şimdi de para hakkında mı konuşmak istiyor?

Uzun bir süre ona bakıyorum ve sonra topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Düşünemiyorum. O kocaman hüzünlü gözleriyle bana bakarken olmaz. O iki ahmağın kahkahaları hala kulaklarımda çınlarken olmaz.

Korkarım seni sadece paran için seviyorum, Boone.

Ivy

Boone topuklarının üzerinde dönüp benden uzaklaştığında şaşırmamalıyım. Şaşırmamalıyım. Ama yine de acıtıyor.

"Boone," diye sesleniyorum arkasından, sesim kısık. Boğazımda Rhode Island büyüklüğünde bir düğüm varmış gibi hissediyorum. "Bekle, lütfen."

"Şu anda seninle konuşamam, Ivy," diyor arkasını dönmeden. Başını sallıyor, anahtarlarını çıkarıyor ve kamyonetine doğru ilerliyor. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Yalan söylediğim için özür dilerim," diye arkasından sesleniyorum. Yanına koşmak istiyorum ama bu çaresiz görünmez mi? Koluna yapışıp yalvarmamı isteyeceğini sanmıyorum.

affedilmek için. "Sana söylemek istedim-"

Durdu ve dönüp bana baktı. Yüzünde sert bir ifade var. "Bak, mesele de bu. Yalan söylediğin için üzgün olduğunu sanmıyorum. Bence yakalandığın için üzgünsün."

Dudağımı ısıırıyorum çünkü o haksız değil. Kim olduğumdan utanıyorum. Bir karavanda yaşamaktan ve babamın bir mahkum olmasından nefret ediyorum. Tüm bunlardan nefret ediyorum ve bunu öğrenmesini hiç istemiyorum. Paraya o kadar muhtaç olduğumu düşünmesini istemiyorum ki, paranın bir kısmını almak için onunla yattım. Öyle bir şey değil. Hiçbir zaman öyle olmadı.

Boone beni işaret ediyor. "Gördün mü? Yine sessizleştin. Birinin seninle yüzleşmesinden hoşlanmıyorsun, Ivy. Birinin sana çok yaklaşmasından hoşlanmıyorsun."

"Ne diyeceğimi bilemedim, Boone-"

Başını sallıyor ve ağzında sert bir öfke çizgisi beliriyor. "Buradaki sorun bu değil. Sorun şu ki ben sana her şeyimi açtım ve senin tek yaptığın bana yarım yamalak yalanlar söyleyip birkaç gülümsemek oldu, oysa önemli olan tek şey lanet olası gerçeklerdi." Parmağını binaya saplıyor. "Ve sen oturup o pisliklerin ikimize gülmesine izin mi vereceksin? Sanki bizden daha iyilermiş gibi?" Çenesi sıkılır ve tekrar başını sallar. "Bu sen olabilirsin, ama ben değilim, Ivy, sevgilim. Ben değilim."

"Bir şey söylemeliydim."

"Neden söylemedin? Neden hiç bir şey söylemedin?"

Kollarımı ovuşturuyorum, dışarısı yüz derece olmasına rağmen üşüyorum, güneş ayakkabılarımın altındaki kaldırımı kavuruyor. "Çünkü artık sana aşık olduğum için seni kaybetmekten korkuyordum."

"İşte, yalanlar üzerine kurulu bir ilişkinin sorunu da bu. Sana ne zaman inanabilirim bilmiyorum."

Ve dönüp tekrar fırtına gibi uzaklaşıyor.

Kamyonetine binışini izliyorum, ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. *Lütfen dur, diye zihinsel olarak yalvarıyorum. Dur ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyle. İyi olacağımızı söyle. Beni hâlâ istediğini söyleyen o aç, şakacı bakışlarından birini at bana.*

Ama o sadece başını sallıyor ve kamyonetini çalıştırıyor. Park yerinden ayrılışını izliyorum, ellerim sıkılmaktan zonkluyor ve kansız kalıyor. Arabayla uzaklaştı ve ben öylece bakakaldım.

O gitti. Geri dönecek mi bilmiyorum. Bana çok kızgın ve kızmakta da haklı. Ona yalan söyledim. Jack'lerin ona sırtmasına ve gülmesine izin verdim, her şeyden çok onu tetikleyen şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen. Bir şeyler söylemeliydim.

Üzgün olduğumu söyledim ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk. O haklı; yalan söylediğim için üzgün değilim, sadece sırlarımı öğrendiği için üzgünüm.

Tanrım, ben en kötüsüyüm.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı bastırıyorum, çünkü ağlamak aptalca. Bunun olacağını biliyordum. Bunun yüzüme patlayacağını biliyordum. Ve

. . . Boone'u smokin içinde hayal ediyorum, beni karşılarken yüzünde sinsi, kendinden memnun bir gülümseme. Sanki yaramazlık yapıyordu ve umursamıyordu. Ve yüzündeki o gülümsemeyi görmek içimi büyük bir neşe ve sevgiyle doldurdu. Bu sefer onu itmeyecektim. Bir dahaki sefere her şey farklı olacaktı.

Ama artık bir dahaki sefer yok. Çünkü artık benim bir sahtekar olduğumu biliyor. Klas birini istiyordu ama onun yerine cahil bir ismi olan ve babası hapiste olan bir hamburgerci buldu.

Birkaç dakika park yerine özlemle baktıktan sonra geri gelmeyeceğini anlıyorum. Gitmesine izin veremem.

Onu arayacağım. Bu sefer peşinden gideceğim. Nereden geldiğimi görmesini sağlayacağım ve belki yeniden başlayabiliriz. Beni gerçekten seviyorsa, belki benden vazgeçmez.

Ofise geri dönmek için acele ediyorum ve getirdiği kutuyu görünce duruyorum. Pembe bir kapağı ve gösterişli bir fiyongu vardı. Kutuyu bir ara lobideki sandalyelerden birine bırakmış olmalıyım, çünkü bana verdiğini hayal meyal hatırlıyorum. O kutuya çekildim ve kapağını kaldırdım. İçinde siyah parıltılar vardı ve bir elbise çıkarıp havaya kaldırdım. Spagetti askılı ve tül etekli, ama tasarımcı işi ve çok güzel. Kutudaki her elbise aynı, sadece bedenleri farklı. Beni şık ve seksi görmek istiyordu. Beni güzel bir yemeğe çıkarıp hava atmak istedi, çünkü benimle gurur duyuyor.

Benimle gurur
duyuyordu. Kalbim
acıyor. "Ivy."

Resepsiyonist Janet'e bakıyorum.

Merdivenleri işaret ediyor. "Jack'ler sizi ofislerinde bekliyor. Önemli olduğunu ve sizi hemen görmeleri gerektiğini söylediler."

Oh harika. Hayal edebiliyorum. Bunun nasıl gideceğini biliyorum. "Beni kovacaklar, değil mi?"

Janet heyecandan koltuğunda kıpırdanıyor, dedikodu avcısı. "Söylemediler ama bir müşteriyle çıkmanın ne kadar profesyonelce olmadığını konuştuklarını duydum."

Oh, lütfen. Kızdıkları tek şey, onlar yerine büyük bir müşteriye kancaya takmış olmam ve bunu çalabilsinler diye kimseye söylememiş olmam. İnce bir şekilde gülümsüyorum. Jack'lerin nasıl çalıştığını bilecek kadar uzun süredir burada çalışıyorum. Bunun kiminle çıktığımla ve Boone'un cüzdanının büyüklüğüyle hiçbir ilgisi yok. Boone benim yerime onlardan birinden ev almak isteseydi? Beni hemen yatağına atarlardı ve muhtemelen prezervatifleri bile bana verirlerdi.

Ve sonra bu zihinsel görüntüden ürperiyorum.

Kutuya tekrar bakıyorum ve sonra onu alıp masama doğru yöneliyorum. "Ivy," diye sesleniyor Janet, sesinde bir sızlanma var.

"Bana senin hemen yukarı çık-"

"Beni kovabilirler," diye karşılık veriyorum ona. Ne de olsa, zaten yapacakları şey bu. Kutuyu masama doğru götürüyorum ve eşyalarımı inceliyorum. Bu gün kötüden daha kötüye gidiyor.

Farah hemen telefonunu bırakır ve masasına doğru eğilir. "Neler oluyor, Ivy?"

"Kovuluyorum," diyorum ona ve ajandamı alıp çantama tıktırıyorum.

"Sen *ne*?"

Başımı salladım. "Büyük bir müşterim vardı ve Jack'lere ondan bahsetmedim." "Sakallı adam mı?" diye sordu şaşırarak. "Büyük bir müşteri mi?"

Başımı salladım. "Milyarder." Ve harika. Ve düşünceli. Ve komik. Ve kararlı. Ve yatakta harika . . . İç çekiyorum. "Her neyse, şimdi Jack'lerin hepsi yukarıda benimle bir toplantı yapmak için bekliyorlar, böylece bana onun hakkında şikayet edebilecekler. Onları zahmetten kurtarıp masamı temizleyeyim dedim."

"Aferin sana," diyor şiddetle.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Masamı temizlemem benim için iyi mi?"

"Hayır! Bunu onlardan sakladığın için senin adına sevindim." Başını sallıyor.

"Son zamanlarda kaç tane büyük müşterimi çaldıklarını biliyor musun?"

birkaç yıl?" Eliyle ofisi işaret ediyor. "Neden hiçbir yeteneği ellerinde tutamadıklarını sanıyorsun? Onlar baştan aşağı kaçak avcı." Farah bana sert bir bakış attı. "Sanırım sonbaharda değıştireceğim. Başka bir emlak şirketiyle anlaştım. Daha küçük müşteriler olabilir ama en azından hepsini elimde tutabileceğim."

Ona hafifçe gülümsüyorum ve dizüstü bilgisayarımın fişini çekiyorum. "Belki ben de aramaya başlarım." Ama özgeçmişim zayıf ve şu anda paraya ihtiyacım var. Bunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bir şey çıkacaktır. Her zaman bir şeyler olur.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Boone

Bir hafta sonra

Karavanımın kapısı çalındı. Bugün üçüncü kez. "Defol git," diye inleyerek kanepede yuvarlanıyorum.

Uzaklaşmak yerine, kapı çarparak açılıyor ve güneş ışığı içeri doluyor. "Hâlâ küçük bir orospu gibi üzülüyor musun?" diye sesleniyor kardeşim Clay, karavanımın oturma odasına girip eski koltuğa uzanarak. "Ciddi misin? Bir parça kış için mi?"

"Ona öyle deme," diye hırlıyorum ona, gözlerimi güneş ışığından koruyarak. "Sen de siktir git."

"Sadece karavanında dünyadan ne kadar saklanacağını ve adamlarının Batı Teksas'ın her yerinde petrol aramak için çukur kazmasına izin vereceğini merak ediyorum."

Kanepemde doğrulup yakındaki bira şişesine uzandım. Boştu, ben de geri fırlattım. Biram bitmiş. Aslında dün biram bitmişti, çünkü sonra Knox'un karavanına gidip onunkini çaldım. "Onlara kazacakları yerin planını verdim."

"Evet, ayrıca yetkiyi de takım elbiselilere bıraktınız. Sahaya bir şirket görevlisi koydular ve gösteriyi onun yönetmesine izin verdiler. Bu hafta iki kuru kuyu var."

Hay sikeyim. Bir hafta bile rahat bırakamıyorum ve işler boka sarıyor. "Onlarla konuşacağım."

"Para umurumda değil. Yeterince paramız var. Ben senin için endişeleniyorum kardeşim. Bir kadın yüzünden bu kadar dağılmak sana göre değil."

"Sadece bir kadın değil," diye belirttim ona. "Onunla evlenecektim. Onu karım yaparım. Güzel bir eve taşın ve belki çocuk sahibi ol."

bir gün." Günler geçti ve Ivy yüzünden hâlâ içim boş. Bana defalarca yalan söyledi, hem de yüzüme karşı.

İşin kötü yanı, ona hâlâ aşığım. Yalancı olduğunu öğrenmek onu daha az istememe neden olmadı. Şimdi sadece şehvet ve ihtiyaçla karışık bir sürü ihanet ve öfke var.

Ona çok kızgınım ve onu hâlâ çok özlüyorum.

"Onunla konuştun mu?" Clay ayaklarını sehpanın üzerine uzatarak soruyor. "Hikâyeyi onun tarafından dinledin mi?"

"Hayır. Kimseyle konuşmadım." Bir bira şişesi daha alıp çalkaladım. O da boş. "Fark ettin mi bilmiyorum ama pek konuşma havasında değilim."

"Oh, fark ettim. Sadece onun hakkında ne hissettiğini merak ediyordum." Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra yüzümü ovaladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, diyelim ki en kötüsü. O bir servet avcısı ve fahişe ya da onun gibi bir şey-"

"O lanet bir fahişe değil-"

"Biliyorum, biliyorum. Sakin ol. Sadece en kötü senaryoyu söylüyorum. Ya hayal edebileceğin en kötü kadınsa? Sadece senin paranı istiyor. O zaman ne yapardın?"

Ivy'yi hayal ediyorum. Gülümseyen, tatlı Ivy'yi, aşağı indirilmek için yalvaran o şık saç topuzuyla. Kilometrelerce uzanan uzun bacaklarıyla Ivy. Elim eteğinde, amı sırılsıklam Ivy. Ivy bana az önce baktığımız evi almamamı söylüyor, çünkü benim için yeterince iyi değil.

Ivy bir heykel gibi dururken, o soyтары Jack elini onun omzuna koyup bize gülüyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Yine de biliyorum.

Ivy'i hala seviyorum. Hâlâ onu istiyorum. İsteddiği tek şey cüzdanımsa, gülümsemesini, kahkahasını, tatlılığını aldığım sürece bunu kabul ederim... ve zamanla onun da beni seveceğini umuyorum.

"Biliyorum," diyor Clay ve masanın üzerine bir şey fırlatarak bira şişelerini deviriyor. "İşte bu yüzden devreye girmeye karar verdim."

Öne eğildim ve aldım. Bu bir dosya. Manila. İçinde birkaç parça kağıt var. "Bu da ne böyle?"

"Ivy hakkında. Seni özel dedektif olarak tuttum, böylece Ivy hakkındaki tüm gerçekleri öğrenebilirsin, çünkü o paylaşmaya hevesli değildi. Onun kirli işlerini öğren."

sırlar falan." Bana bir kaçık gibi sırtıyor. "Yoksa Reba Lee Smithfield mı demeliyim?"

"Ha?"

"Kahretsin, sarhoşsun, değil mi?" Uzanıp şapkama vuruyor ve yüzümden düşürüyor. "Adını değiştirdi, aptal. Doğum adı Reba, country şarkıcısı gibi. Kız kardeşi Wynonna. Eğer bu bir cahil kartviziti değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Reba mı? Benim sarışın, zarif Ivy'm Reba mı? Klasörü çevirip açıyorum ve gözümü kısarak belgelere bakıyorum. Elbette, ehliyetinin bir fotoğrafı var, altında da farklı bir isimle bir kopyası. İki yıl önce Reba Lee Smithfield'dan Ivy Smithfield'a geçmiş, göbek adı yok. Altı ay sonra emlakçılık lisansı almış.

Clay bir ayağını diğerinin üzerine atarak, "Bana sorarsan bu iş oldukça ilginç," diyor. "Küçük Reba lisedeyken onur öğrencisiydi. Öğrenci konseyi, üniversite akademisyenleri, tüm o inekçe şeyler. Sonra mezuniyetine bir ay kala okulu bırakıyor. Bum. Okula gelmeyi bıraktı. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Merakla kâğıtlara göz gezdiriyorum.

"Ailesi berbat. Orada bir yerde. Görünüşe göre annesi kaçmış ve babası da aynı zamanda bir içki dükkânını soymaktan tutuklanmış. Kız kardeşi o sırada on iki yaşındaymış, sanırım Ivy -pardon Reba- ona bakmak için evden ayrılmış. İş geçmişi de burada. Hemen hemen her boktan asgari ücretli işte çalışmış, genellikle aynı anda iki işte. Yine de GED'sini ve emlakçılık lisansını almayı başarmış."

Evraklara göz gezdirdim. İşte kredi geçmişi - berbat ve borç-gelir oranı tavan yapmış. Geçen yılki 1099'unun bir kopyasını çıkardım. Three Jacks'ten 4 bin dolar kazanmış. Tanrım. Süslü, şık takımlarını ve pahalı ayakkabılarını düşünüyorum.

Kullandığı o külüstür arabayı düşünüyorum.

Daha yüksek kalibreli bir müşteri çekmek istedim.

Kendisi için bir şeyler yapmak istiyor. Kendisi için daha iyi bir hayat istiyor. Bu duyguyu bilirim. Bir çukurda sıkışıp kalmanın ve koşulların tarafından kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Elinden geldiğince kendini kurtarmaya çalışıyor. Okumaya devam ediyorum, çünkü okumak zorundayım. Babasının tutuklama kayıtlarını görüyorum. Ivy'nin güncel fatura listesini görüyorum, hepsi getirdiğinden çok daha fazla. Kız kardeşinin okul kayıtlarını ve üniversite için yaklaşan programını görüyorum.

Para karşılığında özel şirketlere yapılan plazma bağışlarının bir listesini görüyorum ve midem sıkışıyor. Kollarındaki tüm izleri düşünüyorum ve tarihleri tarıyorum. Bunlardan bazıları haftada iki ya da üç kez, hepsi farklı yerlerde ve asla bağış başına elli dolardan fazla değil. Bu çok boktan.

İşimi almak için bu kadar heyecanlanmasına şaşmamalı.

Dosyayı kapatıp bir kenara atıyorum ve yüzümü ovuşturuyorum. Yorgun hissediyorum. Yorgun.

Yenildim. Ve ona o kadar aşığım ki ne yapacağımı bilemiyorum.

"Eee?" Clay talep

ediyor. "Peki ne?"

"O da tıpkı senin gibi kendi ayakları üzerinde durmayı başardı," diyor ağabeyim. "Belki senin gibi değil. Sen başarılıydın. O henüz o noktada değil."

Ona ters ters bakıyorum çünkü bu kulağa hakarete çok yakın geliyor ve şu anda kendimi Ivy'ye karşı biraz korumacı hissediyorum. Onu boktan bir işte çalışırken ve sonra dönüp başka bir işte çalışırken hayal ediyorum, hepsi kız kardeşinin başının üstünde aynı çatıyı tutabilmesi için. O pisliklerin yüzüne güldüğü hamburger çevirmek için liseyi bıraktığını hayal ediyorum.

"Sadece bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyorum," diyor Clay. Artık kızgın olup olmadığını bile bilmiyorum. Ne yapacağımı da bilmiyorum.

"Çünkü o söylediği kişi değildi. Ivy olduğunu söyledi ve başından beri Reba Lee'ydi."

"Yanılıyorsunuz. Kendini yeni birine dönüştürdü. O eski kişi olmak istemiyor. Bir şeyleri değiştirmek için bu kadar çok çalışırken neden hayatının geri kalanında geçmişiyle etiketlenmek zorunda olduğunu anlamıyorum."

Haklı ama ben inatçı bir orospu çocuğuyum. "Onu seçtim çünkü bir hanımefendi istedim. Kendilerinden daha fazla parası olan birkaç kabadayı için fazla iyi olduklarını düşünen tüm o pisliklerden saygı görmek istedim." Jacks gibi pislikler.

Clay omuz silkiyor. "O zaman yeni bir kadın bul. Gerçek bir soyağacı olan birini."

"Yeni bir kadın istemiyorum. *Onu* istiyorum," diye hırslıyorum ona. Hayatımda Ivy'den başka birinin olması düşüncesi ağzımda ekşi bir tat bırakıyor.

"O zaman git getir onu."

"Ona ve istediğim saygıya sahip olamam." Jacks bana bunu gösterdi.

"Seni lanet olası aptal kafalı salak." Clay kendini yerden kaldırıp

sandalye, sinirli. "Bu 'saygı' sopasının sana bir şey ifade edip etmediğine karar vermelisin.

kıçın senin için Ivy'den daha değerli. Takım elbiseli birkaç gerizekalının sana saygı duymaması kimin umurunda?" Avucuna bir yumruk indiriyor. "Sana saygı duymalarını *sağla*. Eğer senin bir pislik olduğunu düşünüyorlarsa, iş yerlerini satın al ve yakıp yık. Onlara babalarının kim olduğunu göster."

Gülüyorum, çünkü bu çok saçma bir plan. . . ve daha önce de yaptığım bir plan. Yeni golf sahamı düşünüyorum, tamamen yanmış ve kül ve molozdan başka bir şey yok. O boku havaya uçurmanın çok tatmin edici olduğunu itiraf etmeliyim. Komik olan şu ki. Golf sahasını yok ettiğimde bana daha fazla saygı duydular mı bilmiyorum, ama bu onların benim yetkili olduğumu anlamalarını sağladı.

Belki de mesele saygı duymak değil, konuşmamı destekleyecek cesarete sahip olduğumu göstermektir.

Düşünceli bir şekilde sakalımı ovuyorum. Bütün bunları Bates'in bok yemesini istediğim için başlattım. Saygı duyulması gereken biri olduğumu anlamasını istedim ve bunu büyük, gösterişli bir ev ve yatağında daha da gösterişli bir kadınla yapabileceğimi düşündüm.

Mesele şu ki, artık bunların hiçbirinin önemi yok. Ivy'yi düşünüyorum ve gerçekten istediğim tek şey o. Havuzlu ve merdivenli bir ev umurunda değil. Ivy'nin hangi çatalı kullanacağını bilemeyeceği gösterişli bir partiye gidip gidemeyeceğim umurunda değil.

Ama onun gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyorum. Yumuşak dudaklarını bir daha hiç hissedemeyeceğimi. Benim hakkımda kirli şeyler düşündüğünde yanaklarında beliren o tatlı kızarıklığı bir daha asla göremeyeceğimi.

Bu mu? Özlerdim. Şimdiden özledim. Sanki günlerdir içim boşmuş gibi hissediyorum. "Ivy'yi geri istiyorum," diyorum kardeşime.

Sanki dünyanın en aptal adamıymışım gibi bana "O zaman git onu al" dedi. Belki de öyleyimdir, çünkü onun kaçmasına izin veriyorum.

Bu bok değişmek üzere.

On Beşinci Bölüm

Boone

"Jack burada mı?" Ön masaya doğru ilerleyerek sordum. Muhasebecim elinde evrak çantasıyla arkamdan koşarak geliyor. Bu normal bir şeymiş gibi davranıyorum ve gülümsüyorum. "Bay Price'ın onu görmek için burada olduğunu söyle."

Resepsiyonist bugün bana sahte gülücükler dağıtıyor. "Jack Jackson mı, Jack Farrington mı, yoksa Jack Richards mı?"

Hatırladığım gibi mi? Benim için hepsi aynı, Ivy'nin arkasından konuşan ve onun işini çalmaya çalışan şovenist pislikler. Ona saygı duymalarını zor yoldan sağlayacağım. Tanıdık bir sarışın aramak için ofisin etrafına bakıyorum ama onu göremiyorum. "Birincisi," diyorum, çünkü bir isim seçmem gerekiyor.

Başını sallıyor ve bir numara çeviriyor. "Bay Jackson? Bay Price sizi görmek istiyor."

O telefonu bırakamadan Jack merdivenlerden bana doğru gülümseyerek iniyor. Bugün geçen seferkinden daha da turuncu. "Boone," diye sesleniyor sanki çok iyi arkadaşmışsınız gibi. "Geri dönmeye karar vermene çok sevindim."

"Gayrimenkul almak istiyordum," dedim. "Görüşebileceğim kişi sensin diye düşündüm."

Muhasebecime meraklı bir bakış atarak, "Kesinlikle görüşmeniz gereken kişi benim," diye kabul ediyor. Bana bir el uzatıyor ve ben onu görmezden geldiğimde, gülümsemesi biraz daha zoraki bir hal alarak konferans salonunu işaret ediyor. "Bahsettiğim evle ilgileniyor musunuz?"

"Aslında ben bir iş ofisi satın almak istiyorum," diyorum ona, saçma sapan bir masası olan, süslü püslü, küçük bir ofise girerken. İçeri girerken koridora bakıyorum ama Ivy hâlâ yok. Tanrım, onu özledim. *Yakında,* diyorum kendime.

Onu çok yakında göreceksin.

Muhasebecim yanıma oturdu ve evrak çantasını açarak çek defterini çıkardı.

"Ivy bugün nerede?" Ben soruyorum.

Jack'in gülümsemesi biraz incelik. "Bayan Smithfield'in artık şirkette çalışmadığını söylemekten üzüntü duyuyorum. Gitmesine izin vermek zorunda kaldık."

"Anlıyorum." Öfke içimi yakıyor. Ivy'nin -benim Ivy'min- bu pislik tarafından kışının üstüne atıldığını düşünüyorum. On dolarına bahse girerim ki yanlış bir şey yapmadı. Benimle ilgili bir şey yüzünden onu cezalandırıyorlar. Ellerimi masanın altında sıkıyorum. Bugün bu işi satın alıp ona verecektim.

Şimdi mi? Yeni bir taktik zamanı.

"Sizi temin ederim ki bu durum bizimle olan işinizi en ufak bir şekilde sekteye uğratmayacaktır Bay Price. Burada pek çok mükemmel emlakçı var-"

"Senin gibi mi?" Ben çekiyorum.

Bana sanki arkadaşmışız gibi sırtıyor. "Benim gibi. Peki ne tür bir ofis arıyorsun?" Jack konuyu değiştirerek hızlıca soruyor. "Kaç çalışana ev sahipliği yapmak istiyorsunuz?"

"Bu ofisi istiyorum."

Gözleri açılıyor. "Bu mu? Ama satılık değil-"

Muhasebeci defterlerini açıp kalemını oynatırken ona yumuşak bir sesle, "Yapma Jack," diyorum. "Sen ve ben iş adamıyız. Sanırım ikimiz de doğru fiyata her şeyin satılık olduğunu biliyoruz. Ve ben bu ofisi istiyorum. Burayı. Bugün. Hemen şimdi."

Bana deliymişim gibi kaşlarını çatıyor. "Bugün ofisi boşaltmamızı mı istiyorsun?"

"Bu bina ve tüm mobilyalar için çok cömert bir teklif yapacağım. Hatta tüm önemli belgelerinizi ve bilgisayarlarınızı buradan çıkarmanız için size bir saat vereceğim." Ve gülümsüyorum, sanki bu binaya sahip olmaya odaklanmışım gibi görünmeye çalışıyorum, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

El sıkıştığımız anda bu boku yakıp kül etmeyeceğim gibi. Çünkü Three Jacks? Bu pislikler alevler içinde kalacak ve bu Ivy için olacak.

Hepsi Ivy için.

"Şimdi," diyorum öne doğru eğilerek. "Seninle iş konuşalım. Eminim seni mutlu edecek bir rakam bulabiliriz."

Ivy

Tam çift katlı külâhı kaşıklarken ve ellerime çikolatalı dondurma bulaşmışken telefonum çalıyor. Zil sesi yüksek ve tiz ve müşterinin siparişini bitirirken bile devam edince irkiliyorum. Two Scoops'ta ofis olarak kullanılan küçük bölmede vardiya müdürü bana ters ters bakıyor.

Ellerimi havluya silerek temizliyorum ve beyaz iş polomdaki çikolata lekelerine bakarak iç geçiriyorum. İkinci bir gömleğe param yetmiyor, bu yüzden eve döndüğümde bunu lavaboda yıkamam gerekecek. Telefonum son bir kez çalıyor ve onu bıraktığım arka tezgâha doğru koşuyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum patronuma ve telefonumun zil sesini kapatmaya giderken bir mesaj çıkıyor.

Farah: OMG IVY DERHAL BENİ

ARA Farah: CİDDEN

Buraya gelmen gerek. Bu çok önemli!

Patronuma tedirgin bir bakış atıyorum ama o kendi telefonuna bakmakla meşgul. Şu anda sırada müşteri yok, bu yüzden hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ivy: Neler oluyor?

Farah: Erkek arkadaşın 3Jacks'te ve gelip onu alman gerekiyor.

Ivy: Ne? Boone mu?

Farah: Evet, seni arıyor.

Ve burayı yakacağını söylüyor!!1!! Daha yeni satın aldı ve şimdi de yakacakmış! WTF!! Burada itfaiye araçları ve her şey var! Masamı temizlemek zorunda kaldım!1!!

Ne?

Aklıma hemen golf sahası geliyor.

Bu bir intikam. Aman Tanrım. Three Jacks'te hakarete uğradı ve şimdi binayı satın alacak ve tıpkı golf sahasında yaptığı gibi yerle bir edecek. Hem dehşete kapıldım hem de çok sevindim. Bana davranışları yüzünden Three Jacks'ten nefret ediyorum ama aynı zamanda Boone için de endişeleniyorum. Benden hâlâ nefret ediyor mu? Sırada benim ve Wynonna'nın peşine düşecek mi?

Aslında . . . Bana karavan için vereceği parayı kullanabilir ve geciktirdiğim tüm faturaları ödeyebilirim.

Tezgâhın arkasından çantamı aldım. "Gitmem gerek," diyorum patronuma.

"Vardiyanın bitmesine daha üç saat var," diyor, yüzünde öfkeli bir ifadeyle taburesinden fırlayarak. "Eğer gidersen, kovulursun."

"Biliyorum," diye sesleniyorum, kapıdan hızla çıkarken telefonumu cebime sokuyorum. "Çekimi sonra alırım!"

Boone'u görmeliyim. Neler olduğunu öğrenmeliyim.

Ve tamam, eğer alevler içinde kalacaksa Three Jacks'in yanıp kül olmasını izlemek istiyorum. Çünkü ben böyle küçük ve kinciyim.

Eski ofise giderken kalbim küt küt atıyor. Kovulduğumdan beri geçen bir hafta boyunca buraya hiç gelmedim. Faturaları ödemek için işleri toparlamakla meşguldüm. Two Scoops'taki yeni işimden de ayrıldığım için biraz gerginim ama Pazartesi günü başlayacağım Burger Grill var, yani en azından bu var.

Gerçekten, Boone'u tekrar görebileceğim anlamına gelse iki işi de bırakırdım.

Otoparka girdiğimde Boone'un kamyonetini görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ayrıldıktan sonra onu iki kez aradım ve telefonlarıma hiç cevap vermedi. Sanırım bu, onun beni aradığı ve benim geri dönmediğim onca zaman için adaletin küçük bir cilvesi. Dönmeliydim, çünkü görmezden gelinmek berbat bir his.

Ve sadece iki kez aramış olmaktan nefret ediyorum. Onu daha çok aramalıydim. Denemeye devam etmeliydim, kendimi ona açıklamaya çalışmalıydim. E-posta göndermeliydim. Karavanına gitmeliydim. Bir şeyler yapmalıydim.

Ama . . . Çok utanıyordum. Bunu öğrenmiş olmasından ve onun bu kadar üzülmesinden nefret ediyordum. Durumu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdim ki? Winky Jack'i ve siyah kravatlı yemekte hamburger çevirmemle ilgili boktan yorumlarını düşündükçe hala zihinsel olarak utanıyorum.

Umarım Boone benden nefret etmez.

Arabamı onunkinin yanına park ediyorum ve gözlerimi kapatıp alnımı direksiyona bastırıyorum. "Lütfen bana bir şans ver," diye fısıldıyorum. "Lütfen seni geri kazanmama izin ver."

Ama tekrar tekrar, yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesiyle o golf sahasını yaktığını hayal ediyorum. Ve onu kandıran birinin affedilmeyeceğinden endişeleniyorum.

Ya yoksa? Ben ... şey, devam edeceğim. Üzgün, mutsuz ve yalnız olacağım ama devam edeceğim çünkü her zaman yaptığım şey bu. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve Wynonna'ya elimden gelen en iyi hayatı vermeye devam edeceğim. Ama bir kez olsun benim için olan bir

şeye sahip olmak güzel olurdu. İstediğim kadar bencilce ve çılgınca sevebileceğim biri.

Sadece *birini* değil. Boone'u istiyorum. Başka kimseyi istemiyorum, bu düşünceyi aklımdan bile geçirmek istemiyorum. Her zaman temkinli bir insan oldum ve birkaç kez flört ettim ve çıktım, ama hiç kimse daha fazlasını isteyecek kadar ilgimi çekmedi, sadece birkaç dakika onun yanında olmak için tüm yoğun programımı yeniden düzenlemek istedim. Boone ile durum farklı. Her şey farklı.

Ve her şeyi berbat ettim.

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor ve bunun Farah olduğuna eminim, bana nerede olduğumu soruyor. Daha fazla oyalanamayacağım için derin bir nefes alıyorum ve arabadan iniyorum.

Farah kaldırımda, kolunun altına sıkıştırdığı bir kutu masa eşyasıyla telefonuna bakıyor ve başparmağıyla mesajlaşıyor. Ben yaklaşırken başını kaldırıp bakıyor, pembe Two Scoops güneşliğini ve çikolata lekeli polomu fark ediyor. "Burada olmana sevindim. Jacks çıldırmış durumda!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Jack'lerin üzgün olması neden umurumda olsun ki?" Aslında üzülmelerine sevindim. "Artık burada çalışmıyorum."

Arkamızda bir itfaiye aracı kükreyerek otoparka girdi. Farah ona bakıyor, sonra bana bakıyor. "Sence bu bir oyun mu?"

"Boone ile mi?" Gülüyorum. "Hayır. İlk randevumuzda biri onu kızdırdığı için bir golf sahasını yaktı."

"O bir piro mu?" Gözleri kocaman.

Başımı sallıyorum. "Sadece görmezden gelinmekten ya da alay edilmekten hoşlanmıyor. Bu yüzden insanların dikkatini çekmenin bir yolunu buluyor. Bu genellikle işe yarar." Boone'la tanıştığımda bunun çok tuhaf bir şey olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onu anlıyorum. Kendisine önemsizmiş gibi davranılmasını reddediyor ve bu, insanların dikkatini en abartılı şekilde çekmek anlamına geliyorsa? Amacına ulaşmak için bunu yapacaktır. Onun için her şey para. Kolay gelir, kolay gider, tıpkı dediği gibi.

"Ivy!" Jack Jack kaldırımını geçip bana ve Farah'a doğru geliyor, yanında ağlamaklı bir Janet var. "Tanrıya şükür. Bu deliyi durdurmalısın!"

"Deli mi?" Kibarca soruyorum.

"Evet! Binaya bir kutu gaz ve kibritle girdi ve evraklar imzalandığı anda herkesi dışarı attı!" Jack eğildi. "Bir tür kundakçı gibi burayı yakacak!"

"Peki... ona sattın mı?" Jack

doğrulur, gözleri kısılır.

"Çünkü binayı o satın aldıysa ve sen de kabul ettiysen, o zaman bu gerçekten kundaklama sayılmaz, değil mi?" Ona en tatlı gülümsememi veriyorum. "Buranın sahibi o, o yüzden eminim istediği her şeyi yapabilir."

"Ama burası Three Jacks'in kalbi," diye itiraz ediyor Jack.

Janet onun yanında, "Bütün eşyalarımı bile alamadım," diye feryat ediyor. "Ulaşamadığım koca dosya dolapları var!"

"Evi temizlemenize izin vermedi mi?"

"Bize sadece bir saat verdi," diyor Jack kızgınlıkla. "Diğer Jack'lerin ofisleri kilitli. İçeri girip de buranın yerle bir olduğunu öğrendiklerinde kopacak fırtınayı hayal edebiliyor musun?"

"Peki neden sattın?" diye sordum. Jack Jack'in yüzü öfkeden mosmor kesilince, boğazımda bir kahkaha düğümleniyor. "Çünkü sana müstehcen bir miktar para teklif etti, değil mi?"

Jack gözlerini bana dikti. "Buna gülüyor musunuz, Bayan Smithfield? Çünkü bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum-"

"Ivy, lütfen içeri girip onunla konuşur musun?" diye sorar Farah. "Adamın binayı yakmayı planladığını fark etseydi Jack'in burayı satacağını sanmıyorum."

"Burası *tarihi* bir bina," diye onaylıyor Jack, tekrar söze girerek. "Benim gözetimim altında tamamen yenilendi ve Three Jacks adına gurur veriyor ve-"

"Ve sen sattın," diye araya girdim. "Bu da senin suçun." Farah bana mutsuz bir bakış atıyor ve ben de elimi kaldırıyorum. "Merak etme, içeri girip onunla konuşacağım." Boone'la konuşmak burada bulunma nedenimin neredeyse tamamı.

"Teşekkür ederim," diyor Farah. Hem Jack'e hem de Janet'a mutsuz bir bakış fırlatıyor ve sonra bana bakıyor, beklenti içinde. Sanki bunu düzeltecekmişim gibi.

Tamir etmek istemiyorum. Benzin bidonlarından birini alıp Boone'un burayı aydınlatmasına yardım etmek istiyorum. Bu kötü bir şey mi? Umurumda olduğundan emin değilim.

Three Jacks lobisine açılan zarif cam kapıyı açıyorum. Bu ofise ilk kez geldiğimi hatırlıyorum ve binanın ne kadar güzel olduğunu ve böylesine gösterişli bir yerde çok sayıda üst düzey müşteriye hizmet veriyor olmaları gerektiğini düşünüyordum. Bu kadar lüks bir ofiste çalışmak için her şeyimi verebileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Burada çalışabilseydim tüm sorunlarım çözüldü.

Bakış açısının değişmesi ne garip. Geçen hafta dondurmacıda çalışırken

daha az stresliydim, çünkü en azından orada işimi biliyorum.

Maaşım garanti. Kimsenin gelip maaşımı elimden almayacağını biliyorum. Ve gerçekten, yerine getirmeyi asla umut edemeyeceğim yüksek beklentiler yok.

İçeri girdiğimde havada hafif, keskin bir koku var ve lobi sessiz. O kadar sessiz ki, resepsiyonda birinin oturduğu gerçeğini neredeyse gözden geçiriyorum. Bu Boone, takım elbise giymiş, sırtı bana dönük. Omuzları ceketin içinde geniş ve muhteşem görünüyor ve neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar büyük bir kayıp acısı yaşıyorum.

Muhteşem bir adamım vardı ve onu kaybettim.

Sandalyede yavaşça dönüyor ve bir kibrit kitabıyla oynadığını görüyorum. Ben izlerken, bir ayağını sonra diğerini Janet'in masasının üstüne koyuyor. "Tam da görmeye geldiğim kişi," diye söyleniyor. "Ivy mi yoksa Reba mı diyorsun?"

Bir an şaşırdım. Tüm kartlar masadayken oynuyoruz, değil mi? Sonra, saklayacak başka bir şey olmadığını fark ediyorum, artık değil. Zaten dibe vurmuştum. "Sadece kız kardeşim bana Reba der ve eminim bunu sadece beni kızdırmak için yapıyor."

Boone biraz gülümser. "Ivy, o zaman."

"Evet, sadece Ivy. Ne düşünürsen düşün, ben aynı kişiyim."

Yavaşça başını sallıyor ve kıyafetlerini inceliyor. "Bu kıyafet de ne?"

"Two Scoops Ice Cream and Malt Shoppe'un resmi çalışan üniforması. Sanırım az önce kovuldum."

"Benim de gidip yakmam mı gerekiyor?"

Nedense bu bana inanılmaz komik geliyor ve gülmeye başlıyorum. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, çünkü komik olmaması gerekiyor ama yine de gülmeden duramıyorum. Bir an sonra kahkahalarım hıçkırıklara dönüşüyor. "Her şey ne zaman bu kadar boka sardı?"

"Bebeğim, bu hep böyleydi. Sen sadece fark edemeyecek kadar inatçıydın."

İçimden bir kahkaha daha hıçkırıyor. "Sanırım haklısın."

"Buraya gel." Janet'ın masasında ona katılmamı işaret etti.

Aptal, akan gözlerimi siliyorum ve lobinin renkli camlı pencerelerinden geriye bakıyorum. Otoparkta başka bir itfaiye aracı yanaşıyor ve Jack Jack'in telefonu ile konuşurken volta attığını görüyorum. Diğer herkes ellerinde kutuları, yüzlerinde şaşkın ve kararsız ifadelerle bekliyor. Kimse neler olduğunu bilmiyor. "Seninle konuşmaya geldim," diyorum ona yaklaşırken.

yavaş ve temkinli adımlar atıyor. İleri atılıp kendimi onun kollarına atmak istiyorum ama bunun nasıl karşılanacağından tam olarak emin değilim, bu yüzden sakın davranıyorum. Boone'a yaklaşırken nefesimi tutuyorum ve bunu yaparken keşke aptal şapkamı çıkarsaydım ya da gömleğimin önüne o kadar dondurma dökmeseydim diyorum. O bir hanımefendi istiyor ve şu anda ondan en uzak şey benim.

Ama artık aramızda saklanmak yok. Olduğum kişi olmalıyım. Kirli gömleğim, kirli geçmişim ve her şeyim.

Masanın yan tarafına geçip onun yanında durduğumda duruşumda bir meydan okuma belirtisi var. "İşte buradayım."

Ayaklarını tekrar masadan aşağı sallıyor. Boone'un elleri kalçalarımın gidiyor ve sanki benimle ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde onlara bakıyor. Vücudumun bu küçük dokunuşa tepki verdiğini hissedebiliyorum ve tek yaptığı beni kaldırıp Janet'in masasının üstüne, tam önüne yavaşça bırakmak olduğunda hayal kırıklığına uğruyorum.

Etrafıma bakıyorum, çünkü yüzüne bakmak çok savunmasız hissettiriyor. Masanın üzerinde yanmış kibritler var ve birini alıyorum. "Ne yapıyorsun, Boone?"

"Belli olduğunu sanıyordum bebeğim. Burayı ateşe vereceğim."

Ona bıkkın bir bakış atıyorum ve ölü kibriti ona doğrultuyorum. "San Antonio'daki her binayı sırf içindeki insanlar pislik diye satın alıp yakamazsın."

"Ben," dedi ve kibriti parmaklarımdan çekti, "bir milyarderim. Ne istersem yapabilirim. Ve eğer burayı bana satacak kadar aptallarsa, binaya nasıl davranacağım konusunda söz sahibi olamazlar."

Gülümsememek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum, çünkü dışarıdaki diğerlerine söylediğim şey tam da bu değil miydi? Beş dakika önce değil mi? "Ve sen de burayı yakıp yıkacak mısın?"

"Lanet olası yere," diye kabul ediyor, şeytani bir gülümseme ağzını kıvrıyor. Sakalı takım elbisesinin nişastalı beyaz yakasına sürtünüyor ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

Tanrım, onu çok özliyorum. Soğuk hindiye dönmek zorunda kalmış ve dönmek istemeyen bir bağımlı gibi hissediyorum. "Sadece pislik oldukları için mi?"

"Hayır." Bakışları vücudumda geziniyor. "Çünkü sana kötü davrandılar."

Kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Vücudum onun farkındalığıyla karıncalanıyor ve tekrar ağlamanın eşğine geliyorum. Bu sefer, yine de, teslim oluyorum

Dürtümle uzanıp yanağını okşadım ve sakalının elimi gıdıklamasına izin verdim. "Bunu benim için mi yapıyorsun?"

Yüzünü çeviriyor ve avucumu öpüyor. "Ivy, senin için her şeyi yaparım." "Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye fısıldıyorum. Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım yağmur gibi akmaya başlar.

Boone elimi avucunun içine alıyor ve avucumu tekrar öpüyor. "Seni seviyorum, Ivy ya da Reba ya da kendine ne isim vermek istiyorsan. İncindim, evet, ama sanırım kafamda kurduğum kişi olmadığın gerçeğinden çok bana yalan söylediğin için incindim. Bunların hiçbirinin önemi yok." Parmak uçlarımı ısıırıyor.

"Beni hiç geri aramadın-"

"Depresyondaydım çünkü seni bir şekilde kaybettiğimi hissediyordum. Clay'in gelip kıcıma tekmeyi basması ve hiçbir şeyin değişmediğini anlamamı sağlaması gerekti. Senin için hâlâ aynı şeyleri hissediyorum."

"Fakir olmama rağmen mi?" Kelimeler beni boğuyormuş gibi hissediyorum. "Bir karavanda yaşıyorum, Boone. Babam-"

"O hapiste, biliyorum." Parmak uçlarımı tekrar öpüyor. "Her şeyi biliyorum bebeğim."

"Nasıl öğrendin?"

"Clay özel bir dedektif tuttu. Bir sürü kayıt çıkardı. Bu konuda kızgın değilsin, değil mi?"

Ona bakıyorum. Kızgın değilim. Sadece... sanki tüm giysilerim soyulmuş, çıplak ve savunmasızmışım gibi hissediyorum. "Ailemin izinden gitmemek için gerçekten çok uğraştım. Küçük kız kardeşime hak ettiği hayatı vermeye çalıştım-"

Başparmağımın altındaki etli kısmı nazikçe ısıırıyor ve vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. "Biliyorum, Ivy. Seni yargılamıyorum."

"Ben klas değilim-"

"Bebeğim, sen şıklıkta son noktasın." Bileğimin iç kısmını öpüyor. "Bunun bir karavanda yaşamana hiçbir ilgisi yok." Koluma bir öpücük daha konduruyor, yumuşak iç deriden dirseğime doğru ilerliyor. "Bir karavanda büyüdüğünü biliyorum. Klas bir kadın istediğimi söylediğimi de biliyorum ama fikrimi değiştirdim. Benim gibi birini istiyorum."

"Senin gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Değil mi?" Kolumdan başını kaldırıp sırtıyor. "İkimiz de yoksul geçmişlerden geliyoruz, ikimiz de çalışkanız, ikimiz de birbirimize bağımlıyız

. . . ve ikimiz de çok inatçıyız."

Küçük bir kahkaha attım. "Bu konuda haksız değilsin." "Biz aynıyız, sen ve ben. Ve yanımda olmasını istediğim kişi de bu. Hayır.

Güzelce giydirip partilere oyuncak bebek gibi götürebileceğim birini. Yanımda gerçek, yaşayan, nefes alan, muhteşem bir kadın istiyorum, ara sıra bana gidip kendimi becermemi söyleyecek ve belki araba kullanırken elimi eteğinin içine sokmama izin verecek." Kolumu öpmeye devam ediyor. "Seni seviyorum, Ivy Reba her kim olmak istiyorsan. Ve bu hiç değişmedi."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, nefes nefese. "Seni çok seviyorum, Boone. Sana söylemediğim için çok üzgünüm-"

"Biliyorum bebeğim. Neden yapmadığını anlıyorum." Dirseğimin iç kısmını öpüyor ve bu okşama karşısında tüm bedenimde bir ürperti hissediyorum. "Birkaç günümü aldı ama anladım. İnatçı bir eşek olduğum için beni affedecek misin?"

"Ancak sen de beni affedersen."

"Sanırım bunu başarabilirim." Ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

"Sanırım yapmazsan üzülürdüm."

"Buna izin veremem," diye mırıldanıyor ve eğilip ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Dudakları ve tadı üzerimde geziniyor ve ben yine kayboluyorum. Daha fazla öpücük için istekli bir şekilde kucağına eğiliyorum. Ona açım ve dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eli yanağımı kavırıyor ve sonra dudaklarımız şiddetli bir okşayışla kilitleniyor, dilim onunkine karışıyor.

İnliyor ve elleri kıcıma kayıyor, ucuz pantolonumun üzerinden popomu avuçluyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve öpücük kesildiğinde mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "Seni seviyorum, Boone."

"Sen benimsin, Ivy. Aramıza hiçbir şey giremez bebeğim." Burnumun ucunu öpüyor. "Düzgün bir adam olmayabilirim ama sana daha sadık birini asla bulamazsın."

"Ben düzgün bir adam aramıyorum. Ben erkeğimi istiyorum, sakalı ve her şeyiyle."

Boone boğazından alçak sesle hırlıyor ve ağzımı bir başka kavurucu öpücükle kapıyor. "Bu adam ve sakalı seni üst kata çıkarıp yönetim kurulu masasında sevişmek istiyor."

Bu müstehcen ifade karşısında nefesim kesildi. . . ama aynı zamanda biraz da tahrik oldum. "Toplantı odası mı?"

"İstersen o sik suratlının evraklarının tam üstüne," diyor ve kulağıma sokulurken sakalını boynuma sürüyor.

"Ve ... sonra burayı yakıp kül mü edeceksin? Golf sahası gibi mi?"

Geri çekildi ve bana sırtıttı. "O araziyi şehre bağışladığımı biliyorsun, değil mi?"

"Yaptın mı?"

"Evet. Orada bir park inşa ediyorlar. Buraya da bir park yapmak ister misin?" Kulağımı ısırtıyor. "Bence adını Ivy Smithfield Patronlarından Bok Almaz Parkı koyabiliriz."

Kıkırdıyorum. "Bu bana benziyor mu bilmiyorum. Uzun süre onların pisliklerini çektim."

"Ama işte bu yüzden seni desteklemek için ben varım bebeğim," diyor bana bakarak. Yüzündeki ifade tamamen ciddiye. "Ben senin arkadayım. Şu anda ve sonsuza dek."

Bu ifadenin ne kadar harika olduğunun gücüyle titriyorum. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyorum, çünkü ona söylemem gerekiyor. "Ben yaşayan en şanslı kadınıam."

"Yaşayan en şanslı kadın güzel bir toplantı odası bulup sakalımı bacaklarının arasına almak ister mi?"

"Tanrım, hiç böyle bir şey yapar mı?"

Beni kucağına alıyor ve bir prenses gibi taşıyarak zarif mermer merdivenlerden üst kattaki ofislere çıkarıyor. Three Jacks'te çalıştığım süre boyunca buraya sadece birkaç kez çıkmıştım. Burada özel bir banyo, Jacks'in üç özel, gösterişli ofisi ve toplantılarını yapmayı sevdikleri küçük bir yönetim kurulu odası var. Boone beni yukarı taşıırken kapıyı işaret ediyorum ve o da kapıyı tekmeleyerek açıyor.

Beni masanın eğimli ahşap kenarına oturturken, "Güzel masa," diyor. "Pahalı."

"Onlar için her şey en iyi görünmekle ilgili," diye katılıyorum, rahatlamak için birkaç santim geriye çekiliyorum.

"Belki yanımda götürürüm," diyor yüzünde şeytani bir ifadeyle. "Böylece seni her yatırdığımda, o da benim tarafımdan sikilmiş olur."

"İğrenç. Yakalım derim."

"Yak onu, öyle," diye kabul ediyor, elleri naylon iş kemerime gidiyor ve onu çekiştiriyor. "Şunları da çıkaralım üstünden. Ağzım senin tatlı amcığını fena halde özlüyor."

Onun iğrenç sözleri karşısında inleyerek kemerimi yırtıyorum. Toka kopuyor ve yere düşüyor ama umurumda bile değil. Onu çok özlüyorum ve onu hayal edebileceğim her şeyden daha çok istiyorum.

İki yana açılmış kalçalarımın arasında duruyor. Elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor, ucuz gömleğimin kalın dokumasına sürtünüyor, kumaş katmanlarının altında meme uçlarımı buluyor ve onları ağrıyan küçük noktalar haline getirmeye ikna ediyor. Ellerim pantolonumu yırtıyor ve külotumla birlikte kalçalarımın altına aşağı indirmeyi başarıyorum.

"Ne kadar seksi ve ateşli olduğuna bak, Ivy," diye nefes alıyor, eli önümden aşağı kayarak pürüzsüz amımı okşuyor. "Tanrım, sana dokunmaya bayılıyorum."

"O zaman bana daha fazla dokun," diye teşvik ediyorum, kalçalarımın toplanan pantolonunun kumaşını iterek. "Çıkar şunları üzerimden."

"Evet, hanımefendi." Bacaklarımı tamamen sıyırmama yardım ediyor ve belden aşağım çıplak kalıyor. Bu manzara karşısında inliyor ve ellerini kalçalarımın altına koyarak beni kendisine doğru çekiyor.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve kemerine uzandım. "Senin sıran."

Fermuarını ve kemerini çözüyor, sonra pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyor. Aleti bana doğru uzanıyor, kalın, güzel ve muhteşem. Sadece ona bakmak bile ağzımı sulandırıyor. Aramıza uzanıp başını okşuyorum, precum boncukları parmaklarımı ıslatıyor. "Prezervatif?"

Boone başını sallıyor. "Bir tane getirmediğim. Bunu ummuyordum." Eli kalçalarımın arasına giriyor ve başparmağını klitorisime sürtüyor.

"Fark etmez," diyorum ona. "Sen kararlıysan ben de kararlıyım."

"Kendimi adadım," diyor ve sandalyelerden birini çekip oturuyor. Oturduğu anda beni masanın kenarına çekiyor ve yüzü bacaklarımın arasına iniyor. "İçine boşalmayacağım, Ivy. Ailemiz için doğru zamanın gelmesini istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diye nefes alıyorum ve bir an sonra ağzı amımın üzerinde ve ben haykırıyorum, kalçalarımı eğiyorum çünkü bugün oyun oynamıyor. Bu nazik bir alay değil - bu, beni hızlı ve sert bir şekilde boşaltmaya kararlı dil ve dudaklarla topyekûn bir saldırı. Klitorisimi emerken bile bir parmağını içime sokuyor ve sonra onu öpüyor. "Benim için çoktan ıslanmışsın, bebeğim."

"Her zaman senin için, Boone."

İnliyor ve amıma bir öpücük daha konduruyor, beni daha fazlası için titretiyor ve ağrıttırıyor ve sonra tekrar ayağa kalkıyor. Bir an sonra, hissediyorum

Aletinin başı göbeğime baskı yapıyor ve sonra içime oturuyor. Üzerime eğiliyor, vücudu benimkini masaya bastırıyor. Ellerini saçlarımda birleştirip beni öpüyor ve sonra yavaşça içime pompalamaya başlıyor.

Eskiden çalıştığım yerde bir yönetim kurulu masasının üzerine uzanmış, belden aşağısı çıplak ve sevgilim tarafından prezervatifsiz beceriliyor olmak inanılmaz kötü hissettiriyor. Islağım ve altımdaki tahta masa kayganlaşıyor, Boone'un kalçalarının benimkilere her çarpışında kalçalarım masanın üzerinde hareket ediyor. Bu utanmazlıkta beni tahrik eden bir şey var ve Boone içime girerken onun ağır bedeninin altında inliyor ve kıvranıyorum.

"Benim için gel bebeğim," diyor ve eli göğsüme gidiyor. "Bana sıkıca sarıldığını hissetmeme izin ver."

Boğazımdan bir inilti daha kaçıyor ve bir sonraki hamlesini karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum. Parmakları göğüs ucumu sertçe çimdikliyor ve bir sonraki anda içimde dalgalanan acı ve zevk dalgası karşısında şok oluyorum.

"Aynen öyle," diyor Boone, kısık gözlerle beni izlerken. "O kıcını benim için oynat, bebeğim. Benim için gel."

Ve meme ucumla tekrar oynadığında, aynı zamanda içime girdiğinde? Boşaldım, hem de çok sert boşaldım. Adını haykırıyorum, masanın üzerine çıkıyorum.

"Ivy," diye mırıldanıyor ve sonra içimden çıkıyor. Vücudumdan akan sularla kayganlaşan sikini eline alıp sertçe okşamasını büyülenmiş bir halde izliyorum. Birkaç kez pompaladıktan sonra karnıma sıcak sıvı sıçratıyor, gözleri kapalı, yüzü aldığı zevkin gücüyle buruşmuş.

O sikini karnımın ve kalçalarımın üzerinde sağarken ben nefes nefese nefesimi tutmaya çalışıyorum. Aynı anda hem müstehcen, hem pis, hem de erotik.

"Kahretsin," diye nefes alıyor bitirdiğinde. Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. "Şu anda döllerimle kaplı en güzel karmaşasın."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona en şuh bakışımı atıyorum.

"Yuvarlanmamı ve artıklarını patronun masasına bulaştırmamı ister misin?"

"Seni pis küçük şey," diyor kıkırdayarak ve beni öpmek için eğiliyor.

"Ama o zaman lanet masayı gerçekten yakmamız gerekecek."

Kıkırdıyorum, çünkü çok iğrenç ve bu fikir *çok* hoşuma gidiyor. Onun yanında bir tür sapığa dönüşüyorum ... ve bu hoşuma gidiyor. "Hâlâ burayı yakmak istiyor musun?"

"Tabii sen istemiyorsan?"

Başımı salladım. "Bence çok güzel bir park olacak."
Gözleri eğlenceyle parlıyor. "İlk kibriti yakmak ister misin?" "Seve seve." Oturuyorum ve gömleğini çıkarıp beni havluyla silmeye başlıyor. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi var. Çok hassas ama yine de ... Endişeliyim. "Boone?"

"Hm?" Bana bakıyor.

"Buradan nereye gideceğiz? Sen ve ben?"

Beni temizlemeyi bitirip tişörtünü çöp sepetine atıyor ve bana sadece bronzlaşmış kaslardan oluşan hoş bir manzara bırakıyor. Çenemi okşuyor ve düşünceli düşünceli bana bakıyor. "Yarın o helikopteri tekrar kiralaram ve bize başka bir siyah kravatlı parti bulurum diye düşündüm. Çünkü hâlâ kadınıma hava atmak istiyorum."

Boğazımda bir yumru var. "Gösteriş yapacak pek bir şey yok, Boone."

Başını iki yana sallar. "İşte burada yanılıyorsun, Ivy. Seni gösterirdim çünkü en çok gurur duyduğum şey sensin. Güzelsin, zekisin, komiksin, seksisin ve benim gibi aptal bir kabadayı için fazla iyisin. Seni gösterirdim çünkü diğer tüm piçler kendi sarmaşıklarına sahip olamadıkları için delicesine kıskanırlardı. Hepsinin nişanlımı kıskanmasını istiyorum."

"Sen tanıdığım en harika, en çılgın adamsın, bunu biliyor musun?"

Boone bana sırtıttı. "Beni sevdiğin sürece bebeğim, bunun beni ne kadar delirttiği umurumda değil."

Sonsöz

Eskiden Three Jacks ofisinin olduğu yerde şimdi küçük, sevimli bir park var.

Yoldan birkaç blok ötede olmasına rağmen ofisimden çıkarken önünden geçmeyi seviyorum. Büyük cam kapılar yerine çim ve bebek ağaçlarını, Jack Jack'in Viper'ını ve Winky Jack'in engelli olmadığı halde her zaman engelli yerine park ettiği aptal Lexus'unu görmek hoşuma gidiyor. Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Three Jacks gitti, bir zafer ateşi içinde yandı. Bana Jacks'ten birinin emekli olduğu ve diğerlerinin de "bağımsız çalıştıkları" söylendi. Bilmiyorum, umurumda da değil. Artık kendi işim var. Price-Smithfield Emlakçılık küçük bir ofis, sadece ben, Farah ve bir asistan için yeterli büyüklükte. Şu anda daha fazlasına ihtiyacımız yok, ancak gelecekte daha fazla insanı kapsayacak şekilde genişleyeceğimizi umuyorum.

Bebek doğduktan sonra tabii ki.

Kız kardeşimi ziyaret etmek için yurtlara giderken yuvarlak karnımı okşuyorum. Üniversiteye gittiğinde çok ağlamıştım ama Boone bunun ikimiz için de iyi olacağını düşünmüştü. Wynonna biraz bağımsızlık kazanabilirdi ve ben de kız kardeşim üçüncü bir tekerlek gibi tepemde olmadan Boone'la daha çok vakit geçirebilirdim. Kız kardeşimi seviyorum ama yeni kocamla yalnız zaman geçirmeyi de seviyorum. Ayrıca, kız kardeşimi her gidiş gelişte bir saatlik yoldan kurtarıyor, bu da ona ders çalışmak için daha fazla zaman veriyor.

İki dönem geçti ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki o üniversiteyi seviyor, ben de onun orada olup benimle yaşamamasını seviyorum.

Yanaştığımda Wynonna kaldırımda beni bekliyor ve durur durmaz arabama atlıyor. "İşte buradasın! Yine geç kalacaksın sandım!"

Tekrar yola çıkarken ona "Sadece uzun ve manzaralı bir yoldan gidiyorum," diyorum. Ona bakıyorum ve örgülü, mor boyalı saçlarını fark ediyorum. Wynonna üniversiteye gittiğinden beri çok değişmişti; biraz kilo almış, saçlarını akla gelebilecek her renge boyamış ve bir sürü arkadaş edinmişti. O artık

Karavanın basamağında oturan hüzünlü görünümlü kimsesiz. "İyi görünüyorsun. Öğle yemeğinde suşi olur mu?"

"Suşi her zaman iyidir," diyor Wynonna ve sonra uzanıp karnımı okşuyor. "Bak ne kadar büyümüşsün! Kaç haftalık oldun?"

"Otuz iki," diyorum ona. "Artık çok uzun sürmez." Karnımı ovuyorum ve bebek tekmeliyor. "Boone şimdiden bebeğin odasını dekore ediyor. Çok heyecanlı."

"Dekorasyon mu yapıyor?" diye soruyor şaşırarak.

"Şey, avlanmak." Yüzümü buruşturuyorum. "Bebeğin odasında birkaç av eşyası olması konusunda çok kararlı. Bunu tartışıyoruz."

"Oh, ewww. Bu bebeği korkutacak." "Ya da annesini."

Gülüyor. "Sanırım cahili ormandan çıkarabilirsin ama ormanı cahilden çıkaramazsın." Bir süre radyoyu kurcalıyor ve sonra sessizlikte karar kılarak kapatıyor. "Şu süper seksi kardeşi nasıl?"

"Hangisi?"

Wynonna omuz silkiyor, pencereden dışarı bakıyor.

"Clay?" Soruyorum. "O senin için çok yaşlı. Knox? Gage? O da senin için çok yaşlı. Seth'e gelince? Doğru yaşta ama o da tembel. Diğerleri aile işinde daha aktif rol alıyor ama Seth sadece sarhoş olmak istiyor." Başımı sallıyorum, çünkü bu Boone'un defalarca yakındığı bir konu. "İyi olduğu tek şey solucanlık."

"O her neyse." Burnunu kırıştırıyor. "Lafı açılmışken, yaz geliyor. Misafirhanenizde kalabilir miyim?"

"Tabii ki." Şaşırmış bir halde kız kardeşime baktım. Boone ve benim sonunda satın aldığımız on iki milyon dolarlık "mütevazı" çiftliğin satış noktalarından biri, özel gölün üzerinde, kız kardeşim veya diğer ziyaretçiler için ideal olan lüks bir misafirhaneye sahip olmasıydı. "Sormana gerek olmadığını biliyorsun."

"Bir arkadaşımı getirebilir miyim?" Kaşlarını oynatarak bana bakıyor. "Ben ve Stephanie gölde takılmak ve bronzlaşmak istiyoruz."

Omuz silkiyorum. "Sen bir yetişkinsin. Notların iyi olduğu sürece istediğini yapabilirsin."

"Şimdi çok yumuşadın," diye takılıyor Wynonna. "Bebek yüzünden mi?" Trafiğe doğru hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "Elbette."

Gerçekte, bebek sadece bir parçası. Boone. Boone ve onun sonsuz, coşkulu sevgisi, çılgın fikirleri, her şeye ve her şeye karşı duyduğu çocuksu heyecanı. Evlendiğimiz kısa süre içinde dünyamı değiştirdi. Aramızdaki ateşin biraz sönmesini, birbirimizden bıkmamızı bekliyorum ama biz takıntılıyız. Bebeğimiz de yolda olduğu için sanırım her zamankinden daha yakınız. İşimi ayağa kaldırmamda bana yardımcı oldu ve ben de onu kendi işinde daha aktif bir rol alması için teşvik ettim. Birbirimizin en iyi yönlerini ortaya çıkarıyoruz -tamam, bazen de inatçılığımızla en kötü yönlerini- ama bana tartıştığımız konuları unutturan kirli bir makyaj seksi yapmadan asla yatağa girmiyoruz.

Çılgınca fikirleri var mı? Bazen.

Tamam, çoğu zaman. Çoğu insan kutunun içinde yaşar ama Boone için kutu diye bir şey yoktur. Bu heyecan verici olduğu kadar sinir bozucu da ama asla sıkıcı değil.

Aslında Boone sıkıcı biri değil. Sadece dün gece-

"Oh, iğrenç." Wynonna burnunu kırıştırıyor. "Yine onu düşünüyorsun, değil mi?"

"Kim?"

"Kocan. Onun hakkında kötü şeyler düşünürken her zaman yaptığın gibi yüzünde o aptal, aşk dolu ifade var."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Zengin ve seksi kocana sırılsıklam aşık olmak suç mu?"

"Sanırım hayır," diye mırıldandı Wynonna. "Sadece... onun hakkında seksi şeyler düşünmeyi bırak. Beni suşimi fırlatmak zorunda bırakma, tamam mı?"

"Denerim," diyorum sertçe. Arabayı park edip Wynonna arabadan atlarken telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Ekranı bir kez bakıyorum ve yüzüm yanıyor. Telefonu göğsüme bastırıyorum. "Neden gidip bize bir masa bulmuyorsun, ben de hemen geliyorum?"

Gözlerini deviriyor, tıpkı bir ergen gibi bakıyor. "Yani siz ikiniz mesajlaşabiliyor musunuz? Cidden, Reba. Bu çok iğrenç. Sen hamilesin. Anaç ol!"

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyorum o restorana girerken. Sonra, güvenli olduğunda, telefonumun ekranına tekrar bakıyorum. Kocam az önce bana bir penis fotoğrafı ve bir mesaj göndermiş. Özledim seni. Bana karnını göster, bebeğim.

Ivy: Çoğu erkek sadece kadının göğüslerinin fotoğrafını görmek istemez mi?

Boone: Evet, ama bu sabah erken saatlerde onların üzerinde mastürbasyon yaptım, bu yüzden neye benzediklerinin

oldukça farkındayım.

Ivy: Karnımın neye benzediğini bilmelisin! Her yere yapışıyor!

Boone: Evet, ama bu benim çocuğuma ve onun muhteşem annesine aynı anda merhaba deme şeklim.

Boone: Seni özledim.

Yüzünü görmeyeli saatler oldu.

Elim karnımın üzerindeyken onun için bir fotoğraf çekiyorum ve gönderiyorum.

Ivy: Daha iyi mi?

Boone: Seni her gördüğümde daha seksi

oluyorsun. Ivy: Big Lake nasıl?

Her zamanki gibi pisliğe bulaştı. Seth teçhizatın içine ediyor. Her zamanki gibi.

Ivy: İyi bir gün müydü?

İyi tanımla. Yani, benim seksi küçük annem San Antonio'da ve ben üç saat batıdayım. Bu benim standartlarıma göre iyi değil.

Ivy: Bu gece evde olacaksın. Bunu telafi edeceğim. İşte şimdi konuşmaya başladık.

Ivy: Çok geç saatlere kadar çalışma, tamam mı?

Bir saat içinde şantiyeden ayrılıyorum. Yemek için evde olacağım. Sonra da akşam yemeği yiyebiliriz.

Aylar geçti ve adam hâlâ beni kız öğrenciler gibi utandırıyor.

Ivy: Sen kötüsün.

Biliyorum. Ama sakalım amını özlüyor. Geri kalanımı da, ama özellikle sakalımı.

Ivy: O zaman amım bunu telafi edecek. Boone:

Sakalım bunu duymayı seviyor.

Bir el arabanın camına vuruyor ve Wynonna bana bıkkın bir bakış atıyor.

"Geliyorum," diye sesleniyorum ona, hızlı hızlı mesaj atıyorum.

Tanrım, suçüstü yakalandım. Biraz utanırdım ama ... Boone inanılmaz biri.

Ona sahip olduğum için yaşayan en şanslı kadınıam.

Ivy: Wynonna'yla yemek yemeye gitmeliyim. Seni seviyorum! Birkaç saat sonra görüşürüz.

Ben de seni seviyorum bebeğim. Fırsatın olursa bana kirli fotoğraflarını gönder.

Arabadan inerken gülüyorum, küçük kızımın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geliyorum.

kız kardeşinin yüzü. Boone'un kirli resimler için bir süre beklemesi gerekecek. Ama onları alacak, tıpkı beni, bebeği ve hayallerimizdeki evi aldığı gibi.

O adamı hiçbir zaman reddedemedim.

OceanofPDF.com

Welcome to the Billionaire Boys Club...

A secret society.

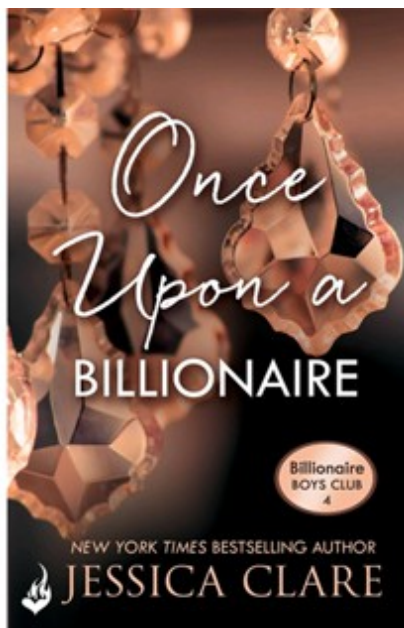
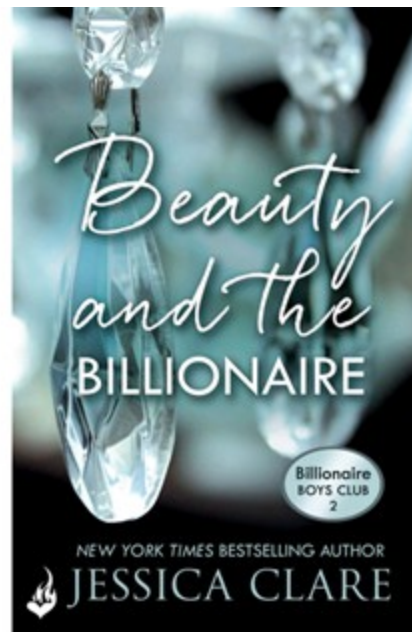
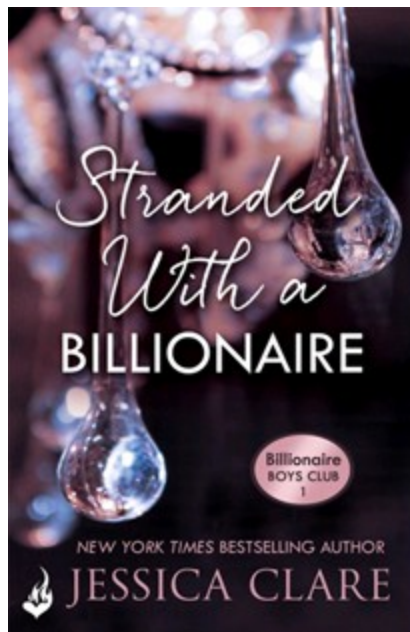
Six bachelors richer than you could ever imagine.

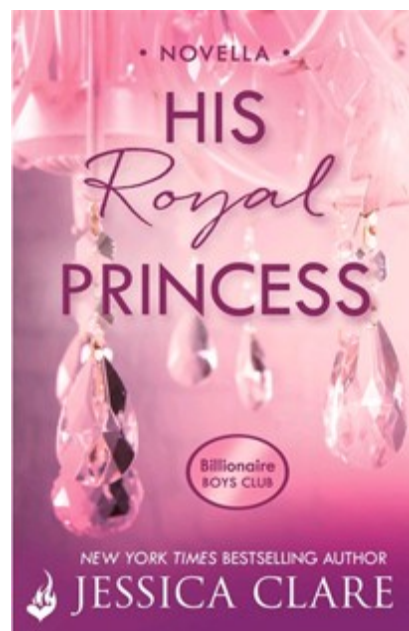
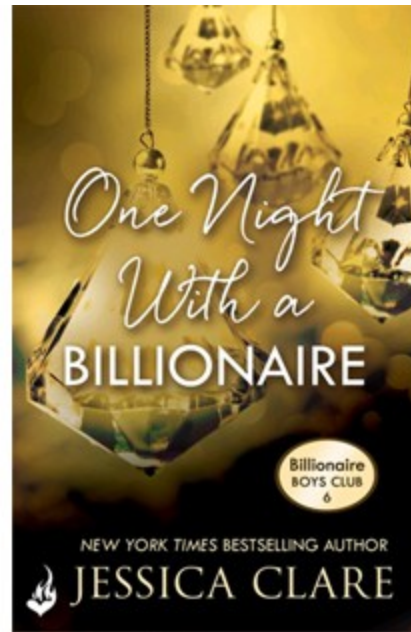
Falling in love. Losing their hearts. Brought to their knees.

Available now from

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Meet the Billionaires and the Bridesmaids...

*You are cordially invited to a wedding,
where love is in the air between the
billionaire guests and the bridesmaids...*

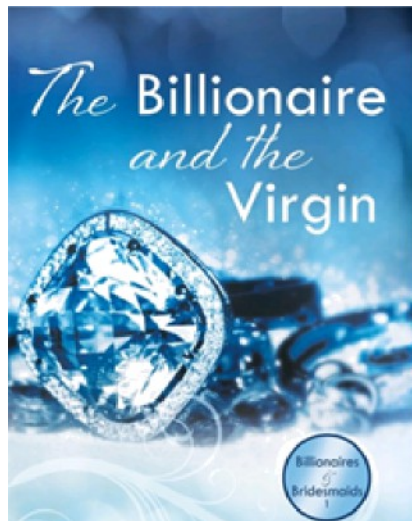
They might be filthy rich, wild, notorious playboys.

But these lucky ladies in waiting have the power to win their hearts. . .

Available now from

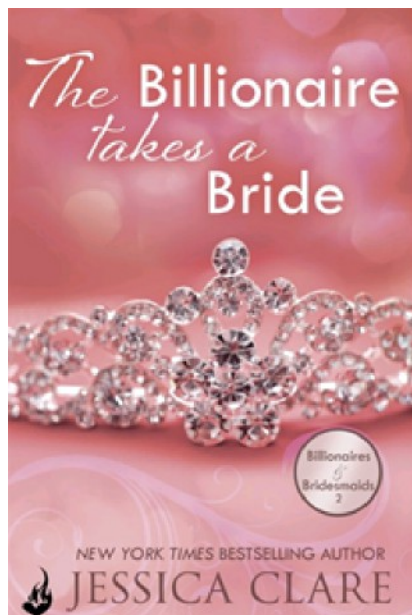
OceanofPDF.com

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JESSICA CLARE

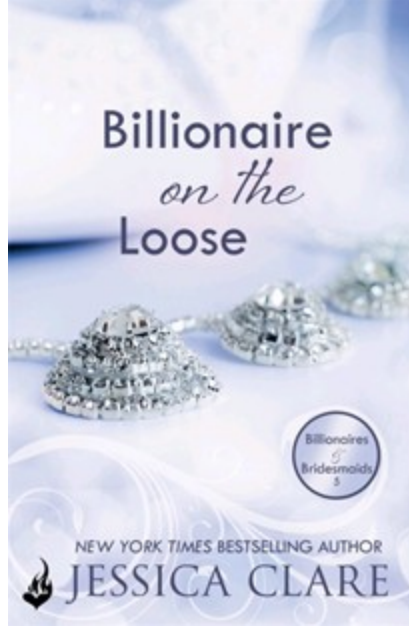
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JESSICA CLARE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JESSICA CLARE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JESSICA CLARE

OceanofPDF.com

KALBININ ARZUSUNU BUL...

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN:

www.headlineeternal.com BİZİ FACEBOOK'TA BULUN:

facebook.com/eternalromance

BİZİ TWITTER'DA TAKİP EDİN:

eternal_books BİZE E-POSTA ATIN:

eternalromance@headline.co.uk

OceanofPDF.com